

COLUMBO

WILLIAM HARRINGTON

A MAFFIAGYILKOSSÁG

William Harrington

COLUMBO

A maffiagyilkosság

Őszinte szeretettel ajánlom ezt a kötetet nővéremnek, Jane-nek; férjének, Tómnak; gyermekeiknek és unokáiknak.
William Harrington

William Harrington

COLUMBO

A maffiagyilkosság

Készült a UNIVERSAL TELEVISION SERIES Columbo-sorozata alapján
Richárd Levinson és William Link műve felhasználásával

M&CKft.

A mű eredeti címe:

William Harrington: The Hoffa Connection ^oriwíwa-s-,^íüüifc K^áo

Fordította: Képes Vera

^ ^fovell by William Harrington. Based

on jj^e Universal Television series Columbo.

Create^ ^v ^c^art^ Levinson and William Link.

g, 2^06 Universal Stúdiós Ucensing T .1 ,T ,P.

£O^UMBO is a trademark and copyright

af Universal Stúdiós.

All Rights Reserved.

Fkst published 1998

fjyj.garian l ranslation © M&C Kft. 2006

Kiadja az M&C Kft www.mintatvben.hu

Felelős kiadó: Kaskótó Gabriella

j^yomdai kivitelezés: Europrinting Kft. ISBN 963 9663 22 0

All rights rese^ ^ ^ m^c^u^ding the rights to reproduce this boö^ or portions thereof, in any form.

Ezen kiadvánv semmilyen része sem részben, sem egészben n^m

másolható o^m taromat^o visszakereshető rendszerben, neil^

tehető át ,e^m^ity^m formátumba, sem elektronikus, sem

formába ^ ktedó előzetes írásos engedélye nélkül.

Az alábbi regény története pusztán kitaláció. Minden szereplő és esemény a képzelet születte.

ELSŐ RÉSZ

ELSŐ FEJEZET

1

MA ESTE: A SZÍNPADON REGINA!!!

Hatalmas tömeg gyűlt össze a Los Angeles-i Hollywood Bowl-ban már egy órával az előadás kezdete előtt. A koncertre minden jegy elkelt, sőt, egész nap az a pletyka járta, hogy valaki több ezer hamis jegyet adott el, és előfordulhat, hogy az eredeti jegyek tulajdonosai be sem jutnak a koncertre. Hamis jegyekre végül nem bukkantak, de így is négyezer ember érkezett jegy nélkül, naivan bízva abban, hogy az előadás előtt tudnak még szerezni. A tömeg egyre türelmetlenebbül zúgolódott. Néhányan leszólitották a jeggyel közeledőket, és ötven – sőt akár száz – dollárt is ajánlottak egy-egy jegyért. Volt, aki belement, néhány jegytulajdonosnál még licitálni is lehetett.

Száz egyenruhás rendőr volt szolgálatban az épületben és környékén. Ed Dugan, a Los Angeles-i Rendőrkapitányság őrmestere a stadionban teljesített szolgálatot. Kisebb verekedésre lett figyelmes és azonnal odasietett.

9

Szétválasztotta a két verekedő fiatalot, az egyiknek már vérzett az orra. Leültette és csendre utasította őket.

– Főnök, miért nem tartóztatja le azt a két kölyköt? – kérdezte tőle az egyik tiszt.

– Viccel? – válaszolt Dugan. – Akkor azonnal be kéne vinnem őket az őrsre. Még mit nem!

Semmi pénzért nem hagynám ki a koncertet.

A tiszt felnézett az égre.

– Kétségtelen, hogy Regina-időnk van.

A legenda szerint Regina koncertjein soha nem esett az eső. Az igazság az, hogy egyszer, egy Miami koncert estéjén, sőt még másnap is végig zuhogott, így a szervezők kénytelenek voltak lemondani a koncertet és visszafizetni a jegyek árát, cserébe viszont másnap estére remek show-t szerveztek a szupersztárnak Londonban. De sem Los Angelesben, sem New Yorkban nem maradt el soha Reginakoncert az időjárás miatt.

A nap lement. Besötétedett. Aztán fél nyolckor hirtelen összevissza cikázó piros, fehér és kék lézersugarak világították be a koncertstadiont, majd óriási robajjal felhangzott a számítógép által generált zene, amelyet egyetlen hangszer sem lenne képes utánozni.

Hat táncos lépett a színpadra, három férfi, három nő, három fekete és három fehér,

10

mindegyik remek alakú és szép arcú. A fehér táncosok fekete, a fekete táncosok fehér testhezálló ruhát viseltek. A halványan megvilágított színpadon csak homályosan, a strobozkóp fénysugaraiban viszont tökéletesen kivehető volt testük minden porcikája. Mezítláb táncoltak, atletikus és akrobatikus elemeket vegyítve.

Két-három perccel később a táncosok lelassultak és kígyózó, erotikus balettel folytatták, majd a három fiatal nő a férfiak hátára ugrott, és kacagva kilovagoltak a színpadról.

A tömeg őrjöngött.

– ÉS MOST... HÖLGYEIM... ÉS... URAIM! REGINA!!!

Sűrű füstfelhő emelkedett a színpad előtt, a háttérben piros lézersugarak cikáztak. Strobozkópok világították meg a füstfelhőt. A számítógépes zenei egyveleg már-már fülsüketítővé fokozódott, és hirtelen eltűnt a füstfelhő a rajongók szeme elől.

A színpad közepén ott állt Regina. A közönség állva ordított, sikított, őrjöngött, tapsolt. Regina mosolygott és meghajolt.

Középmagas, fiatal nő volt, a húszas évei végén járhatott. Lábai hosszúak, mellei formásak voltak, hasába finoman bevágott a jelmezként viselt szűk fekete bikini alsó. Pánt nélküli melltartót viselt, harisnyakötőt,

11

neccharisnyát és túsarkú cipőt. Vállig érő, szalmaszőke haja szinte már jeges szőkébe hajlott – valójában paróka volt. Vékony, szedett szemöldöke sötétbarna volt, akárcsak a szeme. Egész testét smink borította, ami fehéres csillogást adott a bőrének, a rúzsa azonban tűzpirosán ragyogott.

Jobb kezével megragadott egy mikrofont, és teli torokkal ordította megszokott nyitósorait:

Egy kis figyelmet kérnék mindenkitől!

A nevem nem véletlenül rímel a vaginával!

Én vagyok... RE-GI-NA!

Csapjuk egy pokoli bulit!

Igen!

Egy pokoli, pokoli jó bulit!

A zene őrjöngésbe fulladt, Regina tombolt. Körbesétált a színpadon, a táncról énekelt. A szövegnek kettős jelentése volt, nem csupán a táncról, hanem a közönségről is szólt. A hangja éles volt. Előre-hátra rázta a fejét, parókája vadul rángatózott.

A színpad fényei fokozatosan elhalványultak, és Regina már csak az egyre ritkábban - másodpercenként kétszer – felvillanó strobozkóp fényében volt látható. Háttal állt, lejjebb tolt a bikini alsóját, majd körbesétált, és meztelen fenekét mutatta a közönségnek.

12

A hat táncos ismét a színpadra lépett, ezúttal egyforma rikító piros, csípőig felvágott testhezálló ruhában, és táncukkal kísérték a tomboló Regina előadását.

A sztár végigsétált a színpadon, átfutott a színpadon, majd ismét végigsétált, közben a

mikrofont egészen közel tartotta a szájához, és hol suttogta, hol üvöltötte az olykor nyers, durva szöveget – néhol súrolta az obszcén határát, de soha nem lépte azt át. Félrelökte a mikrofont és táncolni kezdett. A háttértáncosok egyedül hagyták a színpadon. Sötét volt, Regina a piros stroboszkóp fényében táncolt. A fény egyre rövidebben villant fel, de egyre gyakrabban. Az előadás egy villogó némafilm hatását keltette. Aztán a fények elkezdtek fokozatosan ritkulni. A gyors, rövid stroboszkópvillanásokban a közönség nem látta pontosan, hogy tényleg teljesen letolta-e a bikini alsót és meztelenül táncolt, vagy nem. A legtöbben esküdni mertek volna rá, hogy így volt, ők állva tomboltak. Már ekkor remek volt a hangulat, és a közönség tudta, hogy még a felét sem látták a show-nak. Tudták, hogy nem lesz szünet, Regina mindig egyben végigcsinálta a két óra tizenöt perces műsort. Minden koncertjén volt egy tetőpont, majd egy kis pihenő után újabb csúcspont következett. Így volt minden egyes koncerten.

13

2

Este tízkor egy ezüstsínű Rolls-Royce gördült be Regina Beverly Hills-i birtokára. Bár a kocsibehajton tömött sorokban álltak az autók, a Rolls-Royce számára maradt elég hely a zavartalan bejutáshoz. Az autó közvetlenül a hatalmas spanyol stílusú villa bejárati ajtaja előtt állt meg. Mielőtt a sofőr kinyithatta volna az ajtót, Regina türelmetlenül kiugrott, anyaszült meztelenül.

A szőke paróka már nem volt rajta, valójában sötétbarna, rövidre vágott haja volt. A bőre csillogott az izzadságtól. Senkihez nem szólt egy szót sem, egyenesen bement a házba, majd a hátsó ajtón ki a medencéhez, és bevetette magát a vízbe. Nem tudott úszni, inkább csak kapálózott. Az emberek a medence köré gyűltek, és onnan nézték, ahogy összevissza csapkod, míg végül sikerült átevíckélnie a medence túlsó oldalára. Teljesen kifulladásra nyúlt a pohárért, amit Johnny, a jóképű fiatal inas nyújtott neki. Egy hajtásra megitta. Gin volt tisztán, jég nélkül.

A vendégek köré gyűltek, egyikük sem lepődött meg azon, hogy meztelenül látja, sőt a legtöbben alig várták, hogy végre láthassák -bár sokaknak nem ez volt az első alkalom.

14

A vendégek többsége fiatal volt. Ketten vagy hárman viseltek csak zakót, a többiek laza, élénk színű nadrágot és pólót, ketten pedig rövidnadrágot. A nők többsége igyekezett minél fiatalabbnak látszani – azaz egyre inkább féltek, hogy megöregednek, és elveszítik mindazt, amiben most részük van. Néhányan trendi miniruhában voltak, a többiek nadrágban – főleg farmerben – és pólóban, hárman pedig szűk bikini felsőben.

A vesealakú medence 12 méter hosszú volt, a legszélesebb része közel 8 méter széles. Egyik szélén ugródeszka, a paron pedig három pálma állt. A medencét a villa két szárnya ölelte körül, a kíváncsiskodó rajongók elöl pedig sűrű szubtrópusi cserjesor rejtette el.

Regina kimászott a medencéből. Johnny rögtön a kezébe adta puha köntösét. Regina belebújt, elvett egy cigarettát és rágyújtott.

– Jaj, Maude, az isten szerelmére! – kiáltott oda egy középkorú nőnek, aki kicsit hátrébb állt és mosolyogva nézelődött. – Van fogalmad arról, milyen nehéz nekem? – Amikor nem a színpadon volt, a híres sztár enyhe akcentussal beszélt. – Van fogalmad? – ismételte meg a kérdést.

Maude Ahern bólintott.

– Igen, drágám, persze, hogy van – válaszolta. – Nyugodtan hidd csak el.

15

Maude Ahern szabadúszó íróként dolgozott. Nagydarab nő volt, határozottan előnytelen viselet volt számára a szűk farmer, amit viselt. Irt már cikket Regináról a Rolling Boston és a New York magazinba, most éppen a Kanitz Fair számára volt egy megrendelése.

Leszbikusságát nyíltan vállalta, és az a pletyka járta, hogy Regináról szóló tiszteletteljes, sőt olykor igen érzelmes stílusú cikkeinek a magyarázata részben kettejük korábbi szerelmi

viszonya volt.

– Te jó ég, Mickey! – szólt oda Regina egy vékony, mogorva fiatalembernek, aki épp feléjük közeledett. – Hirdess ítéletet.

Mickey Newcastle rávigyorgott.

– Első osztályú volt – mondta. – Holnap majd részletesen átbeszéljük, van néhány ötletem, hogyan lehetne abszolút élvonalbeli.

– Honnan szeded ezeket a kliséket, Mickey? – kérdezte Maude.

Regina arcon csókolta Mickeyt.

– Köszönöm, édes. Rád mindig számíthatok. Mikor Mickey továbbállt, Maude így szólt:

– Elképzelni sem tudom, hogy bírod megcsókolni ezt az undorító, ragyás seggfejet.

– A maga idejében nagy sztár volt – védte meg Regina.

– Persze, mikor az összevissza álló, sárga fogú, undorító, ragyás seggfejek voltak a brit rockzene bálványai.

16

– Ugyan már, Maude!

Maude nevetett és felhúzta a szemöldökét.

– Ma este nem mutattad meg, ugye? Nem hiszem. Én ugyanis láttam azt a kis fekete G-pántot a bikini alsód alatt.

Regina hangosan felkacagott.

– Minden lánynak megvannak a maga titkai.

– Annak, aki meztelenül mászkál a saját partiján, nem igazán lehetnek titkai – bosszantotta Maude.

Regina kinyújtotta a nyelvét Maude-ra, ledobta a köntösét, visszasétált a medencéhez és beugrott.

Christie Monroe pár lépés távolságból figyelte. Feszült volt. Elég közel volt, hogy hallja Regina és Maude beszélgetésének nagy részét, és amikor látta, ahogy Regina a vízbe csobban, nem bírta tovább titkolni az iránta érzett megvetését.

– Micsoda színjáték! – súgta oda Bob Doug-lasnak, és fejével a vízben kapálózó Regina felé intett.

– Csak halkan! – figyelmeztette Douglas. – Egyelőre még belőle élünk.

Megfogta Christie kezét és megszorította.

Christie Monroe fiatal volt, és sokkal szebb, mint Regina. Gyönyörű hosszú, természetes szőke haja vállig ért. Jönem vonásai voltak és hatalmas kék szeme. Fehér miniruhájában jól látszott hosszú, formás lába, a ruha merész kivágása pedig kiemelte csinos melleit. Egyike volt a hat táncosnak, akik Reginával dolgoztak.

Bob Douglas jóképű férfi volt. Határozottan emlékeztetett Rock Hudsonra. Koptatott farmert és fehér pólót viselt. Nyakában aranylánc lógott, a medált eltakarta a póló. Aki kicsit is ismerte, tudta, olimpiai aranyérmének kicsinyített mása lóg a nyakában, amit síugróként szerzett. Szinte soha nem vette le a nyakából.

Mickey Newcastle közeledett feléjük.

– Bob, hánykor tudsz holnap átjönni a stadionba?

– Nem tudom. Miért, mit akarsz?

– Arra gondoltam, hogy egy-két résznél újra kellene gondolnunk a zenét – mondta Newcastle.

– Persze most is elsőosztályú, de én abszolút élvonalbelivé szeretném tenni.

– Szóval újra kéne programoznom a zenét?

– Csak egy kicsit. Holnap kipróbálhatnánk egy-két dolgot.

– Persze, semmi gond – felelte Bob. Newcastle menni készült, de megállt egy pillanatra és rávigyorgott Christie-re. A kezében lévő félig üres whiskys pohárra mutatott.

– Csak óvatosan, szívi. Már most is kicsit

18

bizonytalanul állsz, nem szeretném, ha beleesnél a medencébe.

– Vagy beleugranék – szolt vissza Christie. Mikor Newcastle végre odébbállt, a lány felhördült.

– Még Ő beszél nekem? Micsoda seggfej. Láttad a szemét? Már most zavaros! Szerintem tuti bevett valamit. Még a buli vége előtt teljesen kiüti magát.

-De Regina még mindig hallgat rá. Én nem tennék neki keresztbe.

– Nem tudom, meddig akarok még ezzel a ringyóval dolgozni.

– Nos, én csak azt tudom, én meddig akarok vele dolgozni – válaszolt Bob. – Ameddig csak lehet. Soha az életben nem kerestem még ennyit. És szerintem te sem.

– Te egyáltalán nem is neheztelsz rá azért, amit veled tett?

– Dehogynem. De tudod, a pénz azért sokat enyhít a fájdalommon.

Christie megitta a maradék whiskyt.

– Szerintem ma este tényleg megette. Nem viselte a kis fekete pántot a bikini alsó alatt.

Bob vállat vont.

– Megtehet, amit akar, akár anyaszült meztelenül is kiállhat a színpadra. A hely tele volt zsarukkal. Ha felhajtást akartak volna csapni,

19

megtehetnék volna – vigyorgott. – De valamiért nem tették.

Regina kimászott a medencéből, ahol Joshua és Barbara Gwynne várt rá. Johnny ezúttal nem volt ott a köntösével, de Reginát ez cseppet sem zavarta. Elfogadta a cigarettát Barbarától, Joshua pedig tüzet adott neki.

A Gwynne házaspár volt a Joshua Records tulajdonosa, ők vették fel és adták ki Regina koncertlemezeit. Ötvenes éveikben jártak, ők voltak a legidősebbek a partin. Joshua nehezen jellemezhető, kopaszodó férfi volt, még meglévő haját sötétbarnára festette. Barbara finom, elegáns nő volt – ügyes kezű kozmetikusok és fodrászok keze munkája.

– Volt pár remek új dal a ma esti műsorban – mondta Joshua.

Regina bólintott.

– Csak nem egy Martini az ott a kezedben? Nem bánnád, ha elkérném?

– Ugye, ezúttal is nálunk fogod csinálni az új lemezt? – kérdezte Barbara, miközben férje odaadta Reginának az italát.

Regina mosolygott és megpaskolta Barbara kezét.

-Hát persze, drágám – mondta könnyedén, majd vállat vont. – Bár nem tudom, hogy hangzanak majd Bob új mixei a leme-

20

zen. Nem probléma ez a Joshua Recordsnak? – kérdezte, de már el is fordult.

-Johnny! Azt hittem, már sosem jutsz el ideig. – Elvette a fiútól a fehér köntöst és felvette.

– Nem könnyű utolérni – válaszolt Johnny. Regina felnevetett. Belekarolt Johnnyba és elsétált. A válla fölött visszaszólt:

– Kösz az italt.

Már Johnnyhoz beszélt, de a Gwynne házaspár is tökéletesen hallotta:

– Én, hülye, képes vagyok megköszönni Joshnak a saját piámat.

– Mibe fogadjunk, hogy nem csak az inasa ez a kölyök? – mondta a férjének Barbara.

– Ne foglalkozz vele – mondta Josh dühösen. – Engem inkább az érdekelne, hogy tényleg velünk akarja-e csináltatni az új lemezt.

– Nem bízhatunk meg benne. Te is tudod.

– Soha nem fogom megérteni, mit látnak benne a rajongói – mondta halkán Joshua. –Énekelni nem tud. Táncolni nem tud. Egy tehetségtelen vulgáris kis ringyó.

– És hány millió lemezt is adott már el? -kérdezte Barbara. – Nézd csak meg ezt a tömeget.

Van itt egyáltalán valaki, aki nem belőle él? Méghogy tehetségtelen! Épp ellenkezőleg: örülten tehetséges! Még soha nem is-

21

mertem senkit, aki ilyen tehetségesen tudta volna eladni saját magát. És még valami. Mondj egy embert, aki ügyesebben tud manipulálni másokat. Amit Regina akar, azt megkapja – mindenkitől.

– Igen. Szegény Maude Ahern...

– Viccelsz? Szegény Maude? Egymillió előleget kapott a „hivatalos” Regina-életrajz megírásáért.

– Nos, ha valóban „hivatalos”, akkor minden szennyes részletet le kell benne írnia. -Barbara vállat vont. – De hát ki a fene tudja, mi az igazság? Mit tudunk egyáltalán róla? Például te meg én. Mit tudunk mi róla?

– Tudjuk az igazi nevét – válaszolta Joshua. – Regina Celestie Savona.

3

– Marad valaki éjszakára? Marad valaki? -motyogta Regina. – Már elmúlt éjfél és le akarok... Johnny átkarolta a derekát.

– Csak nyugi, szivi. Senki nem marad, ha nem akarsz.

Regina részeg volt. A kezében egy pohár gint tartott, és próbált még egyet kortyolni, de megtántorodott.

22

Johnny inasruhát viselt, fehér inget és fekete csokornyakkendőt. Remekül nézett ki, vonásai szinte már nőiesen finomak voltak. Mélybarna szemei akár egy csinos lány szemei is lehetnek volna, de szűk fekete nadrágja minden kételyt eloszlatott férfiasságát illetően.

– Na, ki akar maradni? – kérdezte Regina.

– Hát... Mickey biztosan. Egy kissé... tudod. Haza sem találna.

– Valahogy mindig ez a vége.

– A Gwynne házaspár is maradni szeretne, nincsenek túl jó állapotban a vezetéshez. Ugyanez a helyzet Bobbal és Christie-vel. Mikor megkérdeztem tőlük, hogy maradnak-e, Christie már csak csúszni-mászni tudott.

– A barátaim, mi? Ezek képesek még reggelire is itt maradni. Szólj nekik, hogy ússzanak velem egyet, mielőtt teljesen kiütik magukat.

– Már túl késő, édes – válaszolt Johnny. -Esetleg a Gwynne házaspár...

– Lószart. Nem bírják a piát. Hiszen amerikaiak. Az amerikaiak nem bírnak inni.

-Milyen igaz...

-Johnny... Adj egy cigit. Itt maradok és gyönyörködöm a medencémben. És hozz még egy kis gint.

Ledobta fehér köntösét, és leült az egyik napozóágyra. Rágyújtott és a medencét bámulta. A birtokon hirtelen hatalmas lett a

23

csend. Észre sem vette, mikor mentek el a vendégek, néhányan hiába keresték, hogy elköszönjenek.

Johnny visszajött a medence melletti bárpultról, kezében egy teli pohár ginnel.

– Ül le! – szólt rá Regina.

A férfi odahúzott egy széket és leült mellé. Regina megitta a gint.

– Ki gondolta volna, hogy a kis Regina Celestie Savona egyszer ilyen pompás helyen fog élni, és saját medencéje lesz?

Akcentussal beszélt, saját neve is olaszosan hangzott a szájából.

Johnny felnézett a második emeletre, ahol az egyik ablakban egész éjjel égett a lámpa. Regina észrevette és odanézett.

– Sokkal tartozol neki – mondta Johnny. Regina megemelte a poharát.

– Igyunk az emeleten lévő férfira! Johnny bólintott.

– Megyek, bezárom a kaput. Mickey már lefeküdt, a Gwynne házaspár is. Christie is felkúszott az emeletre, szerintem Bob sincs sokkal jobb állapotban. Már nincs itt lent senki. Azért megnézem, aztán bezárom a kaput és lekapcsolom a kinti lámpákat.

- Rendben.
- Aztán visszajövök, és itt maradok veled, amíg úszol, jó?

24

- Ugye, nem versz át?

Johnny elmosolyodott és megrázta a fejét.

- Téged? Soha. De ne menj a vízbe, amíg vissza nem érek, jó?

4

Mire visszaért, Regina elbóbiskolt.

- Hé, úgy volt, hogy úszol még egy kicsit. Regina álmosan megrázta a fejét.
- Inkább mégsem. Teljesen kész vagyok. Jobb lesz, ha lefekszem.
- Ugyan már! Gyere, ússz még egyet, reggel sokkal jobban fogod magad érezni, hidd el. Pokolian jót tesz. Kellemes hideg víz, egy kis testmozgás.
- De hát alig tudok úszni. Utánam ugrasz, ha fuldoklóm?
- Hát persze.

Regina elnyomott egy ásítást.

- Na jó, ha ettől jobban érzed magad... Hol az a hideg víz?

Körülnézett, megtalálta a poharát, lehúzta az utolsó korty gint, amit Johnny pár perce hozott. Felkelt a napozóágyról, és tántorogva elindult a medence felé. Esetlenül csobbant a vízbe és – akárcsak korábban – kapálózni kezdett.

25

Johnny a medence széléről nézte, ahogy összevissza csapkod. Regina ránézett, és a víz felszínére csapott, igyekezett a medence széle felé haladni. Mikor végre odaért, alig kapott levegőt, de vidáman kacagott. Megragadta a medence szélét.

Johnny kezében kés villant. Közvetlenül Regina jobb szeméhez tartotta.

- Johnny! Mi a franc van veled?

A férfi nem bántotta. A kést a szeméhez tartotta és türelmesen várt.

-Johnny...?

Regina elengedte a medence szélét, megfordult és határozott, erős karcsapásokkal átúszott a medence másik szélére.

Mickey Newcastle várta a parton térdelve, a kezében késsel.

Regina azonnal hátrafordult, lemerült, és a víz alatt úszott egészen az ugródeszkáig. Mikor odaért, Johnny már várt rá.

Regina felsikoltott. Ahogy visszaesett a vízbe, beütötte a csuklóját a medence szélébe.

Felnyögött a fájdalomtól és megragadta csuklóját.

Nem akarták kiengedni. Visszavonult a medence közepére és taposta a vizet. Próbálkozott az egyik oldallal, aztán a másikkal. De mindenhol a kés várta.

A terrierek szoktak így patkányt ölni: beker-

26

getik a vízbe, és nem engedik kijönni, a parton rohangálnak csaholva, amíg a patkány meg nem fullad. Regina újra felsikoltott.

- Srácok! Mi a fene bajotok van? Miért...? A kettő közül Mickeyt ítélte gyengébbnek és kevésbé elszántsak. Odaúszott hozzá, és megpróbálta két kézzel a vízbe lökni. A férfi próbálta folyamatosan Regina szeme mellett tartani a kést, közben véletlenül mély sebet ejtett az arcán. Regina visszaesett a vízbe.

- Te rohadt idióta! – üvöltött rá Johnny.

Regina lassacskán elvesztette az erejét. Remek formában volt – az előadásokat másképp nem tudta volna végigcsinálni. Most viszont fáradt és kimerült volt, részben az esti show, részben a sok gin miatt. Nem tudta a felszínen tartani magát. Lesüllyedt, felbukkant, újra lesüllyedt, megint megpróbált a felszínre jutni.

- Miért...? Jézusom, miért? – hörgött fuldokolva. – Mit tettem ellenetek? Csak jót...

Odaúszott Johnnyhoz, könyörögni próbált. A férfi azonban ismét a szeméhez tartotta a pengét.

– Tudtam én, hogy úgy úszol, mint egy hal, szivi – suttogta.
A kést még közelebb tolta, Regina meghátrált.

27

Az életéért küzdött, de a kezei és lábai cserbenhagyták. Erőtlenül próbált még egyszer sikítani, de hiába. Nem bírta tovább, a medence aljára süllyedt.

Johnny nem mozdult. Felnézett a második emeleti ablakra. Még mindig égett a villany, az ablakban egy öregember állt. Őket nézte. Johnny nem mert felemelni a kezét, hogy jelezze: hála az égnek, sikerült, kész vagyunk. Az öreg mérgesen megrázta a fejét. Elcseszték. Az a vágás az arcán elég lesz, hogy hívják a gyilkosságokat.

Behúzta a függönyt és az ablakban sötét lett. Johnny egy percig maga elé bámult. Fogalma sem volt, mit fog most tenni az öreg. Hirtelen mozgást észlelt egy másik ablakban. A második emeleti előszoba egyik ablaka volt. Valaki volt ott, ki tudja, mióta, most viszont egy pillanat alatt eltűnt az ablakból.

A francba. Volt egy szemtanú.

MÁSODIK FEJEZET

1

Míntha legalábbis a pápát lőtték volna le, gondolta DiRosario. Vagy az Egyesült Államok elnökét. Tony DiRosario őrmester egy külön osztaggal vonult a helyszínre, akiknek nem volt más dolguk, mint távol tartani a riportereket, a kétségbeesett rajongókat és a kíváncsiskodókat a birtoktól. Rohadt egy feladat egy tizennyolc éve veterán és húsz fiatal tiszt számára. Még az is lehet, hogy erősítést kell hívnia.

A legkülönbélebb indokokkal próbálták meggyőzni, hogy beengedje őket. Kint volt az ABC, a CBS, a CNN és az NBC stábja is. Jöttek az AP-től, a Reuters-től, az UPI-től. Mind imádták a sztárt. A legjobb barátai voltak. Nem telt el nap, hogy ne beszéltek volna vele telefonon.

Ugyanaz volt a csillagjegyük. Nem akarták elhinni, hogy halott. Be akarták bizonyítani, hogy csak átverés. Nem lehet halott. Az kizárt. Teljességgel...

– Őrmester. A nevem Maude Ahern. Én írom a hivatalos életrajzát...

– Nézze, hölgyem. Sajnálom, de nem mehet be. Most semmiképp.

29

– És ha van meghatalmazásom? Én... DiRosario megrázta a fejét.

– Hölgyem, ha arról lenne papírja, hogy maga az Egyesült Államok elnöke, akkor sem engedhetném be.

– De hát én itt voltam múlt éjjel. Valószínűleg egyike vagyok azoknak, akik utoljára látták élve.

– Adja meg, kérem, a nevét és a telefonszámát, majd átadom a nyomozóknak.

– Őrmester, igazán nem akarok agresszívnak vagy tolakodónak tűnni, de...

– Ezt én sem szeretném, hölgyem. Értse meg, nem engedhetem be. Ez az utolsó szavam.

– Az isten szerelmére, de hát majdnem egy mérföldet gyalogoltam idáig. Az utcák teljesen...

– Kaotikusak, tudom. Tegnap este koncert volt. Mennyien lehettek ott? Százezren? Bár szerintem annyian nem férnek el a stadionban, de...

– Én is ott voltam.

– Értem, hölgyem. Mit is mondott, hogy hívják?

– Maude Ahern. Itt a névjegyem. Biztos vagyok benne, hogy a nyomozók ki akarnak majd...

– Persze, hölgyem. Ezen a telefonszámon el tudják önt érni?

30

Maude vállat vont és elsétált. És ez folyamatosan így ment. Egyik a másik után. Megint közeledett valaki.

– Üdv, őrmester. Micsoda felfordulás. Majdnem egy mérföldet sétáltam idáig. De mindegy, most már itt vagyok.

– Igen – válaszolt DiRosario. – Most már itt van.

Az előtte álló férfinak kócos, őszülő haja volt és mindent tudó mosolya. Mikor mosolygott,

szemei körül megszaporoedtak a ráncok. Már ez a mosoly majdnem elég volt ahhoz, hogy DiRosario átengedje. Kopott ballonkabátot viselt, gyürött zakót, nyakkendője fordítva lógott a nyakában. Bal kezében szivart tartott.

– Van tüze? – kérdezte.

– Sajnálom, nem dohányzom.

– Manapság a legtöbbször így vannak ezzel. Amikor szükségem lenne rá, senki nem tud adni.

Na mindegy... – Bedobta a szivart a ballonkabátja zsebébe. – Ez a feljáró vezet oda?

– Uram, oda nem mehet fel – mondta határozott hangon az őrmester. – Sajnálom, de senki...

– Hogy lehet, hogy...? Ó, észre sem vettem, hogy nem ismer meg. Én Columbo hadnagy vagyok. A gyilkosságiaktól. Én vezetem a

31

nyomozást, tudja? Itt is van... na... itt van a jelvényem és az azonosítóm.

DiRosario őrmester kételkedve nézte az előtte álló csapzott figurát. Ő lenne Columbo?

Korábban már hallott róla. Tudta, hogy érdekes figura, de erre azért nem számított.

– Elnézést, hadnagy úr, nem ismertem meg. – Bocsánatkérően megrázta a fejét.

Columbo megértően bólintott.

– Volt idő, amikor a rendőrségen mindenki ismert mindenkit, legalábbis látásból. De hát ehhez most már túl sokan vagyunk, nem? Nem nagy ügy...

– Erre menjen, uram, végig a kocsifeljárón – mondta az őrmester. – Ha jól tudom, már eltávolították a holttestet a medencéből, de persze még nem szállították el. Mármint... mindenképp meg akarták várni magát.

– Épp a kutyámat sétáltattam a parton – felelt Columbo. – Tudja, ma elvileg szabadnapom van. – Megrázta a fejét. – Valószínűleg elátkoztak.

– Uram?

– Tudja, mit mondanak. Az átkozottak soha nem nyugodhatnak.

32

2

A kocsifeljárón hat rendőrautó és egy szirénázó mentő állt. Columbo sosem értette, mi értelme bekapcsolva hagyni a szirénát, különösen egy privát kocsifeljárón.

A bejáratú ajtó nyitva volt, a hadnagy bement a házba. Mivel az események nagy része hátul, a medencénél zajlott, rögtön arra vette az irányt. A nappalihoz érve látta, hogy egy kisebb társaság ül szomorúan a kanapén és a székeken. Nem állt meg megkérdezni, kik azok.

– Columbo!

A barátságos üdvözlés Martha Zimmer nyomozótól származott.

– Örülök, hogy látom, Martha. Columbo tényleg örült, hogy Martha is

ezen az ügyön dolgozott. Már többször dolgoztak együtt, és intelligens, hatékony nyomozónőnek ismerte. Alacsony volt és testes -őszintén szólva olyannyira túlsúlyos, hogy a rendőrség csak azért nem adta parancsba, hogy mindenképp fogyjon le, mert tudták, hogy a három terhessége után mekkora erőfeszítésébe került megszabadulni a felesleges kilóktól.

Rövid, sötét haja volt és dundi, almaformájú arca. Tengerészkek zakót viselt, jelvénye a zsebére volt tűzve. 9 mm-es Beret-tája bal válla alatt lógott, jól látható helyen.

33

Kezet ráztak.

– Jó nagy bolondokháza van erre – mondta Columbo, és kinézett a medencéhez, ahol fehér lepellel letakarva ott feküdt a szupersztár holtteste.

Martha bólintott.

– Még nem biztos, hogy gyilkosság történt. De nagyon úgy tűnik.

Columbo észrevette az orvosszakértőt, aki épp feljegyzéseket készített az egyik asztalnál.

– Dr. Culp az, ugye? Örülök, hogy ő van itt. Mindig remek munkát végez. Beszélt már velem?

– Persze. De magának is kéne. Columbo odasétált az orvoshoz.

– Üdv, doki.

Dr. Harold Culp felnézett és rávigyorgott. -Üdv, Columbo! Sikerült a múltkori óta edzeni egy kicsit a gyomrát? Columbo mosolygott és megrázta a fejét.

- Nem igazán. Még mindig kikészülök, ha olyan holttestet kell megnéznem, amit korábban felnyitott valaki. Jobb lesz, ha ezt *még* azelőtt megnézem.

Az orvos negyven-negyvenöt év körüli lehetett, de a haja már őszült és kopaszodott. Bifokális szarukeretes szemüveg volt rajta. Marthához hasonlóan ő is tengerészkék zakót viselt és szürke nadrágot.

34

- Ez egy átkozott tragédia, Columbo -mondta a holttest felé bólintva. - Ilyen fiatalon...

- Ilyen híresen - tette hozzá Columbo. -És ilyen gazdagon.

Dr. Harold Culp felállt és odasétált a holttesthez. Lehúzta róla a leplet. Regina arca sápadt volt és kissé elkékült. Columbo bólintott, mire az orvos visszatakarta.

- Mióta lehet halott?

- Körülbelül nyolc órája.

- A halál oka?

- Arról biztosat csak a boncolás után tudok mondani - válaszolt Dr. Culp. - Túl sok ideig volt víz alatt. Látszólag megfulladt. De lehet, hogy nem ennyire egyszerű. Mindkét karján sérüléseket találtam. A jobb csuklóján van egy horzsolás. Ebből arra következtetek, hogy küzdött. Persze lehet, hogy a sérüléseket korábban szerezte - mondjuk, egy túlságosan dinamikusra sikerült fellépés során. És az is lehet, hogy teljesen más a halál oka, például túladagolás. Valaki meg szépen bedobta a holttestet a medencébe, hogy úgy tűnjön, mintha megfulladt volna.

- És mi a helyzet ezzel a vágással az arcán? - szólt közbe Columbo.

- Nyilvánvaló, hogy nem az a halál oka.

- Azt rögtön gondoltam.

35

- Hat centiméter hosszú. Még nem volt időm megvizsgálni, de első látásra nem lehet még egy centi mély sem. A kés az arccsont vonalán vágta meg. Egyértelműen nem szúrás, hanem vágás eredménye.

- Kösz, doki. Később még beszélünk.

36

3

- Gondolom, azt már tudja, ki talált rá és mikor - fordult Columbo Maithához.

- A szobalány talált rá ma reggel fél tíz körül. A neve Rita Plata. Fél kilenckor érkezett meg, a házban teljes volt a káosz a tegnapi esti parti után. Egy órán keresztül takarított bent, aztán kiment, hogy megnézzék, milyen állapotban van a medence környéke. A medence alján találta az áldozatot.

- Nyolc óra. Eszerint fél kettő körül halhatott meg... Volt még valaki a házban?

Martha elmosolyodott.

- Ó, igen. Nem is kevesen. Először is, Reginának volt egy főállású inasa, aki mindig a házban tartózkodott. A neve Johnny Cor-leone.

- Corleone?

- Igen. Tudja, van egy ilyen nevű város Szicíliában. Na mindegy. Huszonnyolc éves, bentlakásos inas. Rajta kívül még legalább hatan voltak a házban. Regina idős nagyapja a második emeleten lakik, egy külön lakosztályban. A neve Vittorio Savona. Vele még nem beszéltem. Johnny és Rita is azt mondta, hogy nincs túl jól, és nem igazán beszél angolul.

- Ez a Johnny beszél olaszul?

37

- Állítása szerint csak egy kicsit. Tehát: Regina, Johnny és az öreg a ház állandó lakói. Rajtuk kívül még öt másik ember maradt itt éjszakára. Úgy tűnik, ez nem ritka érrefelé, különösen egy-egy parti után. Pár ember itt maradhat éjszakára. Gondolom, valahogy úgy működhet,

hogy „ha túl sokat ittál vagy szívtál, és nem tudnál hazavezetni, inkább maradj”.

-Milyen figyelmes gesztus – jegyezte meg Columbo. – Szóval ki maradt?

Martha megnézte a feljegyzéseit, hogy pontosan sorolhassa a neveket.

– Először is, egy kiöregedett brit rock sztár, bizonyos Mickey Newcastle. Úgy tűnik, nagy szerepet vállalt abban, hogy megtanítsa Reginának az üzlet alapjait, valamilyen művészeti menedzser pozícióban dolgozott neki. Bár kétlem, hogy a „művészet” szót joggal alkalmazhatnánk, ha az előadásaira gondolok. Johnny szerint egy ideig a szeretője volt.

– Értem. És a többiek?

– Mr. és Mrs. Joshua Gwynne, a Joshua Records tulajdonosai. Ők adták ki Regina lemezeit. Aztán egy Bob Douglas és Christie Monroe nevű páros. Douglas programozó, ő csinálja azt a förtelmes hangzavart, ami a zenét helyettesítette a koncerteken. Monroe pedig az egyik háttértáncos. Ugyanabban a szobában aludtak az éjjel.

38

Columbo elmosolyodott.

– Úgy látom, nem igazán volt oda ezért a Regináért. Mármost nem mondhatnám, hogy nagy rajongója.

– Számomra ő képviselte mindazt, ami igazán rossz ebben az országban – bólintott Martha.

– Ezt egyszer mindenképp ki kell fejtenie. Most viszont...

– Mind ott várnak a nappaliban. A szobájukat átvizsgáltuk, miután lejöttek.

– Gondolom, semmi bizonyíték.

– Semmi. De mutatnék valamit.

A villa egy központi épületből állt, és egy keleti fekvésű szárnyból. Martha egy nyitott ajtó felé mutatott, ami Regina lakosztályába vezetett. A lakosztály az egész nyugati frontot elfoglalta. A másik lakosztály a nagypajjáé volt, mely körülbelül fele akkora lehetett, és az ajtaját zárva találták. A második emelet többi részét egy előszoba választotta ketté, az inas szobája az északkeleti sarokban volt. Innen folyosó vezetett és futott végig a keleti szárnyon, mindkét oldalon két-két vendégszobával. A vendégszobákat merőleges kis folyosó választotta el egymástól, ezeken keresztül juthattak ki a vendégek az észak-déli fekvésű közös erkélyre.

– A legjobbat a végére tartogatom – bólintott Martha Regina lakosztálya felé. – Hadd

39

mutassak először valami érdekeset. Az előszoba felé...

Mickey Newcastle szobájába vezette a hadnagyot, azon belül is a fürdőszobába. A mosdó mellett injekciós tű hevert, egy kis ampulla fehér por és egy üveg desztillált víz.

A mellette lévő szobában Joshua és Barbara Gwynne töltötte az éjszakát. Feltűnő volt a személyes tárgyak teljes hiánya. Se pizsama, se kozmetikum, se fogkefe, se borotva nem volt a fürdőszobában. Nyilvánvalóan nem tervezték, hogy itt töltsék az éjszakát.

Bob Douglas és Christie Monroe annál inkább. Táskájuk kinyitva hevert egy kis asztalon, a fürdőszobában ott volt mindkét fogkefe, a férfi borotvája, a nő piperetáskája, fésűje, hajkeféje, egy kontaktlencsetartó, folyadékkal és fehérjeoldóval.

– Úgy látom, jól szórakoztak – mutatott Martha a vetetlen ágyra. Az egyik párna alá fekete selyemhálóing volt begyűrve, a lepedő közepén lévő sárgás folt pedig egyértelműen jelezte, mivel töltötték az éjszakát.

Johnny Corleone kis lakosztálya a villa frontoldalán volt, innen nem lehetett rálátni a medencére. Egy kis nappaliból, hálóból és fürdőszobából állt. Teljesen átlagosan nézett ki, semmire nem engedett következtetni.

40

– Martna, nézze csak meg ezt! – szolt ki Columbo a fürdőszobából.

Egy kis ovális üvegcsére mutatott, tetején aranyozott pillangóval. Egy kis doboz alján hevert.

Rajta a címke: Annick Goutal, Párizs, Gardénia Passión.

– És? – kérdezte Martha.

– Maga szerint ezt Johnny használta? Mármost ez férfiaknak való?

Martha rámosolygott.

– Nyilvánvaló, hogy ez női parfüm – válaszolt. – Ráadásul egy havi fizetéséből sem telne rá. Columbo visszamosolygott.

-Kíváncsi vagyok, találunk-e belőle máshol is a házban.

Találtak, méghozzá Regina lakosztályában. Saját szobájában királynőként élt. A fényűző nappali és a hálószoba sokak szerint rossz ízlésről árulkodott. Minden hófehér volt. A szőnyeg, a függöny, a kárpit, a fal, az ágynemű – minden. A falakon egyetlen kép sem volt, csak néhány fehér keretes tükör. Minden szoba egyik falán ugyanolyan tükör volt. Akkor láthatott csak színeket a teljesen hófehér szobákban, ha a tükörbe nézett.

A hatalmas ágy körül finom, de határozott illat terjengett. Columbo ki sem nyitotta a

41

parfümöt, és nem ismerte fel az illatot sem, pedig ugyanaz volt: Gardénia Passiön.

– Valami furcsa itt nekem. Maga mit gondol? – kérdezte Columbo.

Az ágy jobb oldalán lévő kis páncélszekrényre mutatott.

– Ez az egyetlen ebben a szobában, ami nem fehér. Írja fel, hogy ki kell nyitattunk, Martha. Tudni szeretném, mi van benne.

Regina hatalmas, csempével kirakott fürdőszobája szintén hófehér volt, benne akkora masszázskád, amiben akár úszni is lehetett, márvány zuhanyfülke masszázsfajjal és bidé-vel, kartámlás toalett dőlt, párnázott háttámlával, és még egy bidé. Fehér törülközők lógtak a szintén fehér törülközőtartókon. Az egyetlen színt a luxusszappanok halvány arany csomagolása jelentette: Savon Fin, Gardénia Passiön, aux sucs de laitue 2%.

– Úgy látom, szerette ezt az illatot – jegyezte meg Columbo. Megfogta az egyik szappant – ujjlenyomatot úgysem találhatnak rajta –, és megszagolta.

– Hát, ha valakinek ez tetszik. Mit jelent ez a sucs de laitue? Maga érti?

-Az éttermekben felszedett francia tudásom alapján a laitue salátát jelent. A sucs-ról fogalmam sincs. Gondolom, kivonat, vagy valami olyasmi.

42

– Gardénia és saláta. Érdekes kombináció, nem? Ugyanakkor mit is mond a francia?

Mindenki a maga ízlése szerint. Nem?

– Hadd tippeljek. Az a szappan belekerült vagy tizenöt dollárba.

– Nem mondja? Te jó ég, egyesek nagyon jól élnek.

– De nem túl jól halnak meg – tette hozzá Martha.

HARMADIK FEJEZET

1

Columbo átsétált a nappaliba, ahol már várták az egyre nyugtalanabb és türelmetlenebb vendégek. Regina fehérségmániájának itt nyoma sem volt. Columbónak az volt az érzése, hogy a szoba ugyanígy nézhetett ki már akkor is, amikor Regina beköltözött. Nehéz lett volna elhinni, hogy a bútorok, bár első ránézésre előkelő, méregdrága darabok voltak, az ő ízlését tükrözik. A mahagóni-bőr kombinációjú, kissé nyomasztó hangulatot árasztó bútorok inkább egy tipikus dél-kaliforniai, spanyol stílusú villa megmaradt darabjai lehettek. Nyilvánvaló volt, hogy nem Regina rendezte be ezt a szobát, a nyomozó úgy vélte, nem is igen töltött itt túl sok időt.

– Üdv mindenkinek. Sajnálom, hogy ilyen sokáig vártattuk magukat. Tudom, milyen kellemetlen a helyzetük. Ugyanakkor köszönöm, hogy önként együtt működnek a Los Angeles-i Rendőrséggel. Hm, ugye, nem bánják, ha rágyújtok? Mondhatni megszállott szivarrajongó vagyok. Persze csak, ha nem zavar senkit. Tudna valaki tüzet adni?

44

Martna átgyújtott neki egy öngyújtót. Ő maga nem dohányzott, de mikor megtudta, hogy Columbo hadnaggyal fog együtt dolgozni, magához vett egy gyújtót.

Columbo kihálászta félig elszívott szivarját ballonkabátja zsebéből és rágyújtott. Ezzel nyert egy percet, hogy gyors pillantást vethessen a szobában lévő hat emberre. Alanyok. Ebben a

percben nem tudott rájuk jobb szót. Gyanúsítottak? Talán később.

Johnny Corleonét azonnal felismerte. Igen, az a jóképű fiú fekete nadrágban, fehér ingben és fekete csokornyakkendőben. Az inas.

Az a szétszúzott alak pedig nyilván Newcastle. Alig várja, hogy újra belőhesse magát.

És mi a helyzet a két párral? A két idősebb nyilván Mr. és Mrs. Gwynne, a két fiatalabb pedig Bob Douglas és Christie Monroe.

– Nos... – mondta. Leült a zongora melletti székre. – Milyen gyönyörű ez a szoba.

Csodálatos az egész ház. És micsoda szörnyű tragédia. Ó, talán még nem is mondtam.

Columbo hadnagy vagyok a Los Angeles-i Rendőrség gyilkossági csoportjától. Rengeteg kérdést kell önöknek feltennem. Sajnálom, de nincs más lehetőségünk – sem önöknek, sem nekem. Nem tarthatom itt önöket, bármikor jogukban áll távozni, ha ezt kívánják.

45

De előbb-utóbb mindenképpen fel kell tennem a kérdéseimet, szóval...

– Gyilkossági csoport? – kérdezte csodálkozva Joshua Gwynne. – Azt akarja ezzel mondani, hogy Reginát meggyilkolták!?

Columbo bólintott.

– Egyelőre ez tűnik a legvalószínűbbnek -vállat vont. -Az is lehet, hogy baleset volt, de jelen pillanatban nem úgy tűnik.

– Nos, hadnagy úr – válaszolt Joshua –, maga nyilván remekül ért a munkájához. Annyit azért el kell mondanom, hogy amikor utoljára láttam Reginát, olyan részeg volt, hogy alig állt a lábán, jobbra-balra dülöngélt, és a medencébe ugrált. Úszni persze nem tudott. Legalábbis nem túl jól. Aztán a parti egyszer csak véget ért. A vendégek hazamentek, mi pedig lefeküdtünk. Ha ő utána még többet ivott...

– ...és továbbra is a medencébe ugrált, könnyen megfulladhatott – vágott közbe Columbo. Bólintott. – Valóban. Csakhogy vannak egyéb körülmények is, amelyek nem ezt támasztják alá. Például a késsel ejtett vágás az arcán.

– Késsel... vágás?

– Nos, igen, uram. Látják, ezért kell mindent megvizsgálnom. Ezt csak az általam ismert egyetlen hatékony módszerrel tehetem:

46

összegyűjtöm az összes lehetséges tényt és megpróbálom egymáshoz illeszteni őket. Ez pedig csak úgy lehetséges, ha minél több kérdést teszek fel. Sajnálom, hogy az idejüket rabolom.

– Hadnagy úr – szólta Christie Monroe. -Alig látok a kontaktlencsém nélkül. Ráadásul szétrobban a fejem. Nem bánja, ha fölmegeyek a kontaktlencsémért és egy aszpirinért?

– Dehogyan, kisasszony – válaszolt Columbo. – Menjen csak.

Christie felállt. Még mindig a tegnapi esti miniruha volt rajta, amit cseppet sem érzett alkalmasnak egy ilyen jellegű beszélgetéshez.

– Bárcsak valami más lenne rajtam -mondta. Közel állt a síráshoz. Tekintete mintha azt sugallta volna, hogy Columbót hibáztatja az egész helyzetért.

– De hát nagyon csinos, kisasszony – felelt Columbo, mire Christie kisietett a szobából.

2

– Először is azt szeretném tudni – kezdte –, mikor látták utoljára élve Savona kisasszonyt?

– Kérem, felügyelő úr – vágott közbe Mic-key Newcastle –, ne nevezze Savona ki-

47

asszonyoknak. Soha nem hívta így senki. Olyan hülyén hangzik. Ő mindenkinek csak Regina volt. Nem is szerette, ha máshogy hívták.

-Nos, ahogy kívánja. Maga mikor látta utoljára?

– Nem tudom biztosan – válaszolt Newcast-le. – Valamikor éjfél körül. Addigra már én is eléggé kiütöttem magam. Sokat ittam az este. És mivel előbb-utóbb úgyis rájönne, inkább most szólok, hogy tiltott szereket is fogyasztottam. Ezért nyugodtan letartóztathat, ha akar. Úgysem érdekel különösebben. Most, hogy Regina halott, az én életemnek sincs túl sok

értelme. Az egész életemet annak szenteltem, hogy sztárt faragjak belőle, most viszont...
– Ettől kímélj meg minket, Mickey – szólt közbe Bob Douglas. – Mindannyian tudjuk, hogy ha Reginától nem kaptad volna azt a horribilis gázsit, és nem támogatott volna egyéb téren is...

– Te szemét!

– ...akkor igencsak nehezedre esett volna szembenézni a nyers valósággal. Csak azt ne mondd nekem, hogy te csináltál sztárt belőle. Nélküled is sztár volt – ahogy nélkülem is. Ezt is elismerem. Ahogy mindannyiunk nélkül. Tehetséges volt, Mickey. Persze erről neked nyilván fogalmad sincs.

48

– Uraim – szólalt meg Columbo. Newcast-le felé fordult. – Tehát éjfél körül látta utoljára. Már amennyire emlékszik. És ön, Mr. Douglas?

– Nos, velem is körülbelül ugyanez a helyzet. Teljesen kikészültem tegnap éjjel. Emlékszem, hogy Regina a medence körül idét-lenkedett. Beugrott, aztán úgy csinált, mintha fuldokolna, sikongatott és nevetgélt. Őszintén szólva, felügyelő úr, Regina élvezte, ha meztelenül parádézhatott mások előtt. Ezért is szerette annyira az itteni partikat. Ez az otthona, itt azt csinált, amit csak akart.

– Mégis mikor? – kérdezte Columbo. – Mikor látta utoljára?

– Nem sokkal lehetett éjfél után. Christie és én éjfél körül mentünk fel. Mi... hm... szóval tudja, hogy értem.

Columbo Joshua és Barbara Gwynne felé fordult. Egymás mellett ültek a kanapén.

Másnaposnak tündek és nagyon szomorúnak.

– Maguk mikor látták utoljára?

– Hadnagy úr – kezdte Joshua –, Regina halála milliókba fog nekünk kerülni. Az is lehet, hogy nélküle csődbe megy a cégünk. Ha ez nem ment fel minket a vádak alól...

– Mr. Gwynne... nem kell védekeznie. Senki nem vádolja semmivel. Pusztán csak azt szeretném tudni, mikor látták őt utoljára?

49

Joshua Barbarára pillantott.

– Szerintem valamivel éjfél után – válaszolt.

Rita Plata, a szobalány lépett a szobába, kezében egy tálcán kávéskanna és néhány csésze. A többiek már korábban kávéztak, ezért most először Columbót kínálta. Columbo elfogadta a kávéét és Martha is elvett egy csészét.

– Ezzel elérkeztünk magához, Mr. Corleo-ne – fordult Columbo az inashoz. – Parla ita-liano?

– Non parlo bene – felelt Johnny.

– Va bene – mondta Columbo. – Nem gond. Maga mikor látta utoljára?

Johnny megrázta a fejét.

– Megkért, hogy hozzak neki még egy italt. Arra sajnos nem emlékszem, pontosan hány óra volt. A vendégek akkor indultak hazafelé. Nagy volt a felfordulás: a parti épp véget ért, páran hazaindultak, mások Reginát keresték, hogy elbúcsúzhassanak. Vittem neki egy gint. De nem tudom, hány óra lehetett. Úgy emlékszem, akkor láttam utoljára, mikor odaadtam neki a gint.

– És hol volt akkor?

– A medence melletti asztalnál ült. Egy számomra ismeretlen férfival beszélgetett.

– Legkorábban mikor maradhatott egyedül a medencénél? – kérdezte Columbo.

50

– Legkorábban? Fogalmam sincs. Gondolom, olyan két óra körül.

– És maga mikor feküdt le?

– Olyan fél három körül. Fogtam egy üveg whiskyt, és felmentem a szobámba. Ez olyan kettő körül lehetett. Megittam pár pohárral, közben tévét néztem. Aztán lefeküdtem.

– A szobája... hol is van pontosan?

– A frontoldalon. A kocsifeljáróra néz. Regina szobája néz a medencére. És a nagyapjáié. A

vendégszobák a keleti szárnyban vannak. Mickey szobája a medencére néz és az is, ahol a Gwynne házaspár aludt. Bob és Christie szobája pedig az elülső kertre.

– Más szavakkal – vette át a szót Columbo –, ha teszem azt, hajnal kettő körül Regina a medencénél volt is, sem maga, sem Miss Monroe, sem Mr. Douglas nem láthatta. Mr. Newcastle, Mr. és Mrs. Gwynne viszont igen.

– Ez nem teljesen igaz – tette hozzá Joshua Gwynne. – A mi szobánkhoz tartozó erkély közös. A kis előszobán keresztül bárki kimehet a házból. Éppen ezért a vendégszobákban senki nem vetkőzik le, amíg be nem húzta a függönyt.

– Értem – mondta Columbo. – Körbenézett a szobában, hamutartót keresett. Meglá-
51

tott egyet a dohányzóasztalon és odasétált, hogy eloltsa a szivarját.

–Nocsak, Miss Monroe is visszaérkezett. Éppen időben. Remélem, kisasszony, jobban érzi magát. Éppen arról beszélgettem a többiekkel, ki mikor látta utoljára élve Reginát. Miss Monroe, ön mikor látta őt utoljára?

Christie leült Bob Douglas mellé és nagyon sóhajtott.

– Hadnagy úr, arra sem emlékszem igazán, hogyan jutottam fel a hálósobába. Azt mondják, négykézláb kúsztam fel a lépcsőn. De én nem emlékszem semmire.

Columbo beletúrt kócos hajába, mintha így akarná helyettesíteni a fésűt.

– Nos, akkor térjünk át egy másik kérdésre, ha nem bánják. Regina nyilvánvalóan küzdött, mielőtt meghalt. Mármint... még, ha véletlenül fulladt is meg, bizonyára megpróbált segítségért kiáltani. Hallotta valaki a kiáltását?

– Csupán feltételezhetjük, hogy kiáltott -válaszolt Joshua Gwynne. – Az is lehet, hogy beverte a fejét a medence szélébe, és elvesztette az eszméletét.

– De nem így történt – javította ki Columbo. – Az orvosi vizsgálatkor nem találtak semmilyen zúzódást a fején. Az arcán lévő vágáson kívül.

52

– Valóban kiáltott – szólalt meg Mickey Newcastle. – Én hallottam. Egyszer felkeltem, hogy kimenjek a mosdóba. Akkor hallottam egy sikoltást. Odamentem az ablakhoz, elhúztam a függönyt, és kinéztem. Nem láttam Reginát, de egy férfi állt a medencénél. Rövid, világos haja volt, piros dzseki volt rajta. Háttal állt nekem. Csak állt ott egy darabig, aztán hirtelen futásnak eredt. Egyszer visszanézett, nekiment az ugródeszkának és elesett. Felkelt és újra futni kezdett. Nem láttam, pontosan merre fut, mert hamar kiért a lámpa fénye alól.

– És Reginát nem látta?

– Nem. Abból az ablakból a pálmafák pont eltakarják a medencét. Ha a medencében volt is, én nem láttam.

– És mi a francért nem mentél le megnézni, mi történt? – kérdezte Joshua. – Ha hallottad sikítani...

– Mivel láttam, hogy a fickó hirtelen megfordul és elszalad, azt gondoltam, hogy valaki, mondjuk Johnny, már kiment. Vagy hogy Regina bement, és felkapott egy konyhakést vagy puskát. Vagy a fickó meglátta, amint telefonálni próbált... Mit tudom én. Őt mindenesetre nem láttam. És... és nem sikoltott újra.

– Na, meg te sem voltál valami jó állapotban, ugyebár – jegyezte meg Joshua.

53

– Igen... én sem voltam valami jó állapotban.

– Air. Newcastle, mikor történt mindez? -kérdezte Columbo.

Mickey megrázta a fejét.

– Fogalmam sincs. A szobámban nem volt óra, én pedig nem hordok karórát.

– Senki más nem hallott semmit? – kérdezte Columbo.

Senki nem válaszolt.

Columbo benyúlt ballonkabátja zsebébe, és elővett egy jegyzetfüzetet.

– Muszáj jegyzetelnem – mondta, miközben tovább keresgélt a zsebében. – Ceruza... nem

értem, hová tűnnek állandóan a ceruzáim. A feleségem minden reggel külön figyel arra, hogy a zsebemben legyen egy ceruza.

– Én úgyis jegyzetek, hadnagy – nyugtatta meg Martha.

Columbo rápillantott.

– A, tényleg? Nagyszerű. Tudja, soha nem értettem azokat a Sherlock Holmes-filmeket. Ő soha nem jegyzetel. Nem is értem, hogy emlékezhet mindenre. Na mindegy...

-Mennyi időre van még szüksége, hadnagy? – kérdezte Joshua.

– Nem sokra, már nem sokra. Egy dolgot szeretnék még megkérdezni. Az orvosszakértő zúzódásokat talált Regina csuklóján és kar-

54

ján, valamint egy horzsolást, ahol kicsit lejött a bőr. Arra lennék kíváncsi, látta-e valamelyikük korábban ezeket a sérüléseket? Úgy értem, amikor még életben volt. Mindannyian a fejüket rázták.

– Nos, akkor egyelőre végeztünk. Felírtuk mindenki nevét és címét, ugye? Később még lehet, hogy újra beszélnem kell önökkel. De egyelőre köszönöm a segítségüket.

A vendégek felálltak és egyenesen az emeletre mentek, hogy összeszedjék holmijukat a vendégszobákból. Martha kiment, hogy szemmel tartsa a helyszínre érkező fotóst.

– Mr. Corleone – szólt Columbo. – Ha nem bánja, kérdeznék még valamit. A nagypapát értesítette valaki?

Johnny bólintott.

– Voltam nála és értesítettem, még mielőtt a rendőrség ideért.

– Hm... és hogy fogadta?

– Sírva fakadt.

– Szegény fickó. Vajon mihez kezd most? Visszamegy Olaszországba? Vele is beszélnem kell.

– Az nem lesz könnyű – mondta Johnny. -Mogorva öregember.

Columbo elmosolyodott.

– Akkor majd olaszul beszélgetünk. Johnny a homlokát ráncolta.

55

– Nem biztos, hogy menni fog. Regina azt mondta, nagyon furcsa akcentussal beszél. Angolul viszont beszél egy kicsit.

-Nyilván aggódik, mi fog vele történni. Eddig, ugye, Regina adott neki otthont.

– Szerintem van valamennyi pénze.

– Remélem. Na és mi a helyzet magával? Johnny vállat vont.

– A munka már csak munka. Egy ideig még maradok, szerintem. A menedzsere úgyis azt akarja majd, hogy valaki vigyázzon a házra még egy darabig. Aztán pedig keresek valami mást.

Columbo megvakarta az arcát.

– Milyen különös – mondta. – Az emeleten élő öregemberen kívül senki nem ejtett egyetlen könnyet sem. Rajta kívül mindenki jelentős összeget veszít ezen az eseten. Vajon meggyászolja azért majd valaki?

– Hogyne – válaszolt Johnny. – Rajongók milliói.

– Idegenek – szólt Columbo. – De a barátai...

– Columbo hadnagy – szakította félbe Johnny Corleone. – A nyomozás során rá fog döbbsenni, hogy Reginának nem voltak barátai. Soha senkivel nem törődött, és ő sem különösebben érdekelt senkit. A pénzen kívül nem sokat veszítettünk.

56

Columbo bólintott.

-Milyen kár... Nos, épp itt jön még két vendég. Ó, Miss Monroe, válthatnék magával pár szót? Négyszemközt, ha az urak megbocsátanak.

Christie leült a Columbóval szemben lévő kanapéra. Trapéz miniszoknyájában remekül

érvényesült a formás lába. Columbo nem tudta megállni, hogy legalább egy apró pillantást ne vessen rá.

-Hm... csak egy apróság, Miss Monroe. Egy kis ellentmondást érzek a vallomásában. Nem nagy dolog. Csak, tudja, minden részletet tisztán kell látnom. Gondolom, furcsának találja, de ha ellentmondást tapasztalok, egyszerűen tisztáznom kell a dolgot.

– És mi lenne ez az ellentmondás, hadnagy úr? – kérdezte Christie kissé türelmetlenül.

– Nos, azt mondta, hogy tegnap éjjel olyan sokat ivott, hogy négykézláb mászott fel az emeletre.

– A többiek szerint legalábbis. Én semmire nem emlékszem. Szégyellem magam, de úgy tűnik, tényleg így történt.

– Magyarázzon meg nekem valamit, kérem. Éjjel kivette a kontaktlencséjét, hiszen ma reggel panaszkodott, hogy nem lát jól, és megkérdezte, hogy felmehet-e az emeletre betenni a lencséit. És be is tette, ugye?

57

– Igen, most rajtam van.

– Remek. Nos, nekem jó a szemem, sosem hordtam szemüveget, és persze kontaktlencsét sem. De mindig úgy voltam vele, hogy ha egyszer szükségem lesz rá, inkább az utóbbit választom. Van viszont néhány barátom, aki kontaktlencsét visel. Többször megfigyeltem már, hogyan teszik be és veszik ki. És nekem úgy tűnt, hogy ez rendkívül jó kéz ügyességet igényel. Ha ön a lábán is alig tudott megállni, hogy a csudába tudta kivenni a lencséit?

Christie elmosolyodott.

-Tizenegy éve hordok kontaktlencsét. A betevés és kivevés folyamata szinte már ösztönszerűen működik. Nem kell hozzá gondolkodnom, egyszerűen csak csinálom, minden egyes alkalommal ugyanúgy. Az elmúlt tizenegy év alatt nagyjából négyezerszer tehettem be és vehettem ki. Iszonyúan sokszor. Nem egyszer volt rá példa, hogy reggel kínzó fejfájással, másnaposan bementem a fürdőszobába, és ott találtam a lencséimet megtisztítva és lefertőtlenítve a tokban.

– Bámulatos – hitetlenkedett Columbo.

– Meg aztán, tudja, hogy van ez, hadnagy úr. Ha az ember túlságosan felönt a garatra, van, amit meg tud csinálni, van, amit meg nem.

58

– Azt hiszem, én sosem voltam annyira részeg-mondta Columbo. Aztán elvigyorodott. – Legalábbis az utóbbi években nem. Amikor fiatal voltam, én... Szóval, azt hiszem, értem.

– Remélem, sikerült tisztáznunk ezt az ellentmondást – szólta Christie kedvesen.

– Hát persze. És köszönöm, kisasszony. Nagyon köszönöm. Ezen az apróságon legalább nem kell tovább rágódnom.

3

Johnny Corleone tisztelettudóan kopogtatott Regina nagyapjának ajtaján. Az öreg kinyitotta az ajtót.

– Signor Savona, ez itt Columbo hadnagy a Los Angeles-i Rendőrségtől. Ő nyomoz Regina halálának ügyében.

Az öreg mogorván bólintott és intett nekik, hogy jöjjenek be. Alacsony ember volt, nem lehetett több százötven centinél. Bár háta már kissé görnyedt volt, úgy tűnt, fiatal korában izmos, atletikus alkat lehetett. Ősz haja egészen rövidre volt vágva. Sötétbarna és krémszínű kockás dzsekit, fekete pólót és fekete nadrágot viselt. Leült, majd Columbóra pillantva egy székre mutatott.

59

– La mia condoglianza, signor – üdvözölte Columbo olaszul.

Az öreg intett a kezével.

– Beszél angol – szólta. – Jobban megért. Columbo bólintott.

– Részvétem az unokája halála miatt. -Sok pénz... rossz lány – válaszolt Signor

Savona. – Regina Celestiale... – motyogta. -Putana!

– Nos... hm... pont a maga ablaka alatt fulladt a medencébe, uram. A többiek szerint sikoltott. Maga nem hallotta?

Az öreg határozottan megrázta a fejét.

– Alszik... – felelt. – Tabletta... alszik, -. közben... – ujjával a fülére mutatott és megrázta a fejét. – Nem hall.

– Tehát fogalma sem volt arról, ami történt?

– Nem. Semmi. Halott... rossz lány. De halott? Nem jó... sajnál...

Columbo felállt.

– Én is sajnálom, uram. És elnézést, hogy zavartam. Bár ne kellett volna.

Johnny Corleone a villa ajtajában állt és nézte, amint Columbo végigsétál a kocsifeljárón, keresztül a rendőrkordonon, amivel a

60

szenzációhajhász riportereket és fotósokat próbálták távol tartani a birtoktól. Láttá, hogy többen szemet vetnek a hadnagyra. Azonnal körbefogták.

Rohadt egy helyzet, de nem az ő problémája. Bezárta az ajtót és felment az emeletre.

Éppen időben ért Mickey szobájába. A fürdőszobában találta, a WC-n ülve, karja egy darab gumicsővel elszorítva – éppen arra készült, hogy belője magát.

Johnny kikapta a kezéből a tüt.

– Hagyd már abba, az isten szerelmére. Legalább egyszer ebben a rohadt életben maradj józan.

– Johnny, csak egy kicsit...

– Ha rács mögé dugnak, ott fogsz megrohadni. De ez a te bajod, nem az enyém. Én mindenesetre nem akarok veled rohadni. Az öreg beszélni akar velünk.

Mickey nem figyelt rá.

– Akkor legalább egy italt...

Johnny töltött egy dupla whiskyt és odaadta neki.

– Tegnap este elcseszted – mondta. Hangja kimért volt, de dühös. – És mi volt ez az ostoba sztori a piros dzseki fickóról? Szerinted a zsaru bevette?

Mickey bólintott.

61

– Még szép. Ez mindent bevesz. Első pillantásra látszik, milyen ostoba.

Johnny elmosolyodott.

– Igen. Ha valaha is gyilkossági ügybe keverednék, nem is kívánhatnék magamnak jobbat, mint ez az idióta Columbo. Na gyerünk. Az öreg látni akar.

Regina nagyapja az ablaknál ült, ami a medencére nézett. Megvetően nézett a két férfira. Az egész lénye megváltozott: kemény volt és szigorú.

– Életem során – kezdte – számtalanszor volt dolgom hozzá nem értő, töketlen idiótákkal. De ti kenterbe veritek bármelyiket.

– Nem tehetek róla, hogy rám vetette magát, mikor épp egy kés volt a kezemben-mentegetőzött Mickey. – Nem én vágtam meg. O vágta meg saját magát. Én nem...

– Elég! – ordított az öreg. – Kéne már egy adag, mi? Tűnj el a szobádba és lödd csak be magad. De ha ki merészelsz jönni onnan, te is a medence alján találsz magad.

Johnny az ajtóhoz vezette Mickeyt, és egy pillanatra kilépett vele a folyosóra.

– Nyugi, haver! – suttogta. – Tedd, amit mond. Menj a szobádba, lödd be magad és maradj szépen ott.

– Pénzt ígértél nekem... Kezdek leégni...

– Azt nem hagyom. Bár nem tudom, hogy

62

ezek után az öreg fog-e fizetni. De nem hagyom, hogy lecsukjanak. Most menj és tedd a dolgod. Később beszélünk.

Johnny visszament a szobába, becsukta maga mögött az ajtót és leült az öreggel szemben.

– Ez az alak nem alkalmas semmire – szólta az öreg. – Meg kell szabadulnunk tőle.

– Megtette, amit kért, nem? A drogosok néha hülyeségeket csinálnak, amikor be vannak löve. De azért megtette. Egy szép napon ő is túladolja majd magát. De nem most. Ne ilyen gyorsan. Van elég bajunk enélkül is.

Az öreg dühösen belecsapott a tenyerébe.

– Hogy lehet, hogy ti ketten még azt sem tudjátok rendesen elintézni, hogy azt higgyék, megfulladt az a liba? Ne hidd, hogy te sokkal jobb vagy. Hagytad, hogy beverje a kezét a medence szélébe. Az orvosszakértő nyilván megtalálja majd a zúzódásokat.

– Már megtalálta – ismerte el Johnny. – De azt könnyű megmagyarázni. Beleesett a medencébe. Az arcán lévő vágással viszont már más a helyzet.

– Te választottad ezt az idiótát. Szerintem egyedül is boldogultál volna.

– Azt kötve hiszem. Úgy úszott, mint egy átkozott hal. – vitatkozott Johnny. – Nagy szerencse, hogy maga elmondta ezt nekem. Én ugyanis a színjátékot látva elhittem, hogy alig tud úszni.

63

– Most viszont itt van a nyakunkon ez a nyomozó – mondta mogorván az öreg.

– Nem valami éles eszű.

– Úgy gondolod? Pedig csak megjátssza magát. Rendkívül éles eszű.

– Azt hiszi, ő is átlátott a maga színjátékán? – A Los Angeles-i Rendőrség valamennyi gyilkossági nyomozója közül mi pont azt az egyet fogjuk ki, amelyik beszél olaszul... – panaszkodott az öreg.

– És mi lesz a pénzzel? – kérdezte Johnny.

– Minek fizetnék, ha egyszer elcsesztétek? De azért megkapjátok, ami jár. Menj oda a kanapéhoz. A piros-narancssárga mintás párna. Az első részlet.

– Egy párna?

– Vidd a szobádba és nyisd ki. Egy héten belül adom a többit. Aztán később a maradékot. Megígértem, hogy fizetek, hát fizetek. Küldd fel a szobalányt az ebédemmel. És tölts egy Bourbonnal, mielőtt elmész.

5

A nappalijába érve Johnny szétvágta a párnát, és leült, hogy megszámolja a benne levő pénzt. 227 500 dollár volt. Rendben. És lesz még több is.

64

Odament a telefonhoz, felemelte a kagylót és tárcsázott. A hívott szám kicsörgött és valaki felvette.

– Pronto.

– Carlo? Itt Johnny. Nagy gáz van.

– Hogy érted?

– Itt járt egy Columbo nevű nyomozó a gyilkosságiaktól.

– Hallottam róla.

– Ragaszkodott hozzá, hogy beszélhessen az öreggel. Nem hiszem, hogy bevette a színjátékot.

– Nem hiszed? Bevette vagy nem, Johnny?

– Szerintem nem. Columbo egy szót sem szólt, de szerintem gyanút fogott. Gondolom, szaglászni fog.

– Úgy érted, rá fog jönni?

– Az sem lehetetlen. Az öreg is azt mondta, hogy okosabb, mint amilyennek látszik.

– Rendben, Johnny. Mikor megy el a szobalány? Hánykor maradsz egyedül az öreggel?

– A szobalány fél ötig dolgozik, de Mickey Newcastle is a házban van.

– Tudod, mit kell tenned. Altasd el szépen egy időre.

– Carlo, mit akarsz csinálni?

– Te csak nyisd ki az ajtót, amikor odaérek, Johnny – mondta Carlo, és letette a kagylót.

65

NEGYEDIK FEJEZET

1

– Hadnagy! Columbo hadnagy! Mi történt? Mi a helyzet?

– Az embereknek joguk van tudni!

– Ugyan, hadnagy! Nem hagyhat csak így itt minket!

Columbónak végre sikerült átverekednie magát a riporterek hadán. Kiment a kapun, és végigsétált az utcán. Nem teljesen egy mérföldre, ahogy korábban DiRosario őrmesternek mondta, hanem csak néhány száz méterre parkolt Peugeot-jával. A riporterek folyamatosan bombázták kérdéseikkel. Olyan is volt, aki ballonkabátjánál fogva próbálta megállítani. Néhányan a leleményesebbek közül már az autójánál várták. Elálltak az útját.

Villogtak a vakuk. Akár mond valamit, akár nem, minden csatornán napokig benne lesz a hírekben.

– Figyeljenek, emberek. Beszéljenek a főnökömmel. Regina menedzsere is előbb-utóbb bejelentést tesz majd. Én sem tudok sokkal többet maguknál.

66

– Azt legalább meg tudja erősíteni, hogy halott? – kiáltotta az egyik fotóriporter.

Columbo felsóhajtott és bólintott.

– Igen, halott.

– Maga pedig a gyilkossági csoport nyomozója – kiáltotta egy másik. – Nyilván nem lenne itt, ha baleset történt volna.

– Ez nem teljesen igaz – mondta Columbo a riporterre mutatva. – Minden ügyet meg kell vizsgálnunk, ahol felmerül a gyilkosság lehetősége. Erre azért van szükség, nehogy elveszzen egy esetleges bizonyíték. Ugyanakkor az, hogy én itt vagyok, egyáltalán nem jelenti azt, hogy gyilkosság történt. Még nem tudjuk biztosan.

– De erre gyanakszik?

– Ez is egy lehetőség – ismerte el Columbo.

– És mi volt a halál oka, felügyelő úr? – kiáltotta egy nő.

– Mivel a holttestet a medence alján találták meg, valószínűleg fulladás – Columbo összehúzta a szemöldökét. – De a halál pontos okát az egészségügyi orvosszakértő fogja megállapítani.

– Két autó távozott nemrég rendőri kísérettel – mondta egy másik riporter. – Kik voltak azok az emberek?

– Azt jelenleg nem áll módomban meg-

67

mondani. Többen is a villában töltötték az éjszakát. De senkit nem gyanúsítunk semmivel.

– Ha gyanúsítottokról beszél, akkor gyilkosság történt – vágott közbe az egyik nő.

Columbo legyintett.

– Ez csak egy szófordulat volt, asszonyom. Egyelőre csak felmerült annak a lehetősége, hogy az áldozat nem természetes módon halt meg. Semmi értelme a vendégeket zaklatni, akik egyébként mindannyian az emeleten aludtak, mikor az eset történt.

– Részeg volt?

– Találtak drogot? Columbo megrázta a fejét.

– Az orvosszakértő majd...

– A szomszédok szerint hatalmas parti volt itt múlt éjjel. Hangoskodtak, kiabáltak, sikoltoztak.

– Erről semmit nem tudok. De valóban volt itt parti. Ha megbocsátanak... Odaengednének az autómhoz?

– Felügyelő! Mickey Newcastle is itt töltötte az éjszakát?

Columbo a ház felé pillantott. Egy rendőrautó közeledett lassan feléjük. A sziréna kibe

kapcsolásával sikerült eloszlatnia az útját álló tömeget. Megállt a Peugeot mellett, és DiRosario őrmester szállt ki belőle.

68

– Segíthetek, hadnagy úr? – kérdezte.

– Csak finoman, kérem – válaszolt Columbo, miközben az egyre növekvő tömeget nézte. – Hiszen csak a munkájukat végzik.

Az őrmester a riporterek felé fordult.

– Oké, fiúk – szólt határozott hangon. – Hallották, mit mondott a hadnagy. Tudjuk, hogy csak a dolgukat végzik. De most hagyják, hogy én is végezzem az enyémet. Engedjék ki szépen a hadnagy urat. Nem szeretném, ha erősítést kellene hívnom, vagy erőszakhoz kellene folyamodnom.

A média képviselői távolabb léptek a Peugeot-tól.

– Elindul egyáltalán ez a kocsi? – kérdezte az egyik riporternő.

– Hát persze, hölgyem – válaszolt Columbo. – Ha az ember vigyáz az autójára, az sem fogja cserbenhagyni. Nem is tudom, hány mérföld van már benne. A kilométeróra már átfordult egyszer, tudja? Ez az autó, kérem, francia. Márpedig a franciák akkoriban nagyon tudták, hogyan kell jó autót gyártani. Mesélhetnék erről az autóról...

– Miért van újságpapír a szélvédőn? – kérdezte a nő.

– Nem akarom, hogy a naptól kifakuljon a kárpit – válaszolt Columbo. – Ahogy már mondtam, egy autóval törődni kell. Altalá-

69

ban igyekszem árnyékban parkolni, de nem mindig sikerül.

A nő nevetett és megrázta a fejét. A többiekkel együtt békén hagyta Columbót és Di-Rosario őrmesterhez fordult.

– Őrmester! Maga mit tud mondani nekünk a tegnap este történekről?

Columbo kinyitotta kocsija ajtaját, és lehúzta az ablakot, hogy beengedjen egy kis levegőt. Az újságpapír leesett, és a hadnagy ekkor vette csak észre, hogy egy nő ül az utasülésein.

Mosolygott és látszólag nagyon büszke volt magára.

Kivételesen vonzó, zöld szemű, vörös hajú nő volt, zöld pólóban és szűk, fehér és krémszínű nadrágban.

– Üdv, hadnagy, vigyen el, kérem az utca végéig – mondta a nő. – Felfelé végig sétáltam és, tudja, nagy a hőség. Nem hagyhatja, hogy visszafelé is gyalog kelljen megtennem ezt a távolságot.

Columbo megvakarta a fejét.

– Tudja, Adrienne, nem éppen a legjobb ötlet, hogy velem viteti most el magát. De nyilván nem véletlen, hogy itt találom, igaz? – kérdezte mosolyogva Columbo. – Adrienne régi jó barátja volt Columbónak, de mégiscsak egy riporter.

A nő mosolyogva bólintott.

70

– Valamiből élni kell. Gyilkosság volt, ugye, hadnagy?

– Nem mondhatok többet – felelt Columbo. – Pláne most, hogy a többieket elküldtem.

– Mindössze annyit kértem, hogy vigyen el az utca végéig.

– Na jó, de legalább bukjon le egy kicsit. Nem lenne szerencsés, ha az autóban látnák...

Beindította a Peugeot-t, egy percig figyelmesen hallgatta a motort, aztán sebességbe tette és elindult lefelé.

– Ha mégis tud bármit, nem fogom megnevezni forrásként – szólt a nő. – Nem fogom önt idézni, azt is letagadom, hogy beszélünk. Nem fogom felhasználni a nevét.

Columbo nagy levegőt vett.

– Meggyilkolták.

– Hogyan?

– Vízbe fojtották.

- Gyanúsítottak?
- Amikor ilyen híres ember az áldozat, az egész világ gyanúsított. Hiszen bárki megölhette.
- Talán olyasvalaki, aki szerint rossz hatással volt az amerikai fiatalságra – vetette közbe Adrienne szárazon.

Columbo vállat vont.

71

- Ó, itt is van a kocsim. Köszönettel tartozom önnek, Columbo.
- Részemről a szerencse, Adrienne – válaszolt a hadnagy.

2

- Odanézzon! Nézze csak, Columbo!

Columbo a biliárdasztalról a Búrt vendéglőjének falára szerelt tévé képernyőjére pillantott.

- Kapcsolja ki, Búrt, ha megkérhetem. Nem tudok koncentrálni, ha a saját ronda képemet látom a tévében.

Búrt nem akart ellenkezni, inkább kikapcsolta a tévét.

- Nem kis munka áll maga előtt – mondta. – Nem is értem, hogy van ideje biliárdozni.
- Nekem is jár egy kis ebéidő, nem? Bejövök ide, kérek egy tányérral Los Angeles legjobb chilijéből, és játszom egy párat. Így legalább tudok gondolkodni – mármint tudnék, ha nem szólna állandóan a tévé.

Ballonkabátban játszott. Ez megmagyarázta a kabáton lévő kék foltokat: a biliárdhoz használt kréta nyomai voltak. A piros foltok pedig a chili nyomai.

72

- Na jó – szólt Búrt. – Csak úgy négyszemközt. Maga látta a holttestet, igaz? Hogy nézett ki?
- Mint aki megfulladt, és egész éjjel a vízben ázott – válaszolt Columbo. – Nem tudom, mi jár a fejében, de jobb lenne, ha nem ábrándozna vízbe fulladt holttestekről.
- Igazán beleváló csaj volt, nem? Úgy értem, tényleg mindent megmutatott a színpadon!
- Fogalmam sincs – válaszolt Columbo két lökés között. – Soha nem láttam a színpadon. Ez nem az én világom. A feleségemmel elmegyünk néha ide-oda, de ilyen jellegű előadásokra nem. Ne értsen félre, nekem semmi bajom vele, sem azokkal, akik ezt szeretik. Egyszerűen csak nem az én világom. Ha meztelen nőket akarnék nézni, inkább egy sztriptízbárba mennék. Közel nem olyan hangos, és a jegy sem kerül annyiba. Hét, nyolc, kilenc. Akar fogadni egy dollárban?

Búrt kitett egy dollárt az asztalra, bár biztos volt abban, hogy Columbo egy lökéssel elteszi az asztalon maradt két golyót.

- Nézze csak, ki van itt. Maga sem tud ellenállni Búrt chilijének, ugye, hölgyem?
- Múlt héten került egy kis ólom a gyomromba – felelte Martha Zimmer. – A chili

73

majd szétmarja. Adjon egy tányérral, Búrt. És egy Pepsit.

Felült az egyik bárszékre és onnan figyelte, ahogy Columbo elteszi a nyolcas és kilences golyót. Mikor végzett, leült Martha mellé, és maga elé húzta a pulton várakozó chilit.

- Megtudott valamit? – kérdezte. – Ki a gyilkos?
- A víz – mondta Martha. – Egyértelműen vízbe fulladt.

Columbo beletördelt egy kis chipset a chilibe.

- Na, és ezen kívül bármi konkrétum? -kérdezte.

-Kettő is-felelt Martha, elővette kabátja zsebéből a jegyzetfüzetét, és kitépett egy lapot. – Nézzük csak. Ez itt egy bizonyos Mr. Stein-berg címe és telefonszáma. A szomszédban lakik. Azért telefonált, mert hallott valamit tegnap éjjel, és vallomást akar tenni. Sőt mi több, úgy tűnik, alig várja, hogy vallomást tehessen.

Columbo ballonkabátja zsebébe gyűrte a papírt. Belekóstolt Búrt tüzes chilijébe.

- Hm... ilyen chilit sehol máshol nem kap az ember.
- Egyetértek – felelt Martha. – Legalábbis Mexikón kívül. Pedig Búrt nem is odavalósi.
- Magának is feltűnt, hogy reggel azok az emberek nem mondtak igazat? – kérdezte

74

Columbo. – Ó, bocsásson meg. Azt mondta, két dolgot is hozott.

– Így is van. A másik nagyon érdekes. Megcsináltam mindent, amit ilyenkor szokás: fotó, ujjlenyomatok... Hirtelen eszembe jutott, hogy érdemes lenne megnézni a konyhakéseket is. Tudja, amivel megvágták az arcát...

– És?

– Ellenőriztem a késeket. A konyhapulton találtam egy hét darabos fa késtartót, külön élezővel. Sabatier kések. Ismeri ezt a márkát?

Columbo vállat vont.

– Nos, igen drága konyhakésfajta. Valószínűleg az egyik legdrágább. Francia.

– Francia? Ne mondja.

– Az ilyen típusú kések mind borotvaélesek – folytatta Martha. – Nem viccelek.

Borotválkozni lehetne bármelyikkel. Öt kés tele volt ujjlenyomatokkal. A fiúk mintát vettek és most vizsgálják. De ezt hallgassa: a másik két kés teljesen tiszta volt. Mind a kettő tisztára volt törölve. Egy tizenkét centis csontozókés és egy húszcentis szeletelő.

– Két kés – Columbo a homlokát ráncolta. – Kettő...

Búrt kihozta Martha gőzölgő chilijét, egy kis chipset és a Pepsit.

– Köszönöm – szolt Martha és megsózta a chilit.

75

– És nem talált valahol vért, ami megegyezik Regina vércsoportjával?

– Ugyan már, Columbo.

– Jól van, Martha. Remek munkát végzett. De hogy kettő... Ez mindenféle új gondolatokat ébreszt a fejében...

Martha belekanalazott a chilibe és elmosolyodott.

– Azt rögtön gondoltam.

3

Columbo megállt egy pillanatra a Wilco-xen, Josephson & Steinberg ügyvédi iroda ajtaja előtt. A huszonhatodik emeleten lévő előtér, akárcsak maga az épület, hatalmas volt. Columbo körbenézett. Hamutartót keresett, hogy eldobhassa a szivart, amit még a kocsiban szívott el. Mivel azonban semmit nem talált, megbizonyosodott róla, hogy a szivart teljesen eloltotta, majd ballonkabátja zsebébe tette.

Kinyitotta az ajtót és belépett.

– Uram?

A recepciós fennhéjázó hangon beszélt.

– Asszonyom, a nevem Columbo hadnagy. Los Angeles-i Rendőrség, gyilkossági csoport.

Mr. Steinberget keresem. Korábban te-

76

lefonált és azt mondta, szeretne beszélni valakivel a gyilkosságiaktól.

A magas, vékony nő szemüveget viselt, amely láncon lógott a nyakában. Megvető pillantással mérte végig Columbót.

– Megkérdezem, tudja-e fogadni magát. Felvette a telefont és tárcsázott.

– Mr. Steinberg néhány perc múlva itt lesz – mondta, miután letette a kagylót. – Addig itt várjon, kérem.

– A várakozás szerves része a munkámnak, asszonyom – válaszolt Columbo és helyet foglalt.

– Ezt persze nem tanítják az akadémián. Mindenkinek magának kell megtanulnia.

Néhány perc múlva Steinberg valóban fogadta. Alacsony, kissé kövérkés titkárnője sokkal barátságosabbnak tűnt, mint a recepciós. Útvesztőnek tűnő folyosókon vezette végig Columbót.

Az ügyvéd az irodája előtt várta és kezét nyújtott neki.

– A nevem Mórt Steinberg. Ön pedig, ha jól tudom, Columbo hadnagy. Örvendek.

– Részemről a szerencse, uram – válaszolt Columbo. – Nos, valóban gyönyörű az irodája. És

ha Regina szomszédja, gondolom, az otthona is legalább ilyen gyönyörű.

– Hogy teljesen őszinte legyek, felügyelő úr,

77

valóban szép volt és most, hogy az a nő halott, megint szép lesz. Ugye, nem vet meg ezért?

– Én soha nem ítélek, Mr. Steinberg. Sőt, azt hiszem, el tudom képzelni, miért mondja ezt.

– Foglaljon helyet a kanapén – mondta Steinberg. – Épp most akartam meginni a délutáni kávémat. Van kedve csatlakozni? És persze egy szivarra. Megkínálhatom?

–Néha magam is elszívok egyet. Sőt, be kell vallanom, igazi műkedvelő vagyok.

Örömmel elfogadta a szivart. Fadobozban volt, alumíniumcsőbe csomagolva. Két és fél dollár körül lehet egy darab, számolgatta. Talán annál is több. Ugyanakkor Steinberg túl fiatal ahhoz, hogy ilyen környéken éljen, és ilyen iroda ajtaján álljon a neve, gondolta Columbo. A férfi alacsony volt és vékony, de sportos alkat. Sötét, göndör haja volt, világosbarna szeme és furcsa vonásai.

– Hadd magyarázzam meg a Regina halálával kapcsolatos kegyetlen szavaimat – mondta. – Mielőtt ideköltözött, a környék igazán kellemes volt. Az emberek az utcában... nos, tudja, mind kedves emberek. Csendesek. Vigyáznak a birtokukra. És így tovább...

– Értem.

– Nos – folytatta Steinberg –, mióta Regina

78

odaköltözött, minden megváltozott. Hangzavar. Állandó jövés-menés. És erőszakos is volt. Tudja, hadnagy úr, az én birtokomat is meg akarta venni, ajánlatot is tett. Hogy mire kellett volna neki? Külön viskót akart talán építeni a barátainak? Mindenesetre maga is látta ma reggel, mi folyt ott. Rendőri kíséretre volt szükségem, hogy kijuthassak a saját házamból. Korábban is történt már hasonló, amikor a rajongói teljesen ellepték a környéket az egyik vulgáris, szajhához méltó előadása után.

– Értem, mire céloz, uram – felelte Columbo. – Regina Savona viszont halott...

– Igen, persze – válaszolt Steinberg. – Senki nem érdemli meg, hogy meggyilkolják. Esetleg Hitler vagy Sztálin, de ő azért nem ez a kategória. De tudja mit? Ez a nő annyit ért, hogy megvehette volna ez egész környéket. Talán meg is tenné, ha még élne. – Szünetet tartott és megrázta a fejét. – Miféle társadalom az, hadnagy úr, ahol egy hozzá hasonló nő elég pénzt kereshet ahhoz, hogy készpénzzel felvásárolja az egész birtokomat?

– Emberek milliói gyászolják – mondta Columbo. – De kettőnk között szólva, egyelőre úgy tűnik, kizárólag olyanok, akik nem ismerték.

– Maga vezeti a nyomozást, hadnagy úr?

79

– Igen, uram. Zimmer nyomozó ért először a helyszínre, ő vette kézbe a nyomozást. Aztán a kapitány felhívott engem. Épp a parton sétáltam a kutyámmal, mikor egyszer csak látom, hogy jön utánam a feleségem. Úgy volt, hogy szabadnapom van. Ennek persze most nincs semmi jelentősége. Valamit el akart mondani, ugye?

– Igen. Valóban. Nem csak a mérget akartam magára borítani. Bocsásson meg érte. Columbo elmosolyodott.

– Ezért a szivarért azt is megbocsátanám, ha maga ölte volna meg. Persze akkor le kéne tartóztatnom, de mindenképp megbocsátanak.

– Mindjárt megkérem a titkárnőmet, hogy csomagoljon be magának fél tucatot belőle.

–Nos, uram, nem áll módomban ajándékot elfogadni...

– A gyanúsítottaktól – mosolygott Steinberg. – No, de tőlem? Miért ne lehetne? Ez is kettőnk közt marad, akárcsak a Reginával kapcsolatos megjegyzése.

– Igazán köszönöm, uram

– Ugyan... Itt is van a kávé.

A társalgás abbamaradt, míg a titkárnő kitöltötte a kávé.

– Valóban el szeretnék mondani valamit -

80

folytatta Steinberg, miután ismét kettesben maradtak. – Lehetséges, hogy hallottam, amikor elkövették a gyilkosságot.

– Hogy érti ezt?

– Tegnap éjjel hatalmas és különösen hangos volt a buli. A gyerekek nem tudtak aludni. A feleségem és én sem. Tudja, jó harminc méter lehet a két ház között, mégis... Mindegy, most éjjel legalább nem tartott hajnalig az örület, mint általában. Gondolom, fáradt lehetett az úgynevezett koncert után, és nem bánta, hogy hamarabb hazaindulnak a vendégek. Éjfél körül kezdtek szállingózni, és hajnali egy órára már teljes csend volt.

– Folytassa, uram.

– Kivéve... kivéve, hogy egyszer csak sikí-tást hallottam. Többször is sikoltott, ha jól emlékszem, négyszer vagy ötször. Aztán újra csend lett. Mikor reggel megtudtam, hogy Regina halott, a rádióban pedig bemondták, hogy valószínűleg meggyilkolták, gondoltam, jobb, ha megosztom önökkel ezt az információt.

– Hány óra lehetett, mikor a sikoltást hallotta?

– Pontosan egy óra huszonhárom volt – válaszolt Steinberg. – Megnéztem az órát.

Gondolom, hívnom kellett volna a rendőrséget, de, tudja, nem volt ritka, hogy kiabálást

81

hallottam onnan. Ráadásul mások is voltak nála. Soha nem volt egyedül a házban. És hogy teljesen őszinte legyek, felügyelő úr, nem is igazán érdekelt.

4

Az orvosszakértő irodájába érve Columbo helyet foglalt Dr. Culpal szemben.

– Remélem, ezúttal megkímél a felboncolt holttest látványától – mondta.

Dr. Culp bólintott.

– Ezúttal igen.

– Lehetett valami más oka a nő halálának a fulladáson kívül?

– Nem. Egyértelmű, hogy vízbe fulladt. Hajnali egy és két óra között. Az arcán lévő vágáson és a karján lévő zúzódásokon kívül nem találtam más sérülést. Más szóval nem ütötte be a fejét a medence szélébe.

Columbo megvakarta az állát.

– Lehetett mégis baleset? – kérdezte. Dr. Culp vállat vont.

– Ez már a maga asztala. Maga szerint baleset volt?

– Ha nem lenne az a vágás az arcán...

– A vér alkoholtartalma 1,8 % volt, ami azt jelenti, hogy az áldozat nagyon részeg volt.

82

Ezen kívül az este folyamán kokaint is szívott. Nem valószínű, hogy egynél többet, de annyit mindenképp. – Az orvos szünetet tartott és elmosolyodott. – És van itt még valami. Találja ki, mit találtam a gyomrában. -Mit?

– Spermát. Az este folyamán kielégített valakit orálisan.

– Lehet tudni, mikor történhetett ez?

– Normális esetben körülbelül egy óra alatt kiürülne a gyomorból. Ebben az esetben viszont a gyomorban és a belekben található nagy mennyiségű gin lelassította az emésztési folyamatot. Ezek alapján inkább két órát mondanék. A halála előtti két órában.

– Hálás lennék, ha megtudná nekem, kitől származik – szólt Columbo. – Köze lehet a gyilkossághoz.

– Egy módon lehet csak megtudni – válaszolt Dr. Culp. – Csinálok egy DNS-tesztet.

– Van hozzá elég minta?

– Nincs szükség sokra. Bár keveredett az alkohollal és más anyagokkal, ez a kis rész elegendő lesz mintának. A mikroszkóp alatt látni is a szegény kis halott spermasejteket.

– Dezoxi... dezox... mentsen meg, doki.

– Deoxiribonukleinsav. A világon minden élőlény sejtjei DNS-ből épülnek fel. Ez az úgynevezett genetikus kód. Amikor egy béka

83

megtermékenyít egy másik békát, a hím és a nőstény kromoszómáinak DNS-e együttesen biztosítja, hogy az utód is béka legyen. A DNS-nek köszönhető az is, hogy az utód örökli a szülők bizonyos jegyeit. Mindenkit a saját, egyedi DNS-e tesz homo sapiensszé, és ennek köszönhetjük, hogy mindannyian hasonlítunk bizonyos dolgokban a szüléinkre, ahogy a gyermekeink is hasonlítanak ránk és a szüléinkre, sőt a párunkra és az ő szüleire is, mindezt anélkül, hogy bárki bárkinek a klón-ja lenne.

– Gondolom, jó néhány ügyet oldottak már meg DNS-teszttel – mondta Columbo.

– Tudja, Columbo, az esetek többségében nem a várt eredmény születik. Az FBI adatai szerint a megerősszakolt nők testében talált sperma DNS-e az esetek huszonöt százalékában nem egyezik a vádlottéval. Sokan köszönhetik ennek a felmentésüket.

– De hát ennek a vizsgálatnak a lényege az egyeztetés, nem? – kérdezte Columbo. – Hogyan fogjuk egyeztetni a talált DNS-mintát a szóban forgó férfiak spermájával? Csak nem kérhetem meg őket, hogy...

– Vérminta – válaszolt az orvosszakértő. – Bár találhatunk DNS-t hajszálakban, levágott körömdarabokban és így tovább. De a legjobb a vérminta. Gondolja, hogy

84

megoldható, hogy vért vegyek a gyanúsítottjaitól?

–Egyelőre nincsenek gyanúsítottak – válaszolt Columbo.

– Akkor azoktól a férfiktől, akik aznap este a házban voltak.

Columbo beletúrt a hajába, de ezzel csak még jobban összeborzolta.

– Megpróbálom elintézni.

– Elküldöm a mintát – mondta az orvos. –Tudja, én itt nem végezhetek DNS-elemzést. Ahhoz speciális labor szükséges, mert még nagyon új technológia.

– Igen, nemi erőszak esetén mindennapos vizsgálat – felelt Columbo. – Nekem csak egyszer volt dolgom vele. A holttest szénné égett, benzinnel gyújtották fel. De elegendő szövet maradt épen a DNS-teszthez. Aztán a technikusok összevetették a DNS-t egy fésűn talált hajszállal, és azonosították a holttestet. Mire képes a tudomány! – Savanyú képet vágott. –Egyszer talán még egy rendesen működő hazugságvizsgálót is feltalálnak, és akkor egy csomó magam fajta fickót nyugdíjba küldhetnek.

– Erre ne számítson – mondta Dr. Culp. –A poligráf csak kamu.

–Igen, ezt mindketten tudjuk – bólintott

85

Columbo. – Mégis az amerikai nép egyik legnagyobb kedvence.

– Beletelik pár napba, mire meglesz a DNS-teszt eredménye. Addig próbáljon meg vérmintát szerezni, jó?

– Rendben.

ÖTÖDIK fejezet

1

– Mick!

Mickey Newcastle az ágyán ült atlétában és sárga rövidnadrágban. Ideges volt, kezében cigarettát tartott.

– Hülyeséget csináltam – mondta kétségbeesetten.

– Nem ez volt az első – jegyezte meg Johnny ironikusan.

– Gyere ide. Nézd csak meg. Nézz ki. Azt mondtam annak a hülye Columbónak, hogy láttam, ahogy a piros dzsekis fickó nekimegy az ugródeszkának. Nézz csak ki. Ebből az ablakból nem látszik az a rohadt ugródeszka. Azt mondtam, hogy nem láttam Reginát a medencében, mert eltakarták a pálmafák. Pedig valójában az ugródeszkat takarják el. A fenébe is... talán ki tudok mászni és levágni...

Johnny Corleone a fejét rázta.

– Meg se forduljon a fejedben. Figyelj, túl sokat aggódsz. Megfulladt. Hogy az a vágás hogy kerülhetett az arcára...

– Johnny, nem az én hibám volt.

87

– Oké. Tegyük fel, hogy ez a Columbo úgy gondolja, gyilkosság történt. De ugyan ki ölte meg? Sehoggy sem tudja ránk bizonyítani. Először is, mi lett volna az indítékunk? Én neki dolgoztam, szóval elvesztettem a munkámat. Te is neki dolgoztál, és most te is munkanélküli lettél.

– És mi van a pénzzel? – kérdezte Mickey.

– Az öreg nem örült a vágásnak. De azért fizet. Nagyon jól tudja, hogy ha valamelyikünket gyilkosságba keverik, azonnal köpni fogunk. Nincs más választása. Kénytelen lesz fizetni.

– Azt mondtad, nem hagyod, hogy rács mögé dugjanak.

– Hát persze, hogy nem, Mickey. Figyelj, már így is túl durva voltam veled reggel. Pihenj le egy kicsit. Tudom, hogy megy ez. Hoztam neked valamit.

Johnny egy zsebkendőt húzott elő a zsebéből és odaadta Mickeynek. A férfi kicsomagolta, és a szeme azonnal felragyogott a fehér por láttán.

– Lódd be magad, és dőlj le egy kicsit-mondta neki Johnny. – Később visszajövök. És, figyelj, maradj a szobában. Csak feküdj le és álmodozz egy kicsit. Oké?

– Oké.

Mikor Johnny kiment, Mickey bevitte a

88

fürdőszobába a műanyag fiolát. Kinyitotta és megszagolta a benne lévő fehér port.

Lehet, hogy...

Beleszagolt a saját üvegcséjébe is. Vállat vont. Semmi különbség.

De akkor is... Zsebkendőbe csomagolva, így nincs ujjlenyomat. Mickey nagyot sóhajtott. A fehér port a WC-be öntötte és lehúzta. Aztán fogta a desztillált vizet, és kevert egy adagot saját, igencsak fogyóban lévő készletéből. Spórolnia kellett. És le is akart szokni. De egyelőre... Az anyagot óvatosan a fecskendőbe töltötte.

Lefeküdt az ágyra és bal karját elszorította a gumicsővel. Keresett egy alkalmas vénát, beleszúrta a tűt és befecskendezte a szert. Tíz másodperc múlva már ködös mámorban lebegett.

2

Rita Plata, a szobalány, pontban fél ötkor indult haza, ahogy korábban Johnny Carló-nak mondta. Ötkor csengettek.

Carlo Lucchese állt az ajtóban, két másik férfival. Carlo, akivel Johnny pár órával korábban telefonon beszélt, magas, vékony, kreol bőrű férfi volt. Elegáns kétsoros öltönyt

89

viselt. A másik két férfin is öltöny volt, de nem annyira divatos szabású. Egyértelmű volt, hogy Carlo a főnök.

– Johnny Discount – szólalt meg Carlo. – Ez itt Sal és Frank. Örülök, hogy újra látlak, Giovanni. Mindent elintéztél?

Johnny bólintott.

– Newcastle kiütötte magát. Olyasmit adtam neki, amitől nem kizárt, hogy örökre.

– Biztosra akarok menni, Johnny – felelt Carlo. – A zsaruk meg hadd szaglásszanak. Csak egy újabb drogos, aki kicsinálta magát.

– Na persze. Az isten szerelmére, gondolkodj már, ember! A nő meghalt az éjjel. Aztán itt van az öreg. Most meg Johnny?

– Tőlem akár furcsának is gondolhatják. Téged viszont nem tudnak belekeverni, ugye?

– Nem. Legalábbis szerintem.

– Na látod. Adódnak néha szar helyzetek. Az már más kérdés, ki keveredik bele. Amúgy meg,

ha ilyen nagyokos vagy, mondd meg, mi más választásunk van?

-Igazad van, Carlo. Nem hiszem, hogy lenne más választásunk.

– Az meg a te bajod, hogy így összehaverkodtál az öreggel.

– A francba is, Carlo, te is összehaverkodtál volna vele ezért a pénzért.

90

– Hülyeség volt, Johnny. Nem akkora, mint hogy az öreg egyszer csak úgy döntött, hogy megszabadul tőle, de attól még hülyeség volt. Pár nagykutya nem akarja, hogy azonosítani tudják.

-Akkor... Carlo bólintott.

– Figyelj. Te csak ne gondolkodj túl sokat. Gyerünk fel.

Elindultak felfelé a lépcsőn mind a négyen: Johnny, Carlo, Sal és Frank. Az öreg ajtaja elé érve Carlo szólt Salnek és Franknek, hogy kint várjanak, majd bekopogott.

Az öreg ajtót nyitott.

– Carlo. Te meg mit keresel itt?

-Erre jártam és gondoltam, benézek. Mi újság errefelé?

– Nyolcvanegy évesen már sosincs különösebb újság. Johnny, tölts valamit Carlónak. Tudod mit, tölts egyet nekem is. Az orvosok úgysem látnak mindent.

Megfogta a távirányítót és kikapcsolta a tévét.

– Na, ki vele, mit akarsz? Ugye, nem vártad, hogy elhiszem, hogy csak úgy «rre jártál? Ahhoz már túl régóta vagyok itt.

– Valóban – felelt Carlo. – Ismersz valakit Arkansasban?

– Arkansasban? Soha a bűdös életben nem jártam Arkansasban.

91

Carlo elvette a whiskyt Johnnytól. A férfi az öregnek is átnyújtott egy pohárral.

– Teszek bele még egy kis jeget – mondta Carlo. Felállt és a minibárhoz sétált.

Az öreg bólintott. Carlo mögé sétált. Poharát Johnny kezébe nyomta, és elővett a zsebéből egy selyemsálat. Erős, de határozott mozdulattal az öreg nyaka köré szorította. Az öreg védekezni próbált, pohara kirepült a kezéből a szoba másik végébe, miközben levegőért kapkodott.

Erőtlenül a sál után kapott, és megpróbálta elhúzni a nyakától, de Carlo sokkal erősebb volt.

Az öreg hangosan öklendezett. Feje elvörösödött. Szemei kidülledtek. Aztán hirtelen csend lett. Feladta az életért vívott esélytelen küzdelmet. Meghalt.

Johnny mozdulatlanul állt, kissé sápadtan.

-Majd én rendbe teszem a szobát. Nem lesz semmilyen nyom. Sem ujjlenyomat, semmilyen személyes tárgy, ami alapján azonosítani lehetne. Szólok a rendőrségnek is, hogy Signor Savona eltűnt.

– Először is, velünk jössz – válaszolt Carlo. – Azt akarom, hogy lásd, mit csinálunk vele.

Éppen itt az ideje, hogy megtudd, mi történik azokkal, akik elcseszik.

– Épp most mutattad meg.

– Azt hiszed? Még nem láttál mindent. Ne

92

kényeskedj. Mindenkinek ismernie kell a saját szakmáját. Itt az ideje, hogy te is megismerd a tiédet.

3

Az öreg testét egy takaróba csomagolták és végigcipelték a házon, le a garázsba. Két kocsi parkolt egymás mellett: Regina zöld Lam-borghinije és Johnny piros Ferrarija.

Carlo a Ferrarira nézett és megrázta a fejét.

– Ebbe nem fog beleférni – mondta. – Sal, hozd ide a mi kocsinkat.

Johnny megnyomta a garázsajtó nyitó gombot, és kilépett a kocsifeljáróra. Carlo utánament. Egy percig csak állt és azt figyelte, megláthatja-e őket valaki a környező házakból vagy az utcáról.

Sal a garázsajtóhoz tolatott a fekete Forddal. Kinyitotta a csomagtartót, Frank segített

beletenni a holttestet.

– Kövess minket – szólta oda Carlo Johnnynak. Johnny egészen a Washington Boulevard-on álló piros téglás raktárépületig követte a Fordot. Az ajtók távirányítással nyíltak, és Johnny – vonakodva ugyan – behajtott, abban a tudatban, hogy lehet, hogy soha többé nem láthatja kívülről az épületet.

93

Carlo, Sal és Frank közben elkezdtek vetkőzni, a ruháikat a Ford hátsó ülésére dobálták.

– Mit gondoltál, szórakozni jöttünk? – förmedt rá Carlo Johnnyra. – Dolgozni jöttünk, ahhoz meg rendes ruha kell. – A falon lógó overallokra mutatott.

Johnny alsónadrágra vetkőzött és belebújta az egyik overallba. Carlo munkáskesztyűt húzott és odadobott egy párat Johnnynak is.

Sal és Frank gyorsan és hatékonyan dolgoztak. Cementet és homokot lapátoltak egy kis elektromos betonkeverőbe. Carlo a raktár hátsó részébe vezette Johnnyt, ahol fél tucat kétszáz literes olajshordó sorakozott. Carlo megfogta az egyiket, és ellenőrizte, valóban üres-e.

– Oké, Giovanni. Tudod, hogy lehet levágni egy ilyennek a tetejét?

Johnny megrázta a fejét.

– Nem sok mindent tudsz, azt látom. Na, figyelj, megmutatom. Aztán legközelebb már neked is menni fog.

Volt egy speciális szerszám, amivel könnyen le lehetett vágni a hordók tetejét. Olyan volt, mint egy túlméretezett konzervbontó, két hatalmas nyéllel. Mikor Carlo végzett, Johnny felé intett, és együtt átcipelték a hordót az előcsarnokba.

A betonkeverő hangosan zúgott. Közben Frank kinyitotta a csomagtartót és Sal segít-

94

ségével kiemelte a holttestet. Sal odament a munkapadhoz és felkapott egy kötő kalapácsot.

Frank kicsomagolta a holttestet a takaróból, majd hasra fektette a földön. Aztán, Johnny legnagyobb megdöbbenésére, Sal felemelte a kalapácsot és teljes erővel az öreg hátára csapott. A roppanás hangja émelyítő volt. Johnnyt a hányinger kerülgette.

– Nem fog beférni a hordóba – mondta Carlo. – Ketté kell hajtani.

Sal és Frank munkához láttak. Miután kettétörték az öreg gerincét, félbehajtották a testét, belegyömöszölték a hordóba és lenyomták az aljára. Aztán leállították a betonkeverőt, és a betont a hordóba öntötték, amíg el nem lepte a benne lévő testet.

– Oké, fiúk – szólta Carlo. – Öltözzünk át, aztán menjünk, együnk valamit, ismeritek azt a LuigiPs nevű helyet Santa Monicában? Remek kis hely. Mire megkajálunk és visszaérünk, megköt annyira, hogy mozdítható legyen.

4

Útban visszafelé megálltak egy pékségnél, hogy Frank és Sal kölcsönvehesse az egyik kisteherautót. Követték a Ferrarit és a Fordot a raktárhoz.

95

Mind a négyen átöltöztek.

– Na – szólta oda Carlo Johnnynak –, most majd megtudod, miért hoztunk magunkkal valójában. Négy emberre van szükség, hogy megemeljük ezt a szart.

A hordót egy kétkerekű szállítókoszra szíjazták, hogy könnyebb legyen mozgatni.

Felpakolták a kisteherautó platójára és elindultak. Ezúttal mindannyian egy kocsival.

Johnny az első ülésen ült Carlo mellett. Félt. A tészta és a bor kavargott a gyomrában. Carlo jelentéktelen dolgokról fecsegett: az időjárásról, a szmogról, egy esetleges földrengés valószínűségéről. Johnny pontosan tudta, hová tartanak. Valahová a tenger felé. Már majdnem éjfél volt. Be fogják tenni a hordót egy csónakba, kieveznek és bedobják a vízbe.

A halászhajó Long Beach egyik kikötőjében várt rájuk. A hordót felvitték a fedélzetre, és Carlo beindította a motort. Sal és Frank eloldották a köteleket. A hajó lassan és csendesen közlekedett. Nem mentek túl messzire, Johnny tíz mérföldre tippelt.

Carlo leállította a motort. A hajó a vízen ringatózott, miközben a négy férfi a hordóval

küzdött. Megfogták, levágták a kocsiról, és együttes erővel a vízbe dobták. A hordó az óceánba esett és elsüllyedt.

96

– Viszlát, öreg! – mondta Carlo. – Örülök, hogy megismerhettem.

Útban visszafelé Carlo megkérte Johnnyt, hogy maradjon mellette a kormánykeréknél.

– Idefigyelj! – mondta. – Azt a szobát rendbe kell tenned. Nem hagyatsz ott semmit, ami az övé volt, ami alapján azonosítani lehetne. Különböző ezt az egészet feleslegesen csináltuk. Az nem elég, ha letöröd az ujjlenyomatait. Szedd össze a ruháit meg az összes holmiját a fürdőszobából, hogy úgy tűnjön, meglépett. Töröld le a fürdőszobaszekrényt, az összes villanykapcsolót, a tévét...

– Nem volt sok személyes holmija – válaszolt Johnny.

Carlo bólintott.

– Láttam, milyen rosszul lettél, amikor Sal kettétörte a gerincét. Jobb, ha ezt észben tartod! Ha a zsaruk azonosítják az öreget, te is így végzed.

Johnny nem válaszolt. A partot bámulta. Már alig várta, hogy kikössenek, visszamenjenek a raktárba, átöltözzön és beüljön a kocsijába. Az is megfordult a fejében, hogy egyszerűen lelép és megpróbál eltűnni. Végül is ott van az a 227 ezer dollár, amit az öregtől kapott...

– Egyébként, Johnny – szólalt meg Carlo -,

97

gondolom, találsz majd egy kis lóvét a szobájában. Sőt, valószínűleg nem is keveset. Amit találsz, az a tiéd. Ha esetleg tévednék, és mégsem találsz pénzt, szólj nekem. Mi majd gondoskodunk rólad. – Finoman megveregette Johnny vállát. – Nem vagyunk mi azért olyan rossz fiúk.

5

Már majdnem hajnali három volt, mikor Johnny visszaért Regina birtokára. Csend volt. Síri csend és sötétség. Felrohan az emeletre, egyenesen az öreg szobájába.

Két bőröndöt talált a beépített szekrényben. Még jól jöhetnek. Az öregnek három öltönye volt, három dzsekije és vagy hat nadrágja. Johnny összepakolta mindet, meg még néhány inget, alsóneműt és zoknit – nem az összesét, de azért a ruhák többségét igen.

Az öreg egyszerűen élt. A szobában nem volt több öt vagy hat könyvnél és néhány magazinnál. A mindennapjai leginkább a tévé körül forogtak. Napokon át ült a fotelban a hatalmas képernyő előtt, és nem csinált mást, mint egyik csatornáról a másikra kapcsolgatott. Be volt kötve a kábeltévé, minden elérhető csatornával. Meg aztán ott voltak a vide-

98

okazták. A keresztapa. A leghosszabb nap. Santa Vittoria titka. Meg néhány pornófilm, mint például a Mély torok vagy a Debbie Does Dallas.

Mindig kéznél volt egy üveg whisky és egy üveg gin. Nem dohányzott. Regina elmondása szerint hosszú éveken át élt a feleségével, mindig hűséges volt hozzá, és azokban az években nem ivott és nem is dohányzott. Regina szerint csak a munkájának élt. Márpedig ő aztán tudta. Azokban az években is vele volt, amikor senki más.

Johnny pénzt keresett. Sikerral. 227 ezer dollár már a párnájában volt. Most talált még 142 ezret – százdollárosokban. A pénz a mosdókagyló aljára volt ragasztva kis műanyag zacskóban. Az öreg ennél többet ígért Regina meggyilkolásáért, de mivel erről Mic-key nem fog tudni, elég lesz.

Az íróasztal felső fiókjában talált még négyszáz dollárt, tízesekben és húszasokban, meg némi aprót. Nem lehetett több húsz dollárnál. Talált még néhány mandzsettagombot, kulcsokat, egy karórát és egy Vittorio Savona névre szóló olasz útlevelet. Megfogta és bedobta az egyik bőröndbe.

Az óra... te jó ég! Vacheron Constantin! Ezreket érhet! Johnny nem az az ember volt, aki hagyja, hogy egy ilyen gyönyörű és érté-

99

kes darab más kezébe vagy egy barna rendőrségi borítékba kerüljön, a tulajdonos azonosítására várva. Gondolkodás nélkül feltette bal csuklójára.

A pénzt és a bőröndöket a saját szobájába vitte. Alikor visszért, nekiállt eltüntetni az ujjlenyomatokat: az öregét és a sajátját is. A távirányítóról, a tévéről, a kilincsekről, a kapcsolókról, a fürdőszobaszekrényről, az ablakokról, az ébresztőóráról, a bútorokról. Alaposan letörölte a szoba minden egyes részletét, még a lámpákban lévő izzókat is.

Alikor úgy érezte, elkészült, a nap már felkelt. Rita két órán belül megérkezik.

Betette az öreg bőröndjeit a kocsiba. Igyekezett minél jobban elrejtetni őket.

Nem tudott elaludni. Lezuhanyozott. A forró víz alatt eszébe jutott egy kulcsfontosságú kérdés: ki állt tegnap éjjel az előszoba ablakban, vagyis ki nézte végig Regina halálát? És vajon miért nem mondott semmit Columbó-nak? Lehet, hogy az a szemét zsarolni akarja? Ki lehetett? Alickey nem jöhet szóba. Ő ott volt lenn a medencénél. Talán a Gwynne házaspár? Ha hallották is Regina sikoltását, ők kinézhetek volna a hálószobájuk ablakán. Az erkély előtti előszobában csak ketten lehettek. Bob Douglas és Christie Monroe. Vajon melyik fog tőle pénzt követelni?

100

6

Johnny lefeküdt, de nem tudott aludni. Rita nyolc körül szokott jönni. Akkor mindenképp ébren kell lennie. Neki kell majd „felfedezni”, hogy az öreg eltűnt, Mickey pedig halott – túladagolta magát. És persze neki kell majd kihívnia a rendőrséget.

Lement a konyhába és csinált egy kávét. Elővett egy serpenyőt és beletett egy kis bacon. A sült szalonna mennyei illata felfrissítette. Felvert két tojást és ráöntötte a szalonnára. A kenyeret betette a pirítóba.

– Istenem, micsoda illat! Te jó ég, most érzem csak, milyen éhes vagyok!

Newcastle! A konyhaajtóban ott állt Mickey, atlétában és alsógatyában. Élt és virult! Johnny alig tudta leplezni a döbbenetét.

– Hát te? Bekopogtam volna hozzád, de azt hittem, még alszol...

– A francba – mondta Mickey. – Hiszen ismersz. Belőttem magam, volt egy-két mámoros percem, aztán úgy aludtam, mint a bunda. Nem is tudom, meddig.

– Mióta vagy ébren? – kérdezte Johnny. Azt akarta megtudni, hallhatta-e Mickey, hogy fenn volt az öreg szobájában. Bár az ő szobája nem a főépületben volt...

– Nem régóta. Csak arra volt időm, hogy

101

lezuhanozzak – mondta Mickey és nagyot ásított. – De szerintem még most sem vagyok teljesen ébren.

– Figyelj, sajnálom, hogy nem csináltam többet ebből a tojásrántottából. Neked adom ezt, én meg csinállok magamnak egy másikat.

– Nem akarom elvenni a reggelidet.

– Ugyan már, nyugodtan. Én úgyis túl sokat ettem tegnap este. Egy olasz étteremben vacsoráztam. Tessék, Mickey. Edd csak meg, én meg csinállok magamnak egy másikat.

Newcastle fogott egy villát és elkezdte belapátolni a rántottát.

– Nem tudom, te hogy vagy vele, de szerintem megúsztuk.

– Van egy kis gond, Mick – mondta Johnny vészjósló hangon.

– És mi az?

– Tegnap este hat-fél hét körül mehettem el itthonról, és éjfél körül értem vissza. Gondoltam, hogy az öreg nem akar már ilyen későn semmit, szóval lefeküdtem. Ma reggel az volt az első dolgom, hogy benéztek hozzá. És itt a gond: az öreg eltűnt. Összecsomagolt és lelépett. Mickey Newcastle a homlokát ráncolta.

– Sosem hittem el, hogy tényleg a nagyapja... De akkor is...

– De akkor is hová tűnhet el egy nyolcvanegy éves öregember? Pláne egy pár óra alatt?

102

Ki segített neki? Szerintem igazad van, Mickey. Tényleg nem a nagyapja volt. De akkor kije volt? Mickey az asztalra csapott a villával.

– Miért nem mehet legalább egy valami simán? – dühöngött. – És... a fenébe! És mi van a pénzzel? Lelépett, és szarban hagyott minket?

– Nagyon úgy tűnik.

-De hát... te jó Isten! Felbérel minket, mi megteesszük, ő meg lelép? Johnny... tudod, hogy bajban vagyok. Ez megoldotta volna minden problémámat egy jó időre. Ez a pénz elég lett volna, hogy...

-Nyugi, öreg. Mondtam, hogy nem hagyom, hogy bajba kerülj. Vannak barátaim. Megvannak a forrásaim. Megkapod, amit akarsz.

– De én független akartam lenni! Johnny megállt Mickey mögött, és a vállára tette a kezét.

– Tehetséges vagy, Mickey. Mindig lesz rád kereslet. Segíthetek neked. Vannak barátaim, akik segíthetnek. De figyelj! Mi a fenéért lenne neked szükséged az én segítségemre? Te voltál a művész Regina mögött. Ezt mindenki tudja!

Mickey egy könnycseppet törölt ki a szeméből.

103

– De minden héten szükségem van készpénzre. Nagyon jól tudod. Nem várhatok addig, amíg az emberek elismerik végre a tehetségemet!

Johnny vállon veregette.

– Emiatt ne aggódj, öreg cimbora. Majd én gondoskodom mindenről, amire szükséged van. Az öreg lelépett és cserbenhagyott minket. De tudom, honnan szerezhetek egy kis lóvét. Hé! Szerezhetnénk magunkat egy másik Reginát! Te csináltál sztárt belőle! Szerinted hány olcsó kis kurva várja, hogy a helyébe léphessen? Csak nyugi. Egyelőre foglalkozzunk csak a mával. Minden rendbe fog jönni.

7

Rita a konyhában dolgozott. Mickey visszafeküdt aludni. Johnny azt próbálta kiszámolni, hány órája nem aludt egy szemhunyást sem.

Nyolckor telefonált a Los Angeles-i Rendőrségre, és Columbo hadnagyot kérte a telefonhoz.

-A hadnagy jelenleg nincs az irodában. Miben segíthetek?

– Ki nyomoz a Regina-ügyben? Johnny Corleone vagyok, az inasa.

104

– Kapcsolom Zimmer őrmestert, uram. Zimmer őrmester az esetek többségében tudta, hol lehet elérni Columbo hadnagyot, annak ellenére, hogy a hadnagy – megszegve a Los Angeles-i Rendőrség összes szabályát -a saját autójával furikázott, rádió nélkül. Együtt érkeztek a birtokra, nyolc óra negyvenkor.

Johnny egyenruhában várta őket: fekete csokornyakkendőben, fehér ingben és fekete nadrágban.

-Hadnagy, őrmester, azért telefonáltam, mert valami nagyon különös történt.

Columbo kivette a szivart a szájából és bedobta ballonkabátja zsebébe. Saját szivart szívott, nem azt, amit Steinbergtől kapott.

– Valami különös? – kérdezte.

– Igen, uram. Signor Savona eltűnt.

– Eltűnt?

-Igen, uram. Tegnap este elmentem vacsorázni. Kicsit feldúlt voltam. Gondolom, ezt megérti. Éjfél körül értem haza, és lefeküdtem aludni. Normális esetben reggel az első dolgom, hogy megnézem, minden rendben van-e Miss... azaz Reginával. Ma reggel azonban nem volt értelme bekopognom hozzá. Ezért gondoltam, benézek a nagyapjához. Fél nyolc körül szokott kelni. Kopogtam, de nem válaszolt. Megpróbáltam kinyitni az aj-

105

tót. Tudják, az ő korában bármi megtörténhet. Az ajtó nyitva volt. Bementem a szobájába, de

nem volt ott. Nem egyszerűen eltűnt, hanem összepakolt és eltűnt. És vele együtt a ruhái, az összes holmija, minden. Azért nem telefonáltam korábban, mert úgy tudtam, csak nyolc órától vannak bent a kapitányságon. Gondoltam, jobb, ha maguk tudják meg először.

Columbo újra elővette a szivarját, nézegette egy darabig, aztán visszadobta a zsebébe.

– Azt mondja, eltűnt minden holmija. Pontosan mi tűnt el?

– Mit akar hallani? – kérdezte Johnny. – A ruhái. A tisztálkodószerei. Néhány ruhát itt hagyott. De a legtöbb holmiját elvitte. Úgy tűnik, nem akar visszajönni.

– Mennyi idős? – kérdezte Martha. – Nyolcvan elmúlt, ha jól tudom-felelt

Johnny. – És nem volt valami erős. El sem tudom képzelni, hogyan...

– Maga mennyi ideig volt távol? – kérdezte Columbo. – Négy óráig?

– Annál hosszabb ideig. Egy Santa Moni-ca-i olasz étteremben voltam. Ittam egy keveset, ettem előételt, tésztát, bort, desszertet és kávé. Aztán megálltam egy bárban és megnéztem egy show-t. Az utazással együtt olyan hat óra lehetett. Mikor hazaértem, lezuha-

106

nyoztam és lefeküdtem. Nem tudom, hogy akkor tűnt-e el, amikor nem voltam itthon, vagy mialatt aludtam. Columbo bólintott.

– Szóval Signor Savona. Gondolom, egyetért abban, hogy egyedüli nem *hagyhatta el a házat*? Valaki nyilván segített neki...

Johnny bólintott.

– El sem tudom képzelni, hogy hagyhatta el a házat egyedül az összes holmijával együtt.

MÁSODIK RÉSZ

HATODIK FEJEZET

1

Columbo és Martha végignézte az egész házat. Legnagyobb meglepetésükre Mickey Newcastle-t is ott találták, annak ellenére, hogy korábban azt mondta, aznap reggel mindenképp távozik. Hiszen van saját lakása.

Az öreg Vittorio Savona lakosztályát a Johnny által leírt állapotban találták: a ruhák többsége eltűnt.

Columbo a nappaliban állt. Belenyúlt ballonkabátja zsebébe, és kivett egy főtt tojást.

Nézegette egy kis ideig, aztán meghámozta és beleharapott.

–Maga nem talál ebben semmi furcsát, Martha? – kérdezte.

– Szerintem az egész sztori rendkívül furcsa.

–Persze, de... Nézzen csak szét. Az öreg becsomagolta az összes ruháját, a fogkefét, a borotváját és így tovább, ugye? De mi van a magazinokkal és az újságokkal? Tegnap láttam itt egy párat. Most viszont – egy sincs. Vajon mi értelme lett volna becsomagolni és magával vinni a múlt heti Times-ot vagy a

111

múlt havi Playboyt? És hol a tegnapi L.A. Times? Tegnap még az összes itt volt.

– Ez tényleg furcsa – felelt Martha. – Szóljunk az ujjlenyomatosoknak, hogy nézzenek itt körül. Kellene néhány minta, hogy átfuttathassuk az FBI-aktákon. Tudni szeretném, hogy ez a Vittorio Savona tényleg Vittorio Savona-e.

– Túl nagy itt a rend – mondta Columbo. –Akkor szokott egy szoba ennyire tiszta lenni, amikor valaki meghalt.

2

Columbo a konyhában találta Johnnyt. –Elnézést... Mr. Corleone...

– Johnny. Columbo bólintott.

– Az orvosszakértőnek szüksége lenne öntől vérmintára. Remélem, nem bánja. Nem szeretem senkitől ezt kérni, de tudja, a nyomozás része. Mindenkitől szükségünk van vérmintára, aki aznap éjjel a házban tartózkodott.

– Semmi gond – felelte Johnny. – Vért találtak a holttesten? Miután egész éjjel a medencében

ázott?

– Nem, a köntösén – mondta Columbo.

112

– Aha. De mindegy is. Hogyan veszik le ezt a mintát?

– Két lehetőség van. Bemehet a megyei egészségügyi szakértő irodájába, vagy ha ez nem lehetséges, akkor kiküldenek ide valakit.

– Bemegyek én. Nem gond, hadnagy úr.

– Esetleg magával vihetne Mr. Newcastle-t. Tőle is szükségünk van a mintára.

– Persze, nem probléma.

– Igazán köszönöm. Láttam a garázsban két igen drága olasz autót...

– A Lamborghini az övé volt – mondta Johnny. – A Ferrari az enyém. A „drága” tényleg jó szó rá. Reginától kaptam. Ajándékba. Gondolta volna?

– Nahát! De végül is, miért is ne? Nos, mennem kell. Kérem, értesítsen, ha hall valamit Signor Savona felől. Mindenképp tudni szeretném, mi történt vele.

– Persze, szólni fogok.

– Rendben. Igazán hálás vagyok.

– És ha bármiben a segítségére lehetek, hadnagy úr...

– Nos, milyen gyönyörű az órája. Csak nem ez is ajándék volt?

– Fején találta a szöveget. Gondolom, már rájött, hogy több volt közöttünk, mint egyszerű főnök-beosztott viszony.

– Nem, erre nem gondoltam... Egy ilyen

113

értékes óra... Megnézhetem? – Columbo kinyújtotta a kezét.

– Persze, csak nyugodtan – Johnny levette az órát és átnyújtotta Columbónak.

A hadnagy alaposan szemügyre vette.

– Vacheron Constantin... bárcsak a feleségem is láthatná. Igazán különleges darab. Nagylelkű ajándék volt.

– Regina nagylelkű ember volt – felelte Johnny. – Akaratos, de nagylelkű.

– Nos, még egyszer köszönöm – mondta Columbo és visszaadta a karórát. – Amikor tegnap reggel beszélgettünk, nem is láttam a csuklóján. Nem volt magán, ugye?

– Igaza van, tényleg nem. A tegnap reggel kicsit kaotikus volt. Borotválkozni is elfelejtettem.

– Á, értem. Nos, tényleg mennem kell. Viszlát.

3

Columbo és Martha a kocsifeljárón beszélgettek.

– Együtt ebédelek Mr. Fletcherrel – mondta Columbo. – Beszélni akar velem. Meghívott ebédre. Már mint Joe Fletcher. Regina ügynöke. Megkérném valamire, Martha.

114

Menjen el a bevándorlási hivatalba. Szeretném látni Regina dokumentumait. És a nagyapját is. Keresse fel az olasz konzult is, és tudja meg, szerepel-e egy bizonyos Vittorio Savona az olasz rendőrség nyilvántartásában.

Martha elmosolyodott.

– A nagy elmék egyformán gondolkodnak -mondta.

4

Mikor Joe Fletcher megkérdezte, mit iszik ebéd előtt, Columbo először azt felelte, hogy szolgálatban elvileg nem ihat. Egy kis whisky azért nem árthat, tette aztán hozzá.

Ballonkabátját a kocsiban hagyta, nem akarta megkockáztatni, hogy gondatlan pincérek kezébe kerüljön, akik még kiejtenének valamit a zsebéből. Tisztában volt vele, hogy Fletcher alaposan szemügyre vette gyűrött sűrű öltönyét – szemei nemtetszésről árulkodtak.

– Örülök, hogy összefutottunk a parkolóban – mondta Fletcher. – Tetszik az autója.

– Mindenkinek tetszik. Hogy őszinte legyek, uram, én egyenesen imádom. Tudja, francia. A szabályok szerint rendőrautót kellene használnom, amikor szolgálatban vagyok, de Los

Angeles városának nincs olyan

115

autója, ami ilyen jó lenne. Meglátásom szerint, ha valami jól működik és megbízható, akkor törödni kell vele, és soha nem fog cserbenhagyni.

A Pacific Sun nevű étterem parkolójában találkoztak. Fletcher azt mondta a telefonban, hogy ez volt Regina egyik kedvenc helye, és Columbo talán kíváncsi rá. Specialitása a sushi és a sashimi volt, de teriyakit is felszolgáltak. Columbo körbenézett és megállapította, hogy a hely tökéletesen illik egy olyan nőhöz, aki megengedheti magának, hogy az inasának Ferrarit és Vacheron Constantin karórát adjon ajándékba. Elegáns és drága hely volt, látszólag a nyakkendőellenes férfiak kedvence. Columbo kékszöld csíkos nyakkendője volt az egyetlen az étteremben. Mint általában, most is fordítva lógott a nyakában.

Joe Fletcher feltűnő jelenség volt. Élénkpiros pólót, ugyanolyan színű nadrágot és szandált viselt, zokni nélkül. Kezében aktatáska volt. Nem lehetett több negyvenévesnél, de a haja már őszült. Szeme halványkék volt, tekintete átható.

-Nos, hadnagy úr-mondta, miután kihozták az italokat. – Van már ötlete, hogy ki ölte meg Reginát?

– Van egy-két ötetem, de egyelőre semmi

116

konkrét, amiről beszélhetnék. Tudta, hogy Signor Savona az éjjel összepakolt és elment?

– Ugyan hová? – kérdezte Fletcher.

– Azt egyelőre senki nem tudja. Az inas legalábbis nem. Maga mit gondol? Tudhat valamit Johnny Corleone? Mármint, bízna rá valaki ilyen fontos titkokat?

– Remélem, már rájött, hadnagy úr, hogy Johnny nem egyszerű inas volt.

– Magamtól nem. De ő elmondta.

– Ebben persze nincs semmi különös -mondta Fletcher. – Bár nem voltam ott a partin csütörtök éjjel, de lefogadom, hogy legalább egy fél tucat embert mutathattam volna magának, akivel Reginának viszonya volt. Nem igazán volt a monogámia híve. Az erkölceiről pedig ne is beszéljünk. Többek között így hatott az emberekre. Tudja, hadnagy, Regina a szexet használta a „köszönöm”, a „kérlek” és a „sajnálom” szavak helyett.

– Van valami, amit egyáltalán nem értek -mondta Columbo. – Az indíték. Miért akarta volna bárki megölni? Ki járt jól?

– Tökéletesen igaza van, hadnagy úr. A maga helyében én egy idegent keresnék. Egy behatolót. Ugyanis mindenki, aki aznap éjjel a házban volt, kivétel nélkül, vagy rengeteg pénzt veszített Regina halálával, vagy az állá-

117

sát vagy mindkettőt. Tisztában vagyok vele, hogy nekem mennyibe fog ez kerülni. Már a gondolattól is rosszul vagyok.

-Mit ért pontosan azon, hogy idegen?-kérdzte Columbo. – Miféle idegenre gondol?

– Megfenyegették – felelte Fletcher. -Még hozzá nem is egyszer. Az egyik azt állította, szerelmes belé, a”másik azt, hogy Regina lefeküdt vele, aztán elhagyta. Aztán ott van az a rengeteg ember, akik szerint veszélyt jelentett nemzetünk erkölceire, és így tovább. Egy egész doboznyi fenyegető levél van nálam.

– Megmutatta ezeket korábban a rendőrségnek?

– Három esetben lett rendőrségi ügy a fenyegetésekből. Az egyiket le is csukták. A maga helyében utánaéznék, mi történt egy bizonyos Edgár Bell-lel, miután kiszabadult a börtönből. Nem egyszerűen azt hitte, hogy szerelmes Reginába, arról is meg volt győződve, hogy Regina is szerelmes belé.

Columbo végigfutott a menün. Remélte, hogy Fletcher állja majd a számlát. Egy ilyen helyről származó számlát nemigen tüntethet fel a költségelszámolásakor.

– Szereti a sushit, Columbo hadnagy? Columbo elmosolyodott.

118

– Mindent szeretek, ami az óceánból származik. De hogy őszinte legyek, nyersen még sosem próbáltam.

– Nem akarom rábeszélni, de én mindenképp azt eszem.

– Megkockáztatom – válaszolt Columbo. – De maga rendel.

Fletcher bólintott és félretolta a menüt.

– Hadnagy úr, azt akarom, hogy kapja el a gyilkost. Igazából azt remélem, hogy mégsem egy idegen volt, hanem valaki, akit beperelhetek azért az összegért, amit én ezen az egész ügyön veszítek.

– Kire gondol?

– Azok közül, akik ott aludtak akkor éjjel, csak a Gwynne házaspárnak van annyi pénze. A Joshua Records nagyvállalat, még ha Regina elvesztése sokat jelent is nekik. Tudja, ezt a veszteséget egyébként is elszenvedték volna. Regina épp egy másik lemezgyárral tárgyalt.

– Gondolom, Mr. Newcastle nem túl gazdag – mondta Columbo. – Úgy látom, nagyon is függött anyagilag Reginától.

– Volt idő, mikor sokkal jobban ment neki. De mindenét a hobbijára áldozta. Speedball-függő, ami a kokain és a heroin kombinációja, és igencsak sokba kerül. Regina cégének volt az alkalmazottja. Tudok róla, hogy néha

119

előleget kért a fizetéséből. Ha Regina nem akart adni, teljesen kiborult. Olyankor bármire képes lett volna. Tudja, milyenek ezek az emberek. Szerintem ebből ki lehetne indulni.

– Air. Douglas és Miss Monroe is ott aludtak – sorolta Columbo.

– Bob egy zseni – felelt Fletcher. – Nagy jövő áll előtte, Regina ide vagy oda. De most még nem ér túl sokat. Christie pedig nagyon szeretne valaki lenni. Szívesen lenne egy új Regina, vagy egy új Madonna. Akár még egy új Bette Midler is. És erre meg is van az esélye. Sokkal tehetségesebb énekes és táncos, mint Regina volt. Valami viszont hiányzik belőle. Az az ösztön, amivel Regina olyan remekül tudta eladni magát. És persze Regina hűvös, számító természete, és az a képesség, hogy bárkit ki tudott használni, aztán félredobta. Egy jó ügynök persze elnézi ezeket a hiányosságokat.

– Nem lehetett semmi indítékuk?

– Bobnak és Christie-nek? Nem. Bár, van itt valami, ami esetleg szóba jöhet. Körülbelül egy hónapja Regina életében Bob volt az első számú férfi. Nem tudott betelni vele. Bob persze azt hitte, Regina beleszeretett és komolyan gondolja a kapcsolatukat. Azóta sem értem, hogy lehetett ennyire naiv. Gon-

120

dolom, teljesen kiborult, amikor megtudta, hogy Regina továbblépett. Már hamarabb is rájöhett volna, hogy mindig volt valaki más, még akkor is, amikor minden éjjel nála aludt. Nyilván úgy érezte, Regina átverte. Ez az időszak nagyon fájdalmas volt neki. De nem hiszem, hogy ez elegendő indíték egy gyilkossághoz.

Columbo megvakarta a fejét és felhúzta a szemöldökét.

– Sosem lehet tudni.

– Bob végül kilábalt belőle. Másodjára sokkal jobban járt. Christie egy kedves, gyönyörű lány, és őszintén szereti Bobot. Milyen indítéka lehetett volna, hogy megölje Reginát? Esetleg az, hogy Regina korábban fájdalmat okozott a férfinak, akit ő szeret. Szerintem ez nem minősül indítéknak. Egyikőjük esetében sem.

– Én ennél bonyolultabban látom a dolgokat – szólta Columbo. – Egy olyan társadalomban, ahol egy gyerek is képes embert ölni egy aranyláncért vagy egy bőrkabátért... Na mindegy. Tudja, össze kell gyűjtenem, hogy kik tartózkodtak a házban aznap éjjel, amikor a gyilkosság történt. Azt mondta, hogy maga nem volt ott, ugye?

– Eredetileg úgy volt, hogy én is ott leszek, de aztán... – felnézett az éppen akkor érkező

121

pincérre. – Kettőt kérnék a szokásosból. -Újra Columbóhoz fordult. – Végül aztán jobb

dolgom akadt arra az estére. Ha egyszer látta meztelenül Reginát, mindent látott. - Felsőhajtott. – Azt mondtam, behatoló. De ha jobban belegondolok, sokan voltak ott, akik szívesen ártottak volna neki, még ha esetleg veszítenek is az ügyön. Tudja, Regina mindenkin átgázolt. Kihasználta őket, aztán félrelökte. Nem a kedvességéről volt híres, hadnagy úr. – És vajon miért vált. ilyenné? – kérdezte Columbo. – Azért kértem, hogy találkozzunk, hogy ezt elmondhassam önnek. Ez a lényeg. Igyunk még egyet.

Columbo hamar rájött, hogy Joe Fletcher fontos ember. Az étterembe belépő vendégek egytől-egyig rámosolyogtak és intettek neki, bár senki nem ment oda az asztalukhoz. Hozzá hasonlóan ríktó ruhákat viseltek. A férfiak többségének hosszú haja volt, hátul lófarokban összefogva. Lenvászon zakójuk alatt ingük kigombolva, meztelen mellkasukon aranylánc lógott. A nők egyik fele pompás hajkoronával, a másik fele kopaszon érkezett. A legtöbben színes szűk nadrágot, páran olyan rövid miniszoknyát viseltek, hogy az alsóneműjük is kivillant, amikor leültek. Azok

122

a fajta emberek voltak, akik a Regina-koncerteken léptek fel, vagy legalábbis szerettek volna. Úgy tűnt, Fletchernek nagy szerepe volt abban, hogy kinek jön össze és kinek nem.

– Körülbelül nyolc éve ismertem meg Reginát – vágott bele. – Bejött az irodámba, és azt akarta, hogy legyek az ügynöke – Fletcher megrázta a fejét. – Tudja, hadnagy úr, ez nem így működik. Korábban soha nem állt színpadon. Egyszer sem. Senki nem ismerte. Hozzá hasonló kis senkik nem jönnek be az én irodámba, és nem kérnek meg engem, hogy legyek az ügynökük. De ő... Gondolom, furcsán hangzana, ha azt mondanám, tökös csaj volt. Kötélből voltak az idegei, és öt percembe sem telt, hogy rájőjjenek: szilárd az elhatározása. A gond csak az, hogy az elhatározással a legtöbb esetben nincs gond. Ez azonban nem elég. A legtöbben nem jutnak messzire.

– De maga felkarolta.

– Felkaroltam. Tudja, hadnagy úr, megvoltak a maga kapcsolatai. Azt mondta, van egy kaszinó Hotel Renóban, amelyik megszervezne neki egy énekes-táncos produkciót. Most mondja meg! Egy olasz liba, akinek se tapasztalata, se különösebb tehetsége nem volt. De megadta a fickó telefonszámát, azt mondta, beszéljek vele. Fel is hívtam, és ki-

123

derült, hogy a Rancho Toiyabe kaszinó hotel vezetője Renóban. Ami persze nem Las Vegas. És persze a Rancho Toiyabe sem egy Grand Hotel, de tényleg tudtak róla. Ő maga szervezte meg. Csak azért volt rám szüksége, hogy előnyös szerződést kössön, és segítsen összeállítani a programot.

Fletcher szünetet tartott, mikor a pincér megérkezett a két tányér sushival és sashimi-vel. Megfogta az evőpálcikákat és belemártogatott egy falat tonhalat a szójaszószba.

– Hm... remélem, nem bánja, ha én inkább villát használok – mondta Columbo. – Sosem boldogultam ezekkel a pálcikákkal.

– Csak nyugodtan. Columbo a tonhallal kezdte.

– Nahát, ez tényleg jó. Minden nap tanul az ember. Hol is tartottunk?

-Annak ellenére, hogy a helyszín le volt foglalva, nem akartam elvállalni. Nem akarok nagyképűnek tűnni, hadnagy úr, de én nagyobb falatokhoz voltam szokva, mint amilyen ő volt akkoriban. Ajánlottam neki egy másik ügynököt. Aztán megtudtam még valamit Regináról. Rendkívüli meggyőzőerővel rendelkezett. Persze nem ritka, hogy a fiatal nők... tudja, mire gondolok. De ő ott helyben az irodámban „meggyőzött”. Ez a nő igazi művész volt. – Vállat vont.

124

– És milyen volt az előadás? Mármost az első.

– Olyasmi, mint a későbbiek, csak persze jóval kisebb volumenű. Próbáltam bizonyos keretek közé szorítani. Akkoriban még senki nem fizetett neki vagyonokat egy-egy fellépésért. De

hát... – lemondóan megrázta a fejét. – Ez is jellemző volt Reginára. Nem igazán érdekelte, mi mennyibe kerül, ha megkapta, amit akart. Többet költött, mint amennyit keresett. Azon a fellépésen sokat bukott. Ő állta a költségeket. Negyvenezer dollárt. Befektetésnek tekintette.

– Ennyi pénze volt? Fletcher bólintott.

– És nem ez volt az utolsó alkalom, hogy veszteséges volt az előadás.

– De hát mire kellett az a rengeteg pénzt?

– Zenészekre. Világításra. Berendezésre. Háttértáncosokra. Az egész show-ra.

– Nem furcsa, hogy egy előadó saját maga fizet ezekért a dolgokért? – kérdezte Columbo.

– Regina mindenhol csomagban árulta a fellépéseket. A klubok és arénák nem kérhették csak Reginát, vele együtt kapták az egész csomagot. Ahogy telt az idő, egyre drágább lett. Amikor először felkeresett, ez a csomag túl kis falat volt nekem, ahogy már korábban

125

is említettem. Mostanra viszont a legnagyobb ügyfelem lett. Ritka az ilyesmi, hadnagy úr.

Regina. Michael Jackson. Madonna.

– Miért lett ennyire sikeres? – kérdezte Columbo.

– Két dolog miatt – felelte Fletcher. – Sokakat győzött meg pénzzel és a különleges „meggyőzőerejével”, hogy neki dolgozzanak. Mickey Newcastle ma már csak egy drogos kis senki, de tíz-húsz éve a legkeresettebb rocksztárok egyike volt. Regina nem értett a zenéhez, Mickey viszont annál inkább. Teljesen feladott mindent, ami a saját karrierjéből megmaradt, hogy Reginát támogassa. Nem túlzok, ha azt állítom, Regina volt Mickey Newcastle reinkarnációja. Persze fizetett neki. De más eszközökkel is „meggyőzte”. Bob Douglas jelen pillanatban a legtehetségesebb elektronikus zenei szakember a piacon. Kürt Deutsch tervezte a tegnapi esti koncert lézers-how-ját. Ő is egy géniusz. És még sorolhatnám.

– Úgy látom, igen sok tehetséges ember dolgozott a keze alá – jegyezte meg Columbo. –

Nagylelkűen bánt a pénzzel?

– Rendkívül nagylelkűen. Ahogy teltek az évek, egyre jobban fizetett. De azért itt-ott heverték utána holttestek is.

– Mármint... hogy érti ezt, uram?

126

-Mindig a legjobbat akarta. Éppen ezért senki nem volt igazán biztonságban a környezetében. Rá kellett jönniük, hogy Regina számára nem létezett olyan, hogy hála vagy lojalitás.

Bármilyen jól dolgoztak is, ha Regina kiszúrta valakit, aki még jobb volt, akkor vizslát. Jobb esetben egy kis végkielégítés, de soha egy „köszönöm”. És ez azokra is vonatkozott, akiket korábban ő „győzött meg” – egyszer csak vizslát.

– Akkor voltak, akik kifejezetten utálták? -De még mennyire. Hadd mondjak egy példát. Látszólag teljesen átlagos fehérneműt viselt a színpadon. De csak látszólag. A fehérneműt egytől egyig Edith Goldish tervezte. Aztán egyszer csak megkereste ez a Mister Don nevű fickó. Megmutatott neki egy kollekciót, és másnap már ő volt az új ruhatervezője. Edith akkor tudta meg, amikor az egyik előadás előtti megbeszélésen meg akarta mutatni az új terveit. Valaki közölte vele, hogy Reginát már nem érdeklik a tervei -sem ő maga. Még arra sem méltatta, hogy személyesen közölje vele a hírt.

– Az első fellépésekről beszélgettünk -tért vissza a korábbi témához Columbo. -Azt mondta, két oka volt annak, hogy kezdettől fogva ilyen nagy sikere volt. Mi volt a másik?

127

– Remek érzéke volt ahhoz, hogy megtalálja az arany középutat a szemérmetlen erotika és a felháborító vulgarizálás között. Gondoljon csak bele, hadnagy úr, melyik lány ne tudna kiállni a színpadra, megmutatni mindenét (vagy legalábbis úgy tenni), és elsütni néhány disznó viccet? Regina nem ettől lett ekkora sztár. Az előadásaiban sokkal több volt ennél. Korábban azt mondtam magának, hogy saját maga eladásán kívül semmihez nem értett. De tévedtem. Még egy dologhoz nagyon értett. Remek érzéke volt ahhoz, hogy egy kicsivel többet mutasson magából, mint a többiek, olyan színpadi mondatokat használjon, amikbe más

belepirulna, és sikerült elérnie, hogy dalai – annak ellenére, hogy a szövegeik valójában megdöbbenőek voltak és botrányosak – pusztá pajkoskodásnak tűnjenek a közönség számára. Tisztában volt vele, hogy ennél rosszabb énekes és táncos aligha lehetne, és az is világos volt számára, hogy ezt a közönség is így gondolja, mégis sikerült újra meg újra elhíttetnie velük, hogy pokoli jó bulit fog csapni. És tudja mit, hadnagy úr? – Fletcher hangja elcsuklott, arcát a kezébe temette. – Tényleg pokoli jó bulikat csapott.

Columbo bizalmatlanul szemlélte tányérja tartalmát. Nyers hal, csípős torma, gyömbér és rizs. Végül a hínárba csomagolt rizs mellett

128

döntött. Hagyta, hogy Fletcher összeszedje magát.

-Nagyon fog hiányozni – mondta halkán Fletcher.

– Elhiszem, uram.

– Valamit el szeretnék még mondani. Nem hiszem, hogy az az öregember, aki ott élt a házban, tényleg a nagyapja volt.

– Ez már bennem is felmerült. -Mindig ott volt a háttérben. A szürke eminenciás. Az is elképzelhető, hogy tőle származott az a rengeteg pénz az elején. Amikor először jártunk Renóban, Regina nem tudott senkit a lakosztályában „fogadni”, mert az öreg is ott lakott. Az a szintiszta igazság, hadnagy úr, hogy az volt a benyomásom, együtt is alszanak. Az öreg az utóbbi két-három évben leépült, de akkoriban még teljesen más volt. Ő volt a láthatatlanul, de mindig jelenlévő uralkodó. Nem tudom, érthető-e, amit mondok, de valahogy mindig ez volt az érzésem...

– Beszélt vele valaha? Fletcher a fejét rázta.

– Soha. Regina azt mondta, nem beszél angolul.

Columbo bólintott. Nem árulta el Fletchernek, hogy nemrég angolul beszélgetett az öreggel.

129

– Szóval az öreg eltűnt – gondolkodott el Fletcher. – Kíváncsi lennék, mi rejtegetniva-lója lehet? Úgy értem, egyértelműnek látszik, hogy nem akarta, hogy maga rájöjjön, kicsoda valójában.

Columbo bólintott.

– Pedig rá kell jönnöm.

Fletcher néhány percig csendben volt. Hozzákezdett a leveshez. Columbo követte a példáját.

Aztán Fletcher így szólt:

– Attól tartok, nem mondtam magának túl sok konkrétumot. Csak azt gondoltam, nem árthat, ha megosztok magával némi háttérinformációt.

– Nagyon hálás vagyok, uram – felelt Columbo. – Tudja, az én munkám legfontosabb eleme az információ. Az egyetlen módja, hogy rájöjjenek, mi is történt valójában, ha összegyűjtöm a tényeket, és szépen egymáshoz illesztem őket. Meg kell tudnom mindent, amit csak lehet. Sokat beszélgettünk a tehetségről. Nekem nem igazán jutott belőle. Mármost soha nem jók a megérzéseim. Csak akkor érek el eredményt, ha a magam útját járom, ami abból áll, hogy felalá járkálok, és információt gyűjtök, egészen addig, amíg egyszer csak elkezd összeállni a kép. Azt akarom ezzel

130

mondani, hogy kivétel nélkül minden információ hasznos.

– Ennek örülök – mondta Fletcher.

– Lenne viszont egy kérdésem. Elmondaná, hol tartózkodott csütörtök éjjel? Mondjuk éjfél után?

Fletcher vigyorgott.

– Örülök, hogy nem én vagyok a bűnös. Éjfélkor a Body Shop nevű bárban ültem, és a csapossal beszélgettem. Az utolsó fellépés után felszedtem egy Dawn Breeze nevű egzotikus táncos lányt. A valódi neve Shirley Sheldon. Felvittem magamhoz. Nekem is van egy inasom – azzal a különbséggel, hogy ő valóban csak inas. Mikor hazaértünk, épp a földszinten volt.

Egy óra körül csinált nekünk egy kis tükörtojást. Shirley-vel megvacsoráztunk, aztán lefeküdtünk. Meg tudom adni a címét és a telefonszámát, ha szükséges. Megfelelő válasz, hadnagy úr?

– Csak a munkámat végeztem – mondta Columbo és Fletcherre mosolygott.

HETEDIK FEJEZET

1

Sczciegel kapitány megállt Columbo asztala mellett.

– Próbál megküzdenni a papírmunkával? -kérdezte.

A kapitány magas volt, vékony és kopasz. A zakója nem volt rajta, így jól látszott 9 mm-es Berettája a bal karja alatt. Gunyorosan nézte Columbo szemetesét, ami félig volt feljegyzésekkel és parancsokkal.

-A maga mögött dolgozó csapat ezekkel támogatja a nyomozást – szólt Sczciegel. -Ugye, mindet elolvasta?

Columbo ravasz mosollyal válaszolt.

– Ez csak természetes. Kivéve azt, amelyik arról szól, hogyan kell egy őrizetben lévő prostituálttal bánni. Tudja, hogy mindig jelen kell lennie egy női tisztnek, meg ilyesmi. Kevés esélyt látok arra, hogy maga vagy én a közeljövőben letartóztatunk egy prostituáltat. Ha mégis, akkor odabilincselem valamihez és mindenképp bejövök megkérdezni, mit kell pontosan tennem.

Sczciegel megrázta a fejét.

132

– És hogy akarja megbilincselni, Columbo? Még bilincset sem hord magánál.

– Egyszer elhagytam, és olyan kellemetlenül éreztem magam, nem akartam másikat kérni.

A kapitány felsóhajtott, de elmosolyodott.

– Hogy lehet elhagyni egy bilincset?

– Hát, megbilincseltem ezt a fickót. Egy gyilkost. Ez még évekkel ezelőtt történt. Az egyik tizedes őrizetbe vette és bevitte a rendőrségre. Úgy értem, bevitte őt is, meg a bilincsemet is. Aztán a fickót felmentették, és San Quentinbe ment. Soha többé nem láttam. Sem a bilincseimet.

– De a tizedes...

– Persze, csak hogy nem írtam fel a nevét. Tudja, túl sok dolgom volt. Elkaptam ezt a fickót, de ő csak egyike volt a két gyilkosnak. De mindegy is. Szóval soha nem láttam többé a bilincsemet, és eddig még nem volt alkalmam másikat szerezni.

– Columbo, szerezzen egyet. És tartsa a ballonkabátja zsebében. De nem azért jöttem ide, hogy a bilincseről beszéljünk. Azt akartam kérdezni, hogy halad a Regina-nyomozás? Már nem tudjuk sokáig távol tartani a médiát.

– Nos, azt kell mondanom, lassan, de biztosan. Történt valami nagyon furcsa. Együtt

133

élt egy idős emberrel. Mindenki úgy tudta, a nagyapja. Nos, tegnap reggel telefonált az inas, hogy az öreg eltűnt. Martha Zimmerrel átkutattuk a szobáját. Valóban eltűnt, az összes holmijával együtt.

– Biztos vannak ujjlenyomatok, nem?

– Ez az egészen a legfurcsább. Martha kiküldte tegnap délután az ujjlenyomatosokat.

Átnézték az összes szobát. És találja ki, mit találtak? Egyedül az inas, a szobalány, Martha és az én ujjlenyomatomat.

– A magáét?

– A kilincsen. Én nyitottam ki az ajtót. De minden mást letöröltek. A WC-lehúzó, a mosdón lévő üvegpoharat, mindent. Semmi nem maradt, amiből rájöhetnénk, ki volt ez a fickó valójában. Úgy nézett ki a hely, mint egy hotelszoba, miután a vendég egy éjszaka után kijelentkezett. Semmit nem hagyott ott.

– Tehát?

-Tehát valószínű, hogy Signor Vittorio Savona valójában nem Signor Vittorio Savona. A kérdés csak az, hogy akkor ki? És vajon miért volt olyan fontos neki, hogy semmiképp ne jöhessünk rá, ki is valójában? És ki segített neki? Az kizárt, hogy egyedül összepakolt, eltüntette az összes ujjlenyomatot, becsomagolta az összes ruháját és el-

134

tűnt az éjszaka kellős közepén. Elmúlt nyolcvanéves. Mindenképp segítségre volt szüksége. Valaki olyan segíthetett neki, aki szintén nem akarta, hogy rájöjjünk, ki ez az öreg valójában.

– Figyelembe kell vennünk azt a lehetőséget is, hogy nem önszántából távozott – vetette közbe Sczciegel.

– Sőt azt a lehetőséget sem hagyhatjuk figyelmen kívül, hogy megölték és elvitték valahová.

– Ki tud az eltűnéséről?

– Rajtuk kívül csak Mickey Newcastle, az inas és a szobalány – na és persze az, aki segített neki, vagy aki elvitte. Az újságírók folyamatosan zaklatnak, de ezt nem mondtam meg nekik.

– Talán egyelőre nem is érdemes. Előbb dolgozzon rajta egy kicsit. Majd tudatom a főnökkel. De próbáljon minél hamarabb pontot tenni a végére.

– Ha lenne rá még egy napom, talán konkrétabb tényekkel állhatnék elő.

– Megkapja. Columbo felállt.

– Akkor indulok is. Beszélnem kell pár emberrel.

– Majd tájékoztasson – mondta Sczciegel kapitány.

135

– Rendben. Később találkozunk. Columbo elindult kifelé az irodából, kezében a ballonkabátjával.

– Columbo! – szólt utána a kapitány. -Van itt még valami, hadnagy. Még mindig nem adta le a fegyverét. Márpedig a szabályzat ezt írja elő. Le kell adnia és felvenni helyette az újat, az automatát. Vagy egy Beret-tát, mint a mostani, vagy egy Smith & Wesson-t. Választhat. De a régit mindenképp adja le.

– Még nem volt rá időm. De...

– Columbo, ugye, nem azt akarja mondani, hogy nem tudja, hol a fegyvere – Sczciegel siralmas képet vágott.

-Dehogyan, uram, pontosan tudom, hol van. Ott van becsomagolva a...

– Akkor hozza be! Azonnal. És vegye át az újat. És szerezze meg végre a szükséges képesítést. Ez parancs, hadnagy. Az én osztályomon nem rohángálhatnak fegyvertelen nyomozók.

– Igenis, uram. Amint végzek ezzel a Regina-üggyel.

– Rendben – válaszolt a kapitány. – Amint végez a Regina-üggyel.

136

2

– Columbo! Várjon!

Columbo hátranézett és meglátta Martha Zimmert a parkoló autók között.

– Üdv, Martha! Maga vasárnap is dolgozik?

– Még csak az kéne. Csak azért jöttem be a parancsnokságra, hogy keressek egy bowling partnert.

– Én szívesen játszanék magával. A feleségem imád bowlingozni. Persze sokkal jobb nálam. Tudja, egy csapatban is játszik. De ha maga és a férje szeretne...

– Most jut eszembe, Columbo, híreim vannak a maga számára. Gondolom, nem várhat.

Columbo a Peugeot-jának támaszkodott.

– Hallgatom. Mít tudott meg?

– Felvettem a kapcsolatot a bevándorlási hivattal, ahogy kérte. Faxon elküldtem nekik az adatokat. Ma reggel kaptam meg a választ, pont miközben zuhanyoztam. Regina Celestie Savona turistaként érkezett az Egyesült Államokba 1988. augusztus 17-én. Egy Alitalia járással jött Milánóból. Két hónappal később munkavállalási engedélyért és zöldkártyáért

folyamodott, leendő státuszát énekesnőként jelölte meg. Megkapta a zöldkártyát. Három évvel később állampolgársá-

137

gért folyamodott. 1993. szeptemberétől az Amerikai Egyesült Államok állampolgára.

– És Vittorio? Martha megrázta a fejét.

– Semmilyen adatot nem találtak Vittorio Savona nevű emberről. De az olasz konzul azt ígérte, utánajár az olasz rendőrségen. Azóta még nem válaszolt.

Columbo az állát vakarta.

– Ki lehetett ez a Vittorio Savona nevű férfi?

– Lehetett? Maga szerint halott? Columbo vállat vont.

– Könnyen meglehet. És pontosan hová érkezett először Regina? New Yorkba?

Martha bólintott.

– Igen. A Kennedy repülőtérre.

– Mit gondol, szerezhetünk egy listát a bevándorlási hivataltól azokról az emberekről, akik aznap érkeztek a Kennedyre Olaszországból?

– Miért ne szerezhetnénk? Megkérdezem, aztán majd szólok, mit mondtak.

– Nagyon hálás vagyok. Tényleg. Találkozunk az ebédnél?

– Nem, ha megint Búrt vendéglőjébe megy. Egy héten egyszer elég. A gyomrom nem bír többet.

– A legjobb chili egész Los Angelesben-mondta Columbo. – Meg kell tanulnia értékelni a jó dolgokat az életben, Martha.

138

3

Joshua és Barbara Gwynne egy felhőkarcoló legfelső szintjén éltek, ahonnan gyönyörű kilátás nyílt a Csendes-óceánra, sőt tiszta időben még a Santa Cruz szigetre is. Columbo a kocsijában ült, és félig elszívta az egyik Mórt Steinberg-től kapott első osztályú szivart, elnyomta, eltette ballonkabátja zsebébe, majd belépett az épületbe, biccentett a barátságatlannak tűnő portásnak, és lifttel fölment a legfelső emeletre.

– Igazán gyönyörű az otthonuk! – mondta, mikor Barbara Gwynne a nappaliba vezette.

– Regina eladott lemezeinek köszönhetjük – felelte szomorúan Barbara.

– Akkor valóban hatalmas kár érte önöket -mondta Columbo.

– Ó, igen. Attól tartok, hatalmas. Épp múlt csütörtök este egyezett bele, hogy mi adjuk ki a legújabb show anyagát is. Most viszont...

Barbara Gwynne elegáns nő – állapította meg Columbo. Vasárnap délelőtt volt. Barbara arannyal hímzett fekete selyempizsamát viselt. Arcán smink, szőkített haja gondosan fésülve. Ránézésre ötven fölött járhatott egykét évvel. Columbo a nő vonásaiból jutott erre a következtetésre. A bőrén jól látszott, hogy hosszú évek óta erős dohányos.

139

– Josh is mindjárt itt lesz. Tudja, vasárnap ilyenkor általában koktélozgatunk. Megkínálhatom egy Bloody Mary-vel?

– Tulajdonképpen szolgálatban vagyok, de...

Barbara Gwynne megrázta a kis ezüst csengőt. Egy fekete ruhát és fehér kötényt viselő szobalány lépett be a szobába.

– A vasárnap reggeli italt három személyre kérem – szólt neki Barbara, majd Columbó-hoz fordult. – Szóljak a szobalánynak, hogy akassza fel a kabátját, hadnagy úr? – kérdezte.

– Őszintén szólva, asszonyom, tele van a zsebe mindenfélével, amikre bármikor szükségem lehet. Jegyzetfüzet, ceruza, ilyesmi. Remélem, nem bánja.

Barbara bólintott. Kivett egy szál Camelt a dohányzóasztalon lévő dobozból és rágyújtott.

– Ugye nem bánja, ha én is rágyújtok? -kérdezte Columbo.

– Csak nyugodtan. Akad még néhány hely ebben a városban, ahol nem tilos a dohányzás.

Például ez.

Ezt nem volt nehéz észrevenni. Az elegáns lakás büzlött a cigarettától. Columbo elővette a félig elszívott Steinberg-féle kiváló minőségű szivart, majd tovább turkált a zsebeiben.

– Elnézést, tudna adni tüzet?

140

Barbara elővette öngyújtóját és meggyújtotta a szivart.

– Köszönöm, asszonyom. Nemrég kaptam valakitől hat isteni szivart. Próbálom tartalékolni őket, szóval mindig csak félig szívom el. Tudja, hogy van ez. Az ember nem jut túl gyakran ilyen elegáns szivarhoz, és nem akarom csak úgy elpocsékolni.

– Gondolom, van különbség olcsó és drága szivar között – mondta Barbara. – A cigarettára ez nem érvényes. Ha egyszer rászokik az ember, bármit elszív. Bármit. Az egyik ugyanolyan, mint a másik.

– Sosem cigarettáztam – válaszolt Columbo. – Tudja... Mr. Gwynne! Örülök, hogy újra látom. Joshua Gwynne lépett a szobába. Látszott rajta, hogy másnapos. Fehér pizsamát és kék selyemköntöst viselt.

– Rájött már, ki ölte meg? – kérdezte.

– Nem, uram, még nem. Maga tudja?

– Ha valamelyikünk rájön, higgye el, maga lesz az első, akinek elmondjuk – mondta Joshua Gwynne és lerogyott az egyik fotelbe.

– Nos, talán a segítségemre lehetnének – válaszolt Columbo. – Először is, a megyei orvos szakértőnek vérmintára lenne szüksége mindenkitől, aki aznap éjjel a házban tartózkodott. Remélem, nem okoz gondot.

141

– Ugyan miért lenne erre szükség, hadnagy úr? – kérdezte Joshua.

– Nos, uram, találtunk egy vérfoltot Regina köntösén. Szeretnénk összevetni a házban tartózkodó emberek vércsoportjával.

Joshua Barbarára nézett.

– Az biztos, hogy a miénkkel nem fog egyezni. Természetesen levehetik a mintát. De ha nem bánja, szeretném, ha inkább a saját orvosunk csinálná. Oda tud küldeni valakit a vérmintáért?

– Persze, Mr. Gwynne, igazán nem gond. A szobalány lépett a nappaliba, kezében egy tálcával, rajta egy üveg Stolichnaya vodkával, egy vödör jéggel, egy kancsó paradicsomlével, Worchester és Tabasco szósszal, három pohárral, sóval és egy kis tányéron citromkarikákkal.

– Majd én megcsinálom – ajánlkozott Barbara.

Miközben az italokat keverte, a szobalány kiment, majd egy újabb tálcával tért vissza, rajta ropival, keksszel, sajt szeletekkel és friss zöldséggel.

Columbo ezúttal is hozott magával otthonról egy főtt tojást, és szívesen meghámozta és megette volna, de végül meggondolta magát.

– A vérmintán kívül miben lehetünk még a segítségére, hadnagy? – kérdezte Joshua.

142

– Nos, uram, ami a leginkább aggaszt, az az indíték. Egyelőre még nem sikerült rájönnöm, miért akarhatta bárki is megölni Reginát. Hacsak nem egy idegen volt az elkövető, aki éjjel belopózott a házba, és valami örült tévképzet miatt...

– Az nem valószínű – vágott közbe Joshua. – Az egész környéken huszonnégy órás privát járőrszolgálat működik, éjjel plusz emberekkel. Regina birtokát külön figyelték. Egy magafajta fiatal nő igen sok fenyegetést kap. Ezen kívül közvetlenül a kerítés mögött van egy elektromos riasztó.

– De az valószínűleg ki volt kapcsolva a parti miatt – szólt Barbara.

– Igazad van – bólintott Joshua.

– Akkor lehetséges, hogy...

– Nem – vágott közbe Joshua. – Ahhoz tudniuk kellett volna, hogy a riasztó ki van kapcsolva.

– Nos, ahhoz tudniuk kellett, hogy van riasztó. Egyébként voltak a partin olyanok, akiket nem

ismertek?

Barbara átnyújtott neki egy Bloody Mary-t. -Maga szerint mennyien voltunk azon a partin? – kérdezte.

– Nem tudom.

-Nos, ha azt gondolta, fergeteges parti volt, ki kell ábrándítanom. Nem lehetünk

143

többen húsz-huszonöttnél. Csak azok voltak ott, akik nem először látták Reginát meztelenül és részegen. Azt gondolhatná, hogy az emberek nagy része ebbe a kategóriába tartozik, pedig nem. Nem volt ott senki, akit nem ismertem. Sőt, mindenki ismert mindenkit. Egy idegen feltűnt volna.

– Gondolom, hasznos lenne, ha írnánk egy listát azokról, akik ott voltak – mondta Josh. – Vagy van már ilyen listája?

– Van, de azért örülnék, ha maguk is összeírnák – válaszolt Columbo. – Ez az ital remek. Igazán finom. Köszönöm szépen.

– Visszatérve az indítékra – szólt Josh. -Ugyanaz a problémám, mint magának. Persze sokakkal elbánt. Sokakat megbántott. De hogy valaki megölje? – megrázta a fejét.

– Különböző történeteket hallottam arról, milyen ember volt ez a Regina – mondta Columbo.

– Regina egy gonosz, rosszindulatú kis kurva volt.

– De Barbara... – szólt rá Josh.

– Nem kellett végigjárnia a sikerhez vezető számléírást – folytatta az asszony. – Mindenkin átgázolt, aki segített neki. Aki valaha is dolgozott vele, elszenvedett jó pár sérülést.

– Ez azért még nem elég a gyilkossághoz -felelt Josh.

144

– Elmondta már magának valaki, mit csinált ezzel a szegény Christie Monroe-val? -kérdezte Barbara.

– Nem, asszonyom. -Barbara, ez...

-Elmondom neki, Josh. Columbo hadnagy majd levonja a megfelelő következtetést. – Barbara nagy levegőt vett. – Regina mindig egy kis csapat háttértáncossal dolgozott. Persze csak alárendelt szerepet osztott nekik. Amikor ő is a színpadon volt, a táncosokat csak tompított fényvel lehetett megvilágítani. Soha nem szólaltak meg – táncoltak, de soha nem beszéltek. Bármikor lecserélhetők. Ha az egyikük kiemelkedően jó volt, különösen a nők, Regina azonnal megszabadult tőle. Senki sem vonhatta el róla a figyelmet.

– Azok a táncosok tényleg tudnak táncolni – tette hozzá Josh. – Tehetségük van hozzá, ami Reginának sosem volt.

– Egyszer az egyik próba alatt Regina Christie felé fordult, és elkezdett üvöltözni vele – folytatta Barbara. – „Tudod jól, mi a bajom veled, te kis kurva. Túlságosan jó vagy. Takarodj a színpadomról.” Egyszerűen féltékeny volt. Christie elsírta magát. Könyörögni kezdett, hogy maradjon. Kellett neki a munka. Aztán Mickey közbelépett. Azt mondta Reginának, hogy már nincs idő beta-

145

nítani egy új táncost a következő fellépésig, ami *aznap* este volt, vagy másnap – már nem emlékszem. Regina vállat vont, Christie maradt. Regina többé nem hozta szóba a dolgot. De ez még nem minden...

– Barbara...

– De ez még nem minden – folytatta Barbara. – Les McIntyre, a Lido tulajdonosa felfigyelt Christie-re, és szerződtetni akarta fellépőként. Amikor Regina tudomást szerzett erről, felhívta Lest és megfenyegette, hogy ha bárkit is szerződtet a táncosai közül, akkor feketelistára kerül. Óriási lehetőség lett volna Christie számára, de Regina miatt kudarcba fulladt.

-Azt akarja ezzel mondani, hogy Miss Monroe ölte meg Reginát? – kérdezte Columbo.

– Nem. Nem hiszem, hogy képes lett volna rá. Egyedül legalábbis nem.

– Ha már így belejöttél, akár Michelle-ről is mesélhetnél egy kicsit – javasolta Josh.

- Maga soha nem volt egy Regina-koncerten sem, ugye, hadnagy?
- Valóban nem, asszonyom.
- Akkor nem látta a hat háttértáncost sem. Christie volt az egyik. Michelle Durand pedig egy másik. Fekete szépség, csodálatos hajkoronával. Regina ragaszkodott hozzá,

146

hogya kopaszra borotválja a fejét. Ezzel nem is lett volna semmi baj, figyelembe véve, hogy mennyi pénzt fizetett neki. Az afrikai nőknek ráadásul nagyon jól áll a kopasz frizura. Michelle viszont egy érzékeny lány, és megalázónak érezte a helyzetet. Aztán Regina még gúnyolódni is kezdett vele – annak ellenére, hogy Michelle már így is sokat sírt miatta. –A feleségem azt akarja ezzel mondani, hadnagy úr, hogy sokan úgy gondolják, a világ jobb lett Regina nélkül. De mi nem. Nekünk nagyon sokba fog kerülni a halála. És ugyanez vonatkozik Christie-re és Michelle-re is. Csinos kis összeget kaptak egy-egy fellépésért. Barbara kérdés nélkül kevert egy újabb italt Columbónak.

- Elmondok maguknak valami bizalmasat – szólt a hadnagy. – Az öreg az emeletről eltűnt.
- Az meg hogy lehet? És miért? – csodálkozott Josh.
- Még nem sikerült rájönnünk. Egyelőre azt próbálom kideríteni, ki is volt valójában...
- Egy dolgot mondhatok, hadnagy úr. Nem volt a nagyapja – mondta Barbara.
- Honnan tudja?

– Nem tudom biztosan. De megmondom, mit gondolok. O volt Regina Howard Hug-

147

hes-a. Átvitt értelemben, persze. Gondolom, azt már tudja, hogy volt valami nagyon különös abban, ahogy a pályáját kezdte. Rengeteg pénz volt a háta mögött. Mindig is az volt a benyomásom, hogy az öreg volt a pénz forrása, és amikor üres volt a ház, Regina együtt aludt vele.

– És ez nem csak feltevés – folytatta Josh. –Körülbelül egy éve Barbara és én ott töltöttük az éjszakát. Nyilván tudja, hogy néhány ember előtt mindig nyitva állt a vendégszoba ajtaja. Ezért maradtunk ott csütörtök este is. Regina aznap éjjel remekül érezte magát. Aznap nem koncertezett, nem volt fáradt és nem is ivott olyan sokat. Majdnem hajnali három volt, mikor elköszönt és elindult felfelé a lépcsőn.

- Szerintem inkább két óra körül lehetett -szólt közbe Barbara.
- Addigra már mi is elfáradtunk és elindultunk utána. Mikor a lépcső tetejére értünk, Regina az öreg szobája előtt állt. Kinyitotta az ajtót és bement. Tudja, hadnagy, az öreg igencsak mérges lehetett. Nagyon durva hangnemben beszélt vele

- Mit mondott? – kérdezte Columbo. Josh Barbarára pillantott.
- Ringyónak nevezte. Azt mondta, már túl öreg ahhoz, hogy egész éjjel fenn maradjon.

148

Meg hogy jobb lenne, ha Regina ezentúl korábban jönne. Mielőtt Regina bezárta az ajtót, még hallottuk, hogy azt mondja neki: „Csak azért jöttem ilyen későn, mert buli volt, nagyapa. Amúgy meg nagyon jól tudom, hogyan tudlak felébreszteni. Ezzel még nincs gond.”

- Gondolom, az öreg angolul beszélt -szólt Columbo. – Feltűnő volt az akcentusa?
- Egyáltalán nem volt akcentusa – felelt Barbara.
- Egyáltalán nem – erősítette meg Josh.

NYOLCADIK FEJEZET

1

Columbo aznap délutánra szabadságot vett ki. Időre volt szüksége, hogy végiggondolja mindazt, amit az utóbbi pár napban hallott a Regina-üggyel kapcsolatban. Távol akart maradni az emberektől. A vasárnap délután tökéletesen alkalmas volt egy tengerparti sétára. Úszásra vagy szörfözésre kevésbé, ennek ellenére akadt néhány bátor fiatal, akik a part közelében szörföztek. A hűvös szél belekapott Columbo ballonkabátjába. Szivarja végéről lefújta a hamut. Figyelmét a szörfözők és a Kutya kötötte le.

A Kutya őszinte lelkesedéssel figyelte a szörfözőket. Látszólag a fejébe vette, hogy szerez

egyét magának. Ha valamelyik kijött a partra, a Kutya odarohant, ugatott és a farkát csóválta.
-Uram, ugye nem harap? – kérdezte egy csinos lány, miközben napszíta szőke haját törölgette.

– Hát, kisasszony, mivel kutyáról van szó, nem ígérhetem, hogy nem fogja megharapni. Ez ugyan még soha nem harapott meg sen-

150

kit, és szerintem nem is fog, de az ember soha nem tudhatja biztosan. Senki sem garantálhatja, hogy egy kutya nem harap.

– Hogy hívják? – kérdezte a lány.

– Kutya. Egyszerűen csak Kutya. Egy menhelyről hoztam el, és nagyon sokáig próbáltam valami igazán jó nevet kitalálni. Gondoltam, megfigyelem, hogyan viselkedik, és majd az alapján adok neki nevet. De hát nem hívhatom Alvónak vagy Nyáladzónak, pedig mást nemigen csinál.

A lány felnevetett.

– Jól hangzik! Uram, magának remek a humorérzéke – mondta.

– Közben meg egyszerűen csak Kutyának hívtam, és szerintem olyan sokszor mondtam már ezt neki, hogy úgy gondolta, ez lehet a neve. Mindenesetre ma már csak erre hallgat.

A lány kinyújtotta a kezét, Kutya pedig megnyalta.

– És tud úszni? – kérdezte.

– Hát persze, kisasszony. Én ugyan sosem tanultam meg, de Kutya remekül csinálja. Az egyik szomszédom kertjében van egy medence, és ott szokott úszni. Néha szívesen látják, néha kevésbé. Bár szerintem nem szereti túlságosan a vizet. A feleségem azt mondja, imád úszni, de szerintem csak azért megy a vízbe, hogy megszabaduljon a bolháitól.

151

– Ó, bolhás?

– Amennyire én tudom, minden kutya az. Mindenesetre inkább a víz, mint a bolhairtó.

– Mit gondol, szívesen kipróbálná a szörfözést? – kérdezte a lány.

– Abban biztos lehet. Próbálja csak ki.

A lány rávette Kutyát, hogy felmásszon a szörfdeszka közepére és leüljön. Aztán tolt a vízben. Kutya csaholt és a farkát csóválta. A lány végig mellette maradt és irányította a deszkát.

– Üdv, Columbo!

– Nahát, Martha!

– A felesége mondta, hogy itt találom. Mit csinál? Meg akarja ölni azt a kutyát?

– Attól, hogy én nem tudok úszni, ő még remekül tud. Tud még pár dolgot, amit én nem, például megvakarja a fülét a lábával.

Martha mosolyogva bólintott.

– Ez a Regina-ügy olyan helyzetbe hozott minket, amilyenben még soha nem voltunk - mondta. – Világméretű összefogás. Az olasz rendőrség máris válaszolt a kérdésünkre. - Kinyitotta a táskáját és kivett két papírt. -Ráadásul angolul.

A fax csak részben volt angolul. Fejlécén az olasz felirat a választ küldő ügynökség nevét tartalmazta: SERVIZIO INFORMAZIONI SICUREZZA DEMOCRATICO. A levelet

152

egy bizonyos Galeazzo Castellano principale írta, a SISD milánói központjából. A levélben a következő állt:

Akárcsak a több millió rajongó világszerte, mi is őszintén gyászoljuk a tragikus körülmények között, ily fiatalon elhunyt Regina Celestiale Savonát. Megtiszteltetés számunkra, hogy a kaliforniai rendőrség segítségére lehetünk e kegyetlen büntett megoldásában.

Adataink szerint Regina Celestiale Savona 1965. szeptember 14-én született Marina di Bardinetóban, liguriában. Szülei, Lorenzo és Maria Savona szintén Marina di Bardinetóban születtek, és a mai napig ott élnek. Öt gyermekük született, két fiú és három lány. Regina volt

a legidősebb a lányok közül. 1988. június 30-án kapott útlevelet. Kormányunk értesítést kapott arról, hogy amerikai állampolgárságért folyamodott, melyet 1993-ban meg is kapott. Marina di Bardineto egy kis halászfalu a genovai öbölben. Az ott élő családok többsége szivacshalászatból él, így a Savona család is. Ez a valaha oly jelentős iparág ma már inkább csak turisztalátványosság. A bűvárok és turisták átlátszó falú hajók fenekéből figyelik a szivacsgyűjtőket.

Vittorio Savonáról is kértek tőlünk információt. Regina apai nagyapja, Vittorio Savo-
153

na szintén Marina di Bardinetóban él. Halat árul egy vízparti kis piacon. Írástudatlan, és soha nem hagyta el a várost.

Van azonban egy rejtélyes tényező Regina Celestiale Savona elutazásával és hirtelen jött sikerével kapcsolatban. A Savona család nem igazán jómódú. Honnan volt a lánynak pénze arra, hogy Amerikába utazzon? Erre senki nem tudja a választ. Ha esetleg segítségükre lehet a nyomozásban, elküldhetek valakit Marina di Bardinetóba, hogy tovább kérdezősködjön.

– Nagyszerű ötlet – szólalt meg Columbo. – Kérem, írjon neki és mondja meg, hogy hálásak lennénk, ha megtenné.

– Rendben.

– Tehát ha a nagyapja még mindig Olaszországban van, akkor ki volt az az öreg a házban? Nyilvánvaló, hogy van valami összefüggés Regina halála és az öreg eltűnése között. Ha meg akarjuk tudni, ki a gyilkos, azt is meg kell tudnunk, ki ez az öreg. Vagy ki volt.

2

Mickey Newcastle egy Santa Monica-i lakásban élt. Columbo benézett hozzá hazafelé menet.
154

– Mr. Newcastle, ugye, nem baj, hogy a kutyám is velem van? Épp a tengerparton voltunk sétálni egy kicsit, de alaposan letöröltem a homokot a talpáról.

– Jöjjenek csak be. Mit tehetek önért, hadnagy úr?

– Csak arra gondoltam, talán segíthetne nekem azonosítani az öreget, aki Reginánál lakott és tegnap éjjel eltűnt.

– Foglaljon helyet – mondta Mickey. – Kér egy sört?

– Az most nagyon jól esne.

Mialatt Mickey a konyhában volt, Columbo körülnézett a szobában. Mickey nem élt luxus körülmények között, de szegénynek sem volt mondható. Nappalija az autópályára és a tengerpartra nézett, mögötte az óceánnal. A szoba túlszűfolt volt, a bútorok kopottak. Mivel az asztalon lévő hamutartó tele volt, Columbo rágyújtott egy szivarra. Kutya lefeküdt a lábához és azonnal el is aludt.

– Mr. Newcastle, említette önnek Johnny Corleone, hogy szükségünk lenne öntől vérmintára?

– Igen, említette – válaszolta Mickey a konyhából. – Abban maradtunk, hogy holnap reggel mindketten elmegyünk az orvos szakértőhöz. Johnny értem jön. Gondolom, tudja, hogy az én véremlében mit fognak találni.

155

– Amiatt nem kell aggódnia.

Mickey visszajött a nappaliba, kezében két üveg sörrel és két pohárral.

– Tehát visszatérve az öregre... – kezdte Columbo.

Mickey a fejét rázta.

– Mindig ott volt körülötte. Már akkor is, amikor megismertem.

– Hogy érti azt, hogy körülötte?

– Las Vegasban dolgoztam egy fellépésen, amikor Joe Fletcher felhívott. Nem kellett bemutatkoznia, már tudtam, hogy kicsoda. Azt mondta, van egy új ügyfele, egy lány, aki Renóban fog fellépni, és segítségre van szüksége. Megkérdeztem, mit ért segítség alatt. Azt válaszolta, a lánynak fogalma sincs, mit csinál, és kell neki valaki, aki összehozza a show-t. Megkérdeztem, hogy akar összehozni egy show-t, ha egyszer azt sem tudja, mit csinál, de

Fletcher azt mondta, ezzel ne foglalkozzak, csak menjek és hallgassam meg az ajánlatát. Azt mondta, sokat kereshetek vele.

Mickey szünetet tartott és belekortyolt a sörbe. Aztán folytatta:

-Az igazat megvallva, Columbo hadnagy, akkoriban az én csillagom már lefelé áldozott. Valaha nagy sztár voltam, de akkoriban nem mentek olyan jól a dolgaim. Szóval elmentem Renóba és ott találkoztam először Reginával.

156

– És az öreg akkor is ott volt vele?

– Ó, igen. De még mennyire. Nem tudom, hogy fogalmazzam ezt meg. Az volt az érzésem, hogy mindig mindenhol ott van. Soha nem beszélt, mintha folyamatosan gondolkodott volna valamin. Regina lakosztályában két hálószoba volt. Mikor én ott voltam, az öreg mindig bezárkózott a másik szobába. Regina azt mondta, nem beszél angolul, és nem akar senkivel találkozni. Mindig csak néhány percre láttam.

– És Regina azt mondta, hogy a nagyapja?

– Igen, ezt mondta. De tudja, hadnagy úr -lefelejt vele. Ez teljesen nyilvánvaló volt. Regina nem is próbálta titkolni előttem. Szerintem csak viccből nevezte a nagyapjának.

– Aztán elkezdett neki dolgozni?

-Joe Fletcher első osztályú ajánlattal állt elő. Elfogadtam. Az a show Renóban szörnyű volt. Szörnyű, szörnyű. Hangos és vulgáris. Semmi több. Aztán kitaláltam neki egy újat. Nem volt könnyű együtt dolgozni vele. Nem tudott kottát olvasni, nem tudta megkülönböztetni a hangokat, nem volt ritmusérzéke. Teljesen tehetségtelen volt. De valaki rengeteg pénzt fizetett azért, hogy összehozzak neki egy show-t. Feladtam a saját karrieremet, és minden időmet arra áldoztam, hogy azzá tegyem, amivé végül lett. Minden

157

szerénységem ellenére, hadnagy úr, azt kell mondanom, Regina az én művem volt. Én voltam Higgins professzor, ő pedig a kis Liza Doolittle.

– Azt mondta, „valaki” sokat fizetett magának. Nem tudja, hogy ki?

– Először Joe Fletchertől jöttek a csekkek. De abban tökéletesen biztos voltam, hogy a pénz nem tőle származik. Rajta csak keresztülment. Később pedig már Regina cége, a Regina Rt. fizetett.

– Hogy érti azt, hogy rajta csak keresztülment? – kérdezte Columbo.

– Annak az előadásnak Renóban annyi bevétele sem volt, hogy a költségeket fedezni tudja. Fletcher viszont körülbelül annyit fizethetett nekem, amennyit a hotel-kaszinó fizetett a show-ért. Az a pénz valaki mástól származott. Ez teljesen biztos.

– És maga azt gondolja, hogy talán ez az öreg lehetett a pénz forrása?

Mickey vállat vont.

– Ki más?

– De ki volt ez az ember valójában? És honnan szerezte a pénzt?

– Sosem kérdeztem – Mickey a fejét rázta. – Úgy voltam vele, hogy nem lenne túl okos dolog kérdezősködni.

– Hogy érti ezt?

158

– Nem is tudom. Az volt az érzésem, nem érdemes ujjat húzni ezzel az öreggel. Amúgy pedig... Regina egy örvény gócpontja volt, és nem sokon múlt, hogy engem is magával rántson. – Mickey elmosolyodott és megvonta a vállát. – Talán másképp kellene fogalmaznom. A lényeg az, hogy nem is igazán akartam semmi negatív dolgot tudni Regináról, hadnagy úr... Én... én beleszerettem.

-Úgy tudom, nem ön volt az egyetlen-mondta Columbo. – Sőt, nagyon sokan ismeretlenül is...

– Hadnagy úr, nem szeretnék belemenni a részletekbe. Már hat hónap telt el az utolsó alkalom óta. De ő valahogy különleges volt. Eleinte még naivan azt hittem, nem tudná megtenni

mindazt, amit megtett, ha nem szeretne.

– Körülbelül hat éve ismeri, ugye?

– Kicsivel kevesebb, mint hat éve. És a kapcsolatunk nem volt mindig felhőtlen. Ha belenéz a céges könyvelésébe, látni fogja, hogy háromszor is csökkentette a fizetésemet. Már nem volt rám olyan nagy szüksége. Legalábbis ő azt hitte.

– Sokakat megalázott – vetette közbe Columbo.

Mickey bólintott.

-Valóban így volt. Olyan volt, mint egy

159

vámpír. Kiszívta az ember véréét, aztán félrelökte. Gondolom, előbb-utóbb velem is ezt tette volna.

Kutya a hátára fordult, négy lábát az égnek emelte és ásított.

– Sosem tudott viselkedni – Columbo a fejét rázta. – Nem lehet neki semmit megtanítani.

Szerintem azt hiszi, hogy minden fontosat megtanult, még mielőtt velem találkozott volna.

– Nincs vele semmi gond – Mickey arca elkomorodott. – Bár nekem is lenne egy ilyen kutyám.

Columbo megitta az utolsó korty sört a pohárból.

– Nos, igazán nem akarom tovább zavarni. Köszönöm a sört. Tud biliárdozni?

– Sajnos nem.

– Pedig tudok egy helyet, ahol Los Angeles legjobb chilijét árulják, az ember megiszik egy-két sört, biliárdozik egy kicsit, tudja, ebéidőben.

– Attól tartok, a chili az amerikaiak étele -válaszolt Mickey. – Egyszer még Londonban próbálkoztam a sznűkerrel, de nem igazán ment.

– Sznűker... Sosem próbáltam. Hatalmas asztal lekerekített sarkokkal, jól mondom?

– Igen, a biliárd angol megfelelője – ponto-

160

sított Mickey. – Az emberek odavannak érte. Tudja, a szigetországban ennek a sportnak történelme van. Van egy hely Kentben, ahol állítólag már II. Károly is sznűkerezett.

Négyszögletes, lapos nyelű dákóval.

– Hát nem hihetetlen? – Columbo felállt. -Nos, uram, ideje hazavinnem Kutyát. – Az ablakhoz lépett, és kinézett az autópályára meg a tengerpartra. – Szép innen a kilátás.

– Éltem már szebb helyen is – válaszolt Mickey.

– Elhiszem. Még egyszer köszönöm. Mickey Newcastle kinyitotta az ajtót.

– Ó... – fordult vissza Columbo. – Van itt még egy apróság, ami nem hagy nyugodni. Talán meg tudja magyarázni, és végre lehet egy nyugodt éjszakám.

– Megpróbálom. Mi lenne az?

-Nos, tudja, péntek reggel azt mondta, hogy felébredt az éjszaka közepén, kiment a fürdőszobába és sikoltást hallott. Azt mondta, odament az ablakhoz és elhúzta a függönyt. Ugye?

-Igen...

– És látott egy világos hajú férfit piros dzsekiben. A férfi futni kezdett, nekiment az ugródeszkának és elesett. Jól mondom?

-Jól.

– Arra lennék kíváncsi, hogy ez hogyan le-

161

hetséges? Mert abból a szobából, ahol akkor ön aludt, nem is lehet látni az ugródeszkát. A főépület és a szárny között áll egy hatalmas pálmafa, ami eltakarja az ugródeszkát abból az ablakból nézve. Sőt, teljesen eltakarja a medencének azt az oldalát.

– Ó... – szólt Mickey. – Erre nagyon egyszerű a magyarázat. Mint már mondtam, kinéztem az ablakon. De amikor megláttam azt a férfit, kinyitottam az ajtót és kimentem az erkélyre. És onnan láttam, hogy a férfi nekiment az ugródeszkának.

Columbo bólintott.

– Nos, örülök, hogy megkérdeztem, és örülök, hogy megmagyarázta – mondta. – Az ilyen apróságok, a kis részletek sosem hagynak nyugodni. Tudja, így szoktam a dolgok végére járni. Észreveszem ezeket az apró ellentmondásokat és... Persze a detektívregényekben nem ezt olvassa az ember, de nekem ez az egyetlen módszerem, mivel nem vagyok olyan éles eszű, mint a detektívregények hősei.

– Úgy történt, ahogy mondtam, hadnagy úr. Kimentem az erkélyre.

-De Reginát nem látta a medencében, igaz?

– Nem. Lehet, hogy csak azért, mert a férfit figyeltem. Vagy lehet, hogy épp lebukott a

162 víz alá. Nem tudom. A férfit láttam, de Reginát nem.

Columbo bólintott.

– Rendben. Akkor emiatt nem kell többé aggódnom.

KILENCEDIK FEJEZET

1

Johnny Corleone tapasztalt sofőr volt. Los Angelesben persze, ahol a rendőrök nem értékelték sem a jó autókat, sem a jó vezetőket, ez nem jelentett túl sokat. Csak ritkán nyílt alkalma arra, hogy megmutassa, mit tud a Ferrari. Ez a hétfő reggel sem igazán volt alkalmas. Hazafelé tartott az orvos szakértő irodájából. Mickey mindezt egyáltalán nem bánta. Johnny nagyon is ijesztő tudott lenni, amikor azt próbálta bebizonyítani, hogy minden kis résen átfér az autóval. Mickey Newcastle-nek soha nem volt Ferrarija. Volt viszont két Jaguárja és egy Austin-Healey-je. Jól tudta tehát, milyen egy jó autó. Ebben a gyönyörű tűzpiros masinában ülve arra gondolt, mi mindent elérhetett volna, ha nem szokik rá a drogokra. Talán ő is ugyanilyen kocsit vezethetne, ha nem szívta volna el, és lőtte volna be azt a rengeteg pénzt.

A drogok nem ártottak a benne rejlő művésznak. Bármikor ki tudott volna állni a színpadra, és ugyanazt nyújtotta volna, mint a hetvenes években. Igaza volt abban, amit

164

Columbónak mondott: egyszerűen kiment a divatból. És elkezdett drogozni: belőtt mindent, amit korábban szerzett és félretett. Ó, azok a csodálatos évek! A kémia minden apró csodájába beleásta magát. Közben meg ott volt a menyasszonya is. Most érezte csak, mennyire egyedül maradt.

– Van egy kis gond, Mick – szólalt meg Johnny. – Jobb lenne, ha megbeszélénk.

– Én nem csak egyről tudok – válaszolt Mickey kedvetlenül. – Kezdve azzal, hogy le vagyok égve. Még ma kell a lóvé.

– Hol tegyelek ki? A Pershing Square-nél jó lesz?

– Arra valahol.

Johnny elővette a tárcáját és kivett belőle két ötvendollárost.

– Gondolom, ez elég lesz egy pár napra. Mickey bólintott.

– Egy pár napra igen.

– Most pedig beszéljünk valami sokkal fontosabbról. Persze ne érts félre, tudom, hogy ha kell az anyag, akkor semmi nem lehet annál fontosabb. De most figyelj rám. Valaki látott minket aznap éjjel. Van egy szemtanú.

– A rohadt életbe!

-Nyugi, hétfő van, az pedig csütörtökön volt. Akárki volt is az, egyelőre hallgat.

– És ki volt az?

165

– Nem tudom biztosan. De próbálok rájönni. Felnéztem, és láttam az öreget az ablakban. Oké. De valaki állt a folyosón lévő ablakban is. Csak egy pillanat volt az egész. Amikor megláttam, eltűnt.

– Ki volt az?

– Gondold csak végig. Ki jöhet szóba?

- Ugyan ki a franc jöhetne szóba?
- Bob vagy Christie. Mit kerestek volna Gwynne-ék a folyosón? Ők kinézhetek volna a szobájuk ablakából. Ha viszont Bob vagy Christie hallotta a sikítást, nekik ki kellett jönniük a folyosóra ahhoz, hogy kinézhesenek. Más nem volt a házban. Csak ők lehettek.
- De miért nem szóltak eddig egy szót sem?
- Két dologra tudok gondolni – Johnny befordult a Broadway-re. – Ha Christie volt, és nem volt rajta kontaktlencse, márpedig Co-lumbónak ezt mondta, akkor nem látott minket tisztán, tehát nem tud azonosítani. De akkor miért nem mondta meg Columbónak, hogy odament az ablakhoz, de nem látta tisztán, ki van ott? Ennyit mondhatott volna. Ha ő volt az, miért nem szólt Columbónak?
- Jó kérdés – válaszolt Mickey. – Valószínűleg azért nem mondott semmit, mert nem ő volt az.
- Akkor csak Bob lehetett. Ő amúgy is tud-

166

ta, hogy van valami köztem és Regina között, és szerintem azért hallgat, mert fél ujjat húzni Johnny Corleonéval. Vagy pedig vár egy kicsit, aztán majd pénzt követel. Azzal nem nyer semmit, ha beköp minket Columbónak, de talán azt gondolja, azzal nyerhet, ha zsarol minket.

– Ráadásul nem hiszem, hogy különösebben megviselte Regina halála. Vele is tisztességesen elbánt.

– Szerintem nemsokára hallunk még a mi kis Bobunkról.

– A másik dolog – folytatta Mickey. – Mostadtunk vérmintát. Állítólag azért, mert vért találtak a köntösén. Csakhogy a köntösön nem volt semmiféle vérfolt.

– Tudom. De ha visszautasítottuk volna, most nagy szarban lennénk. Nem értem ezt a Columbót. Hülyének tetteti magát. Pedig nem az, ugye?

Mickey megrázta a fejét.

– Nem bizony. Szeretnék én olyan hülye lenni, mint ő.

– Mindegy. A lényeg, hogy van egy szemtanúnk. Vagy kettő. Mit csináljunk?

– Ugye, nem azt akarod mondani, hogy szabaduljunk meg tőlük? – kérdezte Mickey rosszat sejtve.

– Mi mást tehetnénk? – kérdezte Johnny. -

167

De ne aggódj, mi nem szabadulunk meg senkitől. Ha ilyesmire kerülne is a sor, valaki más fogja elvégezni a piszkos munkát.

– Istenem, Johnny! Mibe keveredtél bele? -Jobb, ha nem kérdezel semmit. Amiről nem tudsz, abból nem lehet bajod. Van is egy régi mondás: amit nem tudsz biztosan...

– Azt ne is hidd el – fejezte be keserűen Mickey.

2

Bob Douglas és Christie Monroe egy stukkóval díszített, pálmafákkal körbevett kis házban lakott Van Nuysban. Columbo hétfő délelőtt látogatott el hozzájuk.

– Már vártam magát, hadnagy úr – köszöntötte Christie az ajtóban. – Bob sajnos nincs itthon.

– Igen, ezt már említette a telefonban is, kisasszony. Vele majd beszélek később.

– Nos, fáradjon beljebb. Éppen kint ültem a medencénél. Nem bánja, ha ott beszélgetünk? Megkínálhatom egy kávéval? Éppen most lett kész.

– Örömmel elfogadom.

Christie bement a konyhába és egy termoszsal meg egy bögrével a kezében tért vissza.

168

Kivezette Columbót a fallal körülvett kertbe a medencéhez. Kitöltötte a kávékat, kibújt virágmintás selyemköntöséből és ledobta egy székre. Aprócska fehér bikinit viselt. Leterített egy törölközőt az egyik napozószékre, lefeküdt és feltette a napszemüvegét.

– Bob csak délután jön haza – kezdte. -Nem tudom, hol van. Ha tudnám, felhívnám.

– Ne aggódjon emiatt, kisasszony.

– Lehet, hogy éppen szerződést köt valakivel. Nagyon ért a munkájához, de sajnos nincs túl sok olyan produkció, ahol hasznát vennék különleges tehetségének.

– Valakitől azt hallottam, hogy igazi zseni.

– Valóban az. Csak tudja, nem nagy a kereslet manapság a zsenik iránt.

– És mi a helyzet önnel? – kérdezte Columbo.

– Találnom kell egy új munkát. Én ugyanis nem vagyok zseni. Rám nagyobb az igény.

Columbo bólintott.

– Értem. Nos, velem is ugyanez a helyzet. Én biztosan nem vagyok zseni. Csak lépkedek az úton, azt teszem, amihez a legjobban értek, és valahogy eddig még mindig akadt munka.

Christie rámosolygott

– Most nem felejtette otthon a ceruzáját, hadnagy úr? – kérdezte.

169

– Nem, most nálam van -. Columbo vigyorogva előhúzott egy sárga ceruzát a belső zsebéből.

– Most tényleg nálam van.

– Akkor esetleg hozzak egy hegyezőt? – kérdezte Christie nevetve.

– Ó, úgy látom a feleségem túlságosan hegyesre faragta – Columbo csalódottan nézte a ceruza kitört hegyét. – Vannak napok, amikor felkelni sincs igazán értelme.

– És hogy áll a nyomozás? Tehetek önért valamit?

– Jelen pillanatban, kisasszony, két dologra koncentrálok. Az egyik az indíték. Egyelőre nem tudtam rájönni, miért akarhatta bárki is megölni Reginát. Lehetséges, hogy egy idegen tette, aki behatolt a birtokra, de valószínűbb, hogy valaki a házból...

– Ezek szerint én is a gyanúsítottak között vagyok – vágott közbe Christie. Levette a napszemüvegét. – Vagy nem?

– Nem feltétlenül.

– Ha esetleg még nem jött volna rá, az igazi nevem nem Christie Monroe, hanem Christie Oleson. Swift Fallsban születtem, Minnesotában. Azért vettem fel a Monroe nevet, mert úgy gondoltam, mindenkinek Marilyn Monroe jut majd az eszébe. Bár tulajdonképpen sokkal jobb alakom van, mint neki volt.

170

Columbo elmosolyodott.

– Ezt csak megerősíteni tudom, kisasszony.

– Jaj, ne hívjon már állandóan kisasszonynak! Olyan, mintha valami vadnyugati filmben lennénk. Maga az előzékeny cowboy, én meg a tanítónő. Szólítson a nevemen, hadnagy.

– A barátainknak Columbo, Christie.

– Rendben, Columbo.

– Tehát... az indíték. Számomra úgy tűnik, hogy mindenki, aki aznap éjjel a házban tartózkodott, rengeteget veszít Regina halálával. Magának is remek állása volt, legalábbis úgy hallottam. Amikor egyszer ki akarta rúgni, még könyörgött is neki. Mr. Douglasnak remek szerződése volt. A Gwynne házaspár is azt állítja, egy vagyonba fog nekik kerülni Regina halála.

– Azért ne higgyen el mindent, Columbo.

– Hogy érti ezt?

– Regina sokkal többet ér a Gwynne házaspárnak holtan. A boltok kezdenek kifogyni a lemezeiből. A kereslet viszont hamarosan nagyon meg fog ugrani, a Joshua Recordsnak nem lesz könnyű lépést tartani. És ez csak fokozódni fog. Gondoljon csak arra a drogos majomra. Istenem, bár lett volna annak a valakinek annyi esze, hogy nem teszi el láb alól...

171

– Drogos majom? Kire gondol?

– Elvisre, természetesen. Elvis Presleyre. Ha tovább élt volna, a rajongói szépen lassan elfordultak volna tőle. És ugyanezt történt volna Reginával is előbb vagy utóbb. Üzleti szempontból a saját halála a legjobb dolog, ami valaha is történt vele.

Columbo beletúrt a hajába és összeráncolta szemöldökét.

– Gondolom, magánéleti szempontból nem.

– Magánéleti szempontból semmiképp. Nem volt jó ember, de azért nem érdemelte meg a halált. Gondolom, valaki már elmesélte, hogyan bánt el velem. Gyűlöltem érte. De azért megölni nem tudtam volna. Érzelmileg nem lettem volna rá képes. Fizikailag sem. Regina erős volt, Columbo. Egy gyenge ember megfelelő izomzat nélkül nem tudta volna végigcsinálni ezeket a fellépéseket.

– És Mr. Douglas...

– Nyilván arról is tud, hogy vele mi történt. Elég naiv volt ahhoz, hogy elhiggye, Regina tényleg szereti. De hogy megölje? Ha meg akarta volna ölni, miért várt volna mostanáig? Miért nem akkor ölte meg, amikor Regina dobta? Akkor lett volna értelme. De most... Most itt vagyok neki én, és mindent megkap tőlem is, amit Reginától megkapott.

172

Azzal a különbséggel, hogy én tényleg szeretem.

– Johnny Corleone? Christie vállat vont.

– Jó kérdés. Tudja, soha nem tudtam biztosan, ki is ő valójában, és hogy milyen pozícióban dolgozik Reginának.

– És Mr. Newcastle?

– Említette már valaki, hogy Regina egyszer rajtakapta, amint pénzt lop tőle?

A kávé kezdett kihűlni. Columbo belekortyolt a bögréjébe.

– Mondja el, mi történt – válaszolt.

– Remélem, más is meg tudja erősíteni ezt, de a lényeg az, hogy Regina rajtakapta Mic-keyt, amint pénzt lopott a hálószobájából. Nem árulok el újdonságot azzal, hogy igen költséges hobbit választott magának. Regina néha megosztotta vele a saját készletét. Fűvet, kokót, ilyesmi – de heroint és speedballt soha. Regina soha nem lőtte magát. Honnan tudom? O mondta. Soha nem szúrt volna tűt a saját karjába. Ahhoz túlságosan szerette a testét.

Christie a jobb kezével rácsapott a hasán tanyázó szúnyogra.

-Teljesen tönkretette Mickey önbecsülését, Columbo – folytatta. – Mint minden férfiét, aki az útjába került. Ez történt Mickey-

173

vei, és ez történt Bobbal is. Alapítaniuk kéne egy egyesületet. Titkos kézfogás, gyűrű, meg minden ilyesmi. Olyan férfiak társasága, akiket Regina speciális bánásmódban részesített...

De visszatérve Mickeyre: ahogy teltek az évek, Regina egyre nyíltabban érzékeltette vele, hogy nincs már rá szüksége igazán, hogy csak egy lecsúszott exsztár és – ami ennél sokkal rosszabb – egy drogos kis senki. Ezzel a legrosszabb szembesülni, Columbo: hogy az ember valaha nagy sztár volt, most viszont csak egy lecsúszott senki. Na mindegy...

– A pénz, Christie. Azt mondta, pénzt lopott Reginától – Columbo igyekezett visszaterelni a lányt az eredeti témához.

– Regina nem szerette a hitelkártyát. Vagyis inkább azt nem szerette, hogy a hitelkártyás vásárlásnak nyoma van. Mindig rengeteg készpénzt hordott magánál. Egyszer a saját szememmel láttam, hogy amikor ki akarta fizetni egy nyolc-tíz fős társaság vacsoráját, egyszerűen előhúzott egy százdollároszt a zsebéből, és azt is láttam, hogy nem az volt ott az egyetlen. Úgy tudom, nagyon sok pénzt tartott a házában is. Több tízezer dollárt.

-És...

-Nem a saját szememmel láttam, hogy Mickey lopott tőle, Columbo. Csak annyit tudok, amennyit másoktól hallottam.

174

Columbo bólintott. Belenyúlt a zsebébe és kivett egy félig elszívott szivart.

– Nem zavarja? – kérdezte. – Ha már úgyis kint vagyunk...

– Csak tessék – felelte Christie szárazon. Egyértelműen érezte, hogy jobban örülne, ha Columbo nem gyújtana rá, de nem akar nemet mondani.

A hadnagy végül mégsem gyújtott rá. Turkált egy kicsit a zsebében, de mivel nem találta gyufát, inkább eltette a szivart. Semmiképpen nem akarta arra kérni Christie-t, hogy menjen be a házba és hozzon neki gyufát.

– Regina imádta a felhajtást – folytatta a lány. – Soha nem értettem. Volt benne szadista hajlam. Olyan négy hónappal ezelőtt a sárga földig leteremtett az öltözőben. Gyűlölte, ahogy táncolok, mert tudta, hogy sokkal jobb vagyok nála. Amúgy is rossz hangulatban volt. Üvöltöni kezdett. Aztán bejött Mic-key. Mindig kedvelt engem és megvédett Reginától. Akkor éjjel viszont Regina nem hallgatott rá. Elkezdett vele is ordibálni. Tolvajnak nevezte. Nem emlékszem pontosan a szavaira, de valami olyasmit mondott, hogy Mickey jobban tenné, ha távol maradna a hálószobájától. Először azt hittem, úgy érti, hogy... Tudja, szexuális értelemben. De nem így értette. „Ezúttal mennyit vettél el?” -

175

üvöltötte. – „Tizenöt ezret? Levonom a fizetésedből, te rohadt kis drogos tolvaj.”

– Volt egy széf a hálószobájában – mondta Columbo.

Christie bólintott.

– Igen. Ez után az eset után került oda. Mikor végzett Mickeyvel, rám nézett és azt kiabálta: „Ha valakinek beszélni mersz erről, én...” Nem fejezte be a mondatot, de tudtam, hogy érti. Columbo letette a bögrét a mellette lévő üvegasztalra.

– Vérmintára van szükségünk öntől és Air. Douglastól – mondta. – Elmehetnek az igazságügyi orvos szakértőhöz, de az is jó, ha a saját orvosuk veszi le a mintát.

– Ez nem hangzik valami jól – válaszolt Christie. – És a bilincset mikor teszi föl?

Columbo elmosolyodott.

–Az is előfordulhat, hogy a vérminta felmenti minden esetleges vád alól. Vagy épp ellenkezőleg. Természetesen nem köteles megtenni.

–Nem látom semmi akadályát. Mindketten szívesen állunk rendelkezésére. Azt mondta, jelenleg két dologra koncentrálni. Az indítékról már beszéltünk. De mi a másik?

– Nos, kisasszony... azaz Christie, meg szeretném tudni, ki volt az az öregember, aki a

176

második emeleten lakott. Nem volt a nagypapja, az már biztos. Bár nem hiszem, hogy ezt bárki is komolyan gondolta volna. Maga mit tud róla?

– Regina félt tőle. Ennyit mondhatok. Többször előfordult, hogy lemondott egy-egy bulit arra hivatkozva, hogy haza kell mennie a nagypapjához. Például ha a próba végén valaki felvetette, hogy ülünk be valahová enni, vagy menjünk el bulizni, Regina többnyire így válaszolt: „Én nem mehetek. Haza kell mennem nagypapához.” Az öreg a markában tartotta.

– Értem...

– És van itt még valami. Többször láttam rajta kék-zöld foltokat. Én nem mondom, hogy az öreg verte, de valaki igen.

– De az előbb azt mondta, hogy erős volt és izmos. Az öreg viszont már elmúlt nyolcvan, és beteg is volt. Szóval hogyan lehetséges...

– Ha valóban ő tette, Regina hagyta magát. Nem tudom. Néha az volt az érzésem, az öreg tud róla valamit...

– Eddig hárman mondták, hogy néha együtt töltötték az éjszakát.

Christie vállat vont.

–Lehet. Mostanában már nem hiszem... De amikor először találkoztunk, amikor elkezdtem táncolni neki...

177

–Még nem hoztuk nyilvánosságra, de az öreg eltűnt. Péntek éjjel.

– Ez sok mindent megmagyaráz, nem?

– Hogy érti ezt?

– Azt bizonyítja, hogy ő ölte vagy legalábbis ölette meg. Az a szemét folyamatosan terrorizálta Reginát. Valami furcsa dologról van itt szó, Columbo. A dolgok nem azok,

aminek látszanak.

Columbo bólintott és felállt.

– Köszönöm a türelmét, Christie. Mennem kell.

Christie kikísérte a bejárati ajtóhoz.

– Szóljak Bobnak, hogy hívja fel magát?

– Azt megköszönném. Remélem, nem fog esni. A kocsim teteje már nem az igazi, és beszivárog a víz, ha nem takarom le egy műanyag lappal. Azt meg a szél fújja le...

– Ideje lenne lecserélni egy újra, nem? -kérdezte Christie nevetve. Bikiniben állt az ajtóban, és a fejét kicsit félrebillentette.

– De akkor mit csinálnék ezzel? – válaszolt Columbo. – Semmi esetre sem hagynám, hogy a roncstelepen végezze. Tudja, olyan ő nekem, mint egy régi barát. Nem hagynám, hogy összepréseljék, csak azért, mert van egy pár apró hibája. Ráadásul sok mérföldet tettünk már meg együtt.

– Azt látom.

178

– Ja, Christie, van itt egy apróság, ami nem hagy nyugodni. – Columbo visszafordult az autótól és közelebb lépett a lányhoz. – Tudja, említette, mennyire részeg volt aznap este. Azt is elmagyarázta, hogyan tudta kivenni a kontaktlencséit. De, azt hiszem, maga és Mr. Douglas nem aludtak el rögtön, miután fölmentek a szobába.

– Ezt hogy érti?

– Nem szeretek senki magánéletében vágkálni, de elküldtük az ágyukon lévő lepedőt a törvényszéki laborba, és a vizsgálat kimutatta, hogy – hogy is mondjam – kifejezetten aktívan töltötték azt az éjszakát.

Christie a fejét rázta.

– Ha az ember gyilkossági ügybe keveredik, nem lehet többé magánélete, igaz?

– Attól tartok, valóban így van.

– Nos, rendben. Reggel történt, miután felébredtünk.

– Nem hiszem, kisasszony. Attól tartok, nem mond igazat. Tudja, amikor Zimmer őrmesterrel megvizsgáltuk a lepedőt, már száraz volt. A laboros fiúk szerint bizonyos nedveknek idő kell, hogy megszáradjanak. Ráadásul azt mondta, iszonyatosan fáj a feje aznap reggel. Ez ellentmondásos azzal...

– Mert hazudtam – szakította félbe a lány. -Csak próbáltam elhíttetni magával, hogy sem-

179

mi közöm nincs a gyilkossághoz. Nem, nem voltam olyan részeg, mint korábban mondtam.

És valóban szeretkeztünk lefekvés előtt.

– De akkor miért négykézláb mászott fel az emeletre?

– Akkor viccesnek tűnt. Csak egy kis színjáték volt. Ugyan már, Columbo...

– Nos, Christie, azt javaslom, ne hazudjon többet a rendőrségnek, különösen ne egy gyilkossági ügyben. Még valaki helytelen következtetést von le.

– Mostantól jó kislány leszek, Columbo. Nem én öltem meg Reginát. És semmi közöm sem volt hozzá.

3

Columbo ezután a Központi Bankban ment, ahol egyenesen William CTCasey alelnök irodájába vezették. CVCasey alacsony, precíz ember volt. Kezet ráztak, és az alelnök alig tudta leplezni meglepődését. Alig akarta elhinni, hogy a gyűrött és foltos ballonkabátos férfi valóban az a nyomozó, akivel korábban telefonon beszélt.

– Nos, hadnagy úr, a helyettes államügyésztől csak ma reggel kaptam meg az engedélyt, de itt van, amit kért. Remélem, megér-

180

ti, hogy nem adhatok ki információt az ő engedélye nélkül.

– Igen, uram, semmi probléma – válaszolt Columbo. – Tökéletesen megértem. És sajnálom,

hogy ennyi gondot okoztam.

– Azt mondta, megfelel önnek, ha rámásolom egy lemezre, ugye?

– Igen, uram. Bár fogalmam sincs, hogy működnek ezek a masinák. A feleségem szerint nem nagy ördögösség, csak rá kellene szánnom magam, de tudja, ezek az elektromos gépek mindig túljárnak az eszemen. Szerintem egyszerűen nincs hozzájuk érzékem. De a kapitányságon vannak szakértők, akik bármire képesek ezekkel a masinákkal.

– Ezen a lemezen megtalálja a banknál lévő összes adatot Miss Savona saját számlájával kapcsolatban 1990-től mostanáig. Szerepel rajta minden letét és kiállított csekk. Ezen a hat lemezen pedig itt az összes adat a céggel, a Regina Rt.-vel kapcsolatban.

– Nagyon köszönöm, uram – hálálkodott Columbo. – Igazán sokat segített.

– Egyébként előzetesen utána néztem annak a csekknek, amit említett, de attól tartok, Miss Savona soha nem állított ki csekket a Sunset Classic Cars számára. Fellapoztam az arany oldalakat és megnéztem, hol árulnak még Ferrarit, de egyik cég számára sem állí-

181

tott ki csekket. Sem a céges, sem a magánszámlájáról. Columbo összevonta a szemöldökét.

– Nos, ez tényleg furcsa, ugyanis az említett autó tulajdonosa a Sunset Classic Carsnál vette át az autót. Azt hiszem, az lesz a legjobb, ha elmegyek abba az autószalonba.

4

Columbo a Sunset Classic Cars kiállítótermében állt a csillogó autócsodákban gyönyörködve.

– Tudja, az új autókban az egyik legfantasztikusabb dolog az illatuk – mondta az értékesítőnek.

– Azt akarja lecserélni? – kérdezte az értékesítő, és gyanakvóan nézett a szalon előtt parkoló Peugeot-ra. – Esetleg beszámíthatom valamennyiért.

– Beszámítani? Dehogyan, Mr. Cohen. Eszemben sincs eladni az autót. Már túl sok időt töltöttünk együtt. Columbo hadnagy vagyok a Los Angeles-i Rendőrségtől. A Regingyilkosság ügyében nyomozok.

– Szörnyű tragédia – Cohen a fejét rázta. Columbo úgy vélte, Cohen ahhoz a generációhoz tartozik, akik imádják Reginát.

182

– Csak nem a rajongói egyike?

– Minden egyes lemeze megvan.

– Találkozott vele valaha személyesen? Collen megrázta a fejét.

– Bár találkoztam volna.

– Pedig úgy tudom, járt ebben a szalonban úgy egy éve.

Collen ismét a fejét rázta.

– Az lehetetlen. Ha valaha járt volna itt, én biztosan tudnék róla.

– Akkor hadd mutassam meg önnek egy autó tulajdonosi lapjának a másolatát. Egy tűzpiros Ferrariról van szó. Látja, ebben a szalonban írták Johnny Corleone nevére egy évvel ezelőtt.

– Valóban – felelte Cohen. – Én magam adtam el.

– Maga? Micsoda véletlen egybeesés! És emlékszik erre a Johnny Corleonéra?

– Természetesen. Tudja, nem adunk el túl gyakran 78 ezer dolláros Ferrarikat. Tökéletesen emlékszem rá.

– Elmondaná, hogy nézett ki? Cohen elgondolkodott egy pillanatra. – Fiatal férfi. Meg is fordult a fejemben,

milyen szerencsés, hogy ilyen fiatalon megengedhet magának egy Ferrarit. Jóképű fickó. Az arcvonásai finomak. Sötét hajú...

– És mivel fizetett?

183

– Nem emlékszem. De megkérdezhetjük a pénztárban.

Irodájának üveglablaka mögött ülve Mild-red Barnes előhúzott egy barna adatlapot az iratrendezőből.

– Meg is van – mondta. – A clevelandi Erié Nemzeti Bank által kibocsátott bankutalvánnyal fizetett.

– Milyen névre volt kiállítva? – kérdezte Columbo.

– Bankutalvány volt, hadnagy úr. Azon sosem szerepel név, hiszen a bank állítja ki. Persze valaki nyilván kifizette ezt az összeget a bankban, de hozzánk nem magánszámláról érkezett.

– És az a clevelandi bank vajon meg tudja mondani, kitől jött a pénz?

– Valószínűleg igen – szólta közbe a pénztárosnő. – De nem feltétlenül. Egyébként emlékszem arra a tranzakcióra. A fiatalember ideadta a bankutalványt az autó áráért, az adót és az átíratási költséget viszont készpénzben fizette ki.

Columbo bólintott.

– Köszönöm szépen. Igazán sokat segített.

184

TIZEDIK FEJEZET

1

Carlo Lucchese jobb kezét a bal válla fölé emelte, megrendítette és egy hatalmasat lekevert Johnny Corleonének.

– Buffone! Idióta! – üvöltötte. – Szerencséd, hogy az öreg már az óceán mélyén hever. Ő biztosan gondoskodott volna róla, hogy ezt megemlegesd.

A raktárépületben voltak, ahol korábban begyömöszölték az öreg holttestét egy hordóba és betont öntöttek rá.

– Carlo! Nem az én hibám volt – könyörgött Johnny. Letörölte a vért a szája sarkából.

– Csak azt csináltam, ami az öreg mondott. Ott és akkor, amikor ő mondta...

Carlo félbeszakította. Hangja fenyegetően hangzott.

– Legalább egy dolgot tudhatnál, ha már semmi mást nem tudsz – felelte mogorván.

– Soha ne keress kifogást! Férfi vagy, mi? Nagyon okosnak képzeled magad, mi? Csak azt csináltad, amit mondtak neked, mi? És ha én azt mondom, hogy ezért megütöd a bokád, akkor mit csinálsz, Johnny?

185

Könyörögni fogsz? Térdre ereszkedsz és könyörögsz?

– Carlo, tényleg csak azt tettem. És igenis férfi vagyok!

– Persze. Hiszen jó az ajánlóleveled. Johnny Visconti. Johnny Discount. Cleveland azt mondta, bízhatunk benned.

– A baj az volt, hogy azt tettem, amit az öreg mondott.

– A baj az volt, hogy rosszul csináltad. Először az a barom angol megvágta az arcát. Aztán te cseszted el, és nem lőtte be magának a port, amit csináltunk neki, szóval még mindig él és virul. Most meg azzal jössz, hogy van egy szemtanú. Kapsz még egy esélyt, Johnny.

Huszonnégy órád van. Akkor szépen visszajössz, és azt mondd, nincs többé szemtanú. És tudod, miért? Mert nem bízunk benned, Johnny. Ha elkapnak, beszélni fogsz. De erre nem fog sor kerülni. Nem fognak elkapni. Ugye, tudod, hogy értem?

– Tudom – Johnny hangja halk volt. – Segítesz?

– Mit akarsz?

– Kéne egy pisztoly, lehetőleg tiszta. Más megoldás nem jut eszembe.

– Sal! – kiáltott Carlo. – Van itt valahol egy felesleges stukker? Johnnynak kéne egy tiszta.

186

Sal benyúlt a kabátja zsebébe és kihúzott egy 38-ast.

– Ez teljesen tiszta – mondta. Óvatosan fogta meg, az ujjával nem ért hozzá. A ravasz és a markolat le volt ragasztva, hogy ne maradhasson rajta ujjlenyomat. – Soha nem követett el bűncselekményt, ahogy mondani szokás. Semmilyen nyilvántartásban nem szerepel.

– Kéne egy autó is – mondta Johnny.

– Repülőgép nem kéne? – kérdezte Carlo. – Jól van, kapsz egy kocsit. Mivel ez Kalifornia, és nem Ohio, gondolom, feltalárod majd magad.

– Szükség lenne még egy kis speedballra, valami extrával – tette hozzá Johnny. – Mic-key a legveszélyesebb szemtanú. A többiek...

-Szabadulj meg az összetől, Johnny-vágott közbe Carlo. – Bőven van mit jóvátenned.

2

Mickey Newcastle ábrándos képpel feküdt a kanapén. Szombat óta nem borotválkozott. Csak atléta és egy rongyos alsónadrág volt rajta. Johnny fölötte állt.

– Remekül nézel ki, mondhatom – dühöngött. – Ebben az állapotban nem veszem sok hasznodat.

187

-Nem is mondtad, hogy szükséged van rám. Mi jár már megint a fejedben?

-Nem mindegy? Nézz magadra, ember. Semmire nem vagy alkalmas. Figyelj – használnám a mosdót, jó?

Mickey az egyik ajtó felé bökött.

– Csak tessék. Érezd magad otthon – udvariaskodott. – Kérsz egy sört?

Johnny nemet intett, majd bement a fürdőszobába. Becsukta maga mögött az ajtót és be is reteszelte.

Azonnal megtalálta, amit keresett. Ott sorakozott minden szépen sorjában: a tû, egy kis ampulla fehér por és egy üveg desztillált víz. Az ampulla tartalmát határozott mozdulattal a WC-be öntötte, majd megtöltötte az általa szerzett porral. Letörölte az ujjlenyomatait és visszatette az üvegcsét pontosan oda, ahol találta. Végül lehúzta a WC-t.

– Kösz, Mick. Később találkozunk – vetette oda könnyedén kifelé menet. -Egyébként tervezed, hogy mostanában visszatérsz közénk onnan fentről? Ha igen, hívj majd fel.

188

3

Bob Douglas stúdiója Culver Cityben volt, egy régi rádiós stúdió épületében, ahol a 40-es években rengeteg híres kvíz műsort és kabarét forgattak. A hely ideális volt a számára. Eredetileg úgy építették, hogy ne szűrődhessen be semmi az utcáról a forgatások alatt, ezáltal tökéletesen alkalmas volt arra is, hogy a Bob Douglas által generált elektronikus zenét a falakon belül tartsa, megőrizve ezzel a környék békéjét. A helyiség teljesen tele volt elektronikus berendezésekkel, melyek közül Columbo egyet sem ismert fel. A készséges fiatal hölgy, aki korábban elkérte az igazolványát, hogy meggyőződhessen róla, valóban a rendőrségtől jött, most együtt érzően felhívta a figyelmét, hogy az értékes berendezések közelében semmiképp nem szivarozhat.

– Akárcsak egy szent hely – morfondírozott Columbo. – Viselkedési előírások is vannak?

– Tudja, hadnagy úr, a gépben lévő feszültség vonzza a port és a füstöt – magyarázta a nő. – A dohányfüst zsírként tapad rá a több ezer alkatrésze.

– Mint a tüdőre, ugye?

A nő halványan elmosolyodott. -Valahogy úgy. De, kérem, foglaljon he-

189

lyet. Mr. Douglas hamarosan itt lesz. Felakasszam a kabátját?

– Ó, nem. Köszönöm. Tudja, ez az irodám. Mármint egy csomó mindent hordok a zsebeiben.

– Értem. Mr. Douglas néhány perc múlva itt lesz – ismételte meg a nő.

Columbo a kapcsolószekrényt vizsgálgatta. Legalább ezer kapcsoló volt rajta, és azon tűnődött, vajon melyik mire szolgálhat. A két billentyű nem okozott hatalmas fejtörést: nyilván azok szolgáltatják a zenét. De...

– Hadnagy! Mit tehetek önért?

Mikor Columbo megpillantotta Bob Do-uglast, ugyanaz jutott az eszébe, ami a legelső találkozásukkor. Hogy ő és Christie Monroe valószínűleg a világ legjobban festő párosa. Bob Douglas rendkívül jóképű volt, első pillantásra is intelligens és megnyerő. Az egyetlen szépséghibája olimpiai aranyérmének kicsinyített mása volt, amit soha nem vett le a nyakából. Zöld ingét ezúttal is kissé kigombolta, hogy jól látsszon a medál.

– Nos, uram, igazán nem szeretném az idejét rabolni, de maga az egyetlen, akivel még nem beszélgettem el négyszemközt azok közül, akik akkor éjjel a házban tartózkodtak. Mellesleg hadd köszönjem meg, hogy hajlandó elmenni Miss Monroe-val a vérvételre.

190

– Foglaljon helyet – Douglas hangja barátságosan csengett. – Kér egy kávét? Vagy egy Pepsit?

– Egy kólát örömmel elfogadok – felelt Columbo.

Douglas felemelte a telefont és kért két Pepsit.

– Szóval – mondta. – Tudja már, hogy ki ölte meg Reginát?

– Uram, ha tudnám, nem rabolnám itt az idejét.

– Nem tart fel. Miben segíthetek? – Tudja, uram, az a fajta ember vagyok, aki, ha egyszer a fejébe vesz valamit, nem tudja többé kiverni onnan. – Columbo lerogyott az egyik székre, majd vigyorogva vállat vont. – Tudja, hogy van ez. Ebben a pillanatban két dolog motoszkál a fejemben. Először is, hogy ki volt az az öreg, aki a házban lakott. Nem tudom, tud-e esetleg bármi információval szolgálni ezzel kapcsolatban.

– Nem igazán. A nagyapja nem volt, annyit tudok. Vagy ha mégis, akkor azt kell mondjam, fennáll a vérfertőzés veszélye.

– Hogy érti ezt? Douglas felsóhajtott.

– Nyilván hallott már róla, hogy volt idő, amikor Regina velem osztotta meg az ágyát. Néha a házban aludtam. A hálószobájában.

191

Többször kérte, hogy csak éjfél után menjek. Ilyenkor beengedett és halkan felosontunk a lépcsőn. Azt mondta, nem akarja felébreszteni a nagyapját. Az egyik éjjel úgy hajnali három vagy négy körül az öreg kopogtatott az ajtón. A botjával. Azt kiabálta, nagyon reméli, hogy nem talál más férfit a szobában, mert megöli.

– Angolul mondta mindezt? – kérdezte Columbo.

– Igen. Tökéletes angolsággal. Ha volt is akcentusa, esetleg nyugati.

– És mi történt?

– Regina kiküldött az erkélyre. Aztán beengedte az öreget. És kielégítette. Emlékszem a szavaira: „Ugyan nagyapa, talán nem viselem megfelelően a gondodat? Nálam jobban senki nem törődik veled.” Halkan és gyengéden beszélt, de jól hallottam. „Nagyapa, horkoltál és forgolódtál az ágyban. Nem tudtam aludni. Pedig holnap dolgoznom kell. Most pedig nyugodj meg szépen. Ne idegesítsd magad.” Ha már az akcentusnál tartunk, neki mindenképp volt. Erős olasz.

– Olasz – Columbo lebiggyesztette a száját. – Hát ez érthető. De hogy az öregnek nem...

Douglas vigyorgott.

– Hülye egy helyzet, mi? Még szerencse, hogy nem az ágy alatt voltam.

192

– És aztán visszament a saját szobájába? – kérdezte Columbo.

– Egy pár perccel később. Mondott még valamit Reginának. Sokat gondolkodtam rajta. Talán fontos lehet. Akkor nem tartottam igazán fontosnak, de lehet, hogy mégis az. Azt mondta: „Átvertél, Regina. Tudom, hogy valaki babrált a könyveléssel.”

– Vajon mit értett ezen? – kérdezte Columbo.

Douglas vállat vont.

– Fogalmam sincs. De indítéknak nem rossz, ugye?

– Tehát maga utána visszament a szobába?

– Igen. Regina bezárta az ajtót, és ott folytattuk, ahol abbahagytuk. Nem hittem, hogy képes leszek rá azok után, ami történt, de, tudja, hadnagy úr, nem is tudom, hogy magyarázzam el. Regina... Nem is tudom, hány férfi mondott volna le mindenről, csak hogy tartós kapcsolatba kerülhessen vele – Douglas a fejét rázta. – Regina persze alkalmatlan volt erre.

Columbo beletúrt a hajába, majd végigsimította az arcát.

– Azt mondtam, két dolog foglalkoztat. A másik az indíték. Az imént szóba került, amikor azt mondta, az öreg szerint valaki meghamisította a könyvelést. Ugyanakkor ez alap-

193

ján úgy tűnik, igényt tartott a bevételek egy részére. Miután azonban Regina meghalt, már nincs több bevétel, amire igényt tarthatna. De mi a helyzet magával? Többektől hallottam, hogy maga egy zseni. Azt is mondták, hogy annyi pénzt keresett, amennyit korábban soha. Aranytojást tojó tyúk volt sokak számára, nem igaz?

– Valaki viszont jobban utálta, mint amennyire a pénzt szerette.

A titkárnő behozta a két Pepsit.

– Miss Monroe azt mondta, éppen munkát keres – mondta Columbo.

-Valójában már van új munkám-mármint új szerződésem.

– Nahát, ezt nevezem! Gyorsan ment. Biztosan máris jobban érzi magát. És Miss Monroe is biztosan boldog, hogy...

– Christie és én összeházasodunk – mondta Douglas. – A jövő héten.

– Nahát! Gratulálok!

– Köszönöm. Columbo megitta a Pepsit.

– Nos, már így is túl sok idejét raboltam. Nem szeretném tovább zavarni.

Douglas az órájára nézett.

-Nekem is indulnom kell. Hazamegyek Christie-hez. Még nem is tud az új szerződésről.

194

– Rendben. Az én kocsim a parkolóban van.

– Hadnagy úr, mielőtt elfelejtem. Azt mondta, soha nem látta Reginát a színpadon. Hadd adjak magának egy videofelvételt.

– Tudja, uram, a szabályzat tiltja, hogy...

– Mindössze húsz dollárt ér, hadnagy úr. Nem hiszem, hogy meg tudnám vesztegetni a Los Angeles-i Rendőrség gyilkossági csoportjának nyomozóját húsz dollárral. Vagy tévedek? Columbo elmosolyodott.

– Nos, ajánljon inkább ötvenet, akkor talán megfontolom.

– Mármint ötvenezret, ugye?

A hadnagy egyre szélesebben mosolygott.

– Őszintén szólva, egyszer valaki már felajánlott egy ekkora összeget.

– És nem fogadta el?

– Ha elfogadtam volna, maga szerint most zaklatnám az ostoba kérdéseimmel? Akkor már rég nyugdíjba vonultam volna.

Douglas a fejét rázta.

-Az a megérzésem, hadnagy, hogy maga soha nem tesz fel ostoba kérdéseket.

195

4

Johnny jól ismerte Bob Douglast. Tudta például, hogy imádja a nagy kocsikat és négyajtós ezüstsínű Mercedesszel jár. Ahogy általában, a kocsi most is a Douglas stúdió mögött parkolt. Johnnynak nem okozott gondot bejutni. Cleveland keleti részén nőtt fel, ötven autót lopott el, mielőtt még felfigyeltek rá. A szerszámaival olyan gyorsan kinyitotta a legtöbb autót, mintha kulcsa lett volna.

Az első ülés mögött bújt el. Eszébe jutott, hogy beindítsa a motort és a légkondit, de végül nem merte. A kocsiban forróság volt, folyt róla az izzadság. Arra gondolt, nehogy a szag gyanút ébresszen Douglasben, amikor kinyitja az ajtót.

Újból ellenőrizte a pisztolyt. Feleslegesen. Csak az idegesség jele volt. Hiszen tökéletes fegyvert kapott: egy csinos kis 38-as, valószínűleg lopott, nem szerepel semmilyen nyilvántartásban. És Johnny mégis ideges volt. A saját szakmájában menőnek számított, de még soha nem nyírt ki senkit.

Többen is elmentek a kocsi mellett. Johnny csak a fejüket és a vállukat látta. Szerencséjére

Douglas magas volt, és teljesen hátratólt ülésel vezetett. Johnny a padlóra simult, így senki nem láthatta.

196

Aztán egyszer csak: kulcs a zárban! A vezetőoldali ajtó kinyílt.

– Egyetértek, hadnagy úr. Tényleg remek kocsi. Még akkor vettem, amikor nem igazán engedhettem volna meg magamnak, de egy pillanatra sem bántam meg.

– Nos, valóban remek autó! Látom, maga is olyan, mint én. Szereti a külföldi autókat. Az enyém francia. Persze a magáénak a nyomába sem érhet. De azt mondom, ha az ember megfelelően bánik ezekkel a külföldi szépségekkel, meghálálják. Atyám, érzi a bőr illatát? Columbo! A francba, csak nem fog ő is beszállni?

– Ha engem kérdez – folytatta Douglas –, nem szeretek túl sokat áldozni egy autóra. De ezzel más a helyzet. Ez befektetés. Még tíz év múlva is vezetni fogom.

– Igen, én is így vagyok az enyémmel -mondta Columbo. – Hány mérföld van benne? Az enyémben szerintem már kétszázezernél is több.

Johnny összehúzta magát, amennyire csak tudta. A pisztolyt az ülés alá dugta. Ha kiszúrják, legalább az ne legyen nála. Igaz, azt nem tudni, mennyivel jár jobban, ha a pisztoly nélkül találják rá?

– Nos, uram, még egyszer köszönöm a kazettát. Még ma este megnézem. A feleségem

197

úgyis bowlingozik, én meg megnézem Regina egyik fellépését. Nem árt, ha megtudom, milyen volt a színpadon.

–Rendben, hadnagy. A legjobbakat. És szóljon bátran, ha bármiben segíthetek.

Douglas bepattant az autóba és bezárta az ajtót. Azonnal beindította a motort, és a klíma hideg levegőt fűjt a kocsiba.

Johnny eredetileg itt, a parkolóban akarta lelőni. Ha valaki arra jár, annak is a képébe nyomta volna a pisztolyt, elsétált volna a parkolóból, végig az utcán a szürke Plymouth-hoz. Senki nem mert volna belekötni, amíg pisztoly van nála, és senki nem figyelt volna fel a szürke Plymouth-ra sem. Három vagy négy háztömbnyire pedig egyszerűen kidobta volna a fegyvert az ablakon. Aztán valahol a kocsit is otthagya volna.

A helyzet azonban megváltozott. Nem lő-hette le Douglast, amíg Columbo is ott volt a parkolóban. A hadnagyot nem tudta volna elijeszteni a pisztollyal. Elővenné a fegyverét és visszalőne. Egy perc alatt beszólna a rádión, és erősítést hívna. Nem volt más választása, mint összekuporodni és várni.

Douglas elindult. Johnny benyúlt az ülés alá és megfogta a pisztolyt.

Várt. Nem tudta, merre járhatnak. Azt gondolta, Douglas valószínűleg hazafelé in-

198

dült, de a padlón fekvé ezt nem tudta megállapítani.

Többször is elpróbálta, mit kell tennie. A terv megváltozott, de csak egy kicsit.

Douglas megállt a pirosnál. Johnny a vezetőülés hátához nyomta a pisztolyt. Nem akarta megvárni, hogy zöldre váltson a lámpa. Kétszer lőtt. Annak elégnek kell lennie. Douglas előredőlt.

Johnny kinyitotta az ajtót és kiszállt. A lámpa zöldre váltott, többen is rádudáltak: nem értették, mit keres egy gyalogos egy ilyen forgalmas út kellős közepén. Johnny elindult a járda felé.

A Mercedes átsodródott a szembe jövő sávba és összeütközött egy Federal Express kisteherautóval.

5

Columbo néhány perccel azelőtt érkezett a Cedars-Sinai kórházba, hogy két egyenruhás nő kíséretében megjelent a rémes idegállapotban lévő Christie. A lány alig állt a lábán.

– Christie! – Columbo elé sietett. – Nem halt meg. Túl fogja élni.

Christie elveszítette az eszméletét. Egy nővér és egy orvostanhallgató segítségével fel-

tették egy hordágyra és megpróbálták feléleszteni.

Közben Wendy Brittigan őrmester folytatta a beszámolóját.

– Ahogy már mondtam, hadnagy úr, valószínűleg igen szerencsés csillagzat alatt született.

– Mindenesetre nagyon szerencsés, hogy egy ilyen nő ennyire aggódik érte – mondta

Columbo. Figyelmét továbbra is Christie-re összpontosította.

– Nos, én...-folytatta az őrmester-Ez a nő tényleg nem semmi...

Columbo bólintott. Brittigan őrmester sem volt semmi, persze teljesen más értelemben.

Columbo hirtelen nem is tudta eldönteni, melyiket csodálta jobban: a bájos táncosnőt vagy az izmos rendőrnőt. Az őrmesternek rövid, szőke haja volt, arca pirospozsgás, vonásai határozottak. Columbo azt kedvelte benne a legjobban, hogy egyenruhájában, az övéen lógó Berettával és bilincsel együtt is nő tudott maradni.

A hadnagy kivette a szájából régen eloltott szivarját. Néhány fehér ruhás ember megrovó pillantást vetett rá, látszólag attól féltek, meg akarja gyújtani. Bedobta ballonkabátja zsebébe.

– Egyébként – folytatta Brittigan őrmester –, két golyót lőttek ki egy 38-asból hátulról az

200 ülésbe. Az egyik golyó nem egyenes pályán hatolt át az ülésen, így az áldozat jobb alsó bordája alatt súrolta a testet, majd a műszerfalba hatolt. A másik golyónak egy fémlemez állta az útját, ami annyira lelassította, hogy csak néhány centiméterre hatolt be. Szerencséje volt, de kis híján ottmaradt.

– Tudunk valamit a fickóról, aki lelőtte? Az őrmester a fejét rázta.

– A szemtanúk szerint a hátsó ajtón szállt ki. Páran azt mondták, fegyver volt nála. Mások szerint nem. Átment az úton, fel a járdára. Ami a személyleírásokat illeti, elég sok az eltérés... Ó, itt is van Dr. Gonzalez.

– Korábban már találkoztunk – köszönt az orvos Columbónak.

– Persze, emlékszem! Üdv, doki. Nem lesz gond a fiúval, ugye?

– Hacsak a sokkba bele nem hal. Teljesen kikészült. De ettől eltekintve...

– Megmondaná mindezt az ifjú hölgynek is, kérem? – Columbo Christie felé mutatott. – Ő is sokkos állapotban van. A golyók megvannak? – fordult ismét Brittigan őrmesterhez.

– Nagyon eldeformálódtak – felelt az őrmester. – De a ballisztikai szakértők azért megnézik és összevetik az adatbázisban található információkkal.

201

– De mivel tudják összevetni? Ha nincs fegyver, nincs mivel összevetni.

– Profi munkának tűnik-mondta az őrmester.

– Egyetlen dolgot kivéve – ellenkezett Columbo.

– Éspedig?

– A célpont nem halt meg.

6

Columbo és Brittigan őrmester egy-egy csésze kávé felett ülve éppen az ügyön dolgozó kollégák jelentéseit olvasgatta. A legjobb hír az volt, hogy egy hot dog árus talált egy fegyvert a helyszíntől néhány háztömbnyire egy árokban. Egy 38-as volt, két golyó hiányzott belőle.

– Na, most mondja, hogy nem profi munka – mondta Brittigan, egy műanyag zacskót tartva a kezében, benne a fegyverrel. – Nézze csak meg, a markolat és a ravasz is le van ragasztva.

– Látom. Azért küldje el a ballisztikai szakértőnek. Nem valószínű, hogy talál rajta ujjlenyomatot, de azért jobb, ha megnézi.

– Columbo hadnagy? – egy nővér közeledett feléjük. Columbo felnézett és bólintott. – Mr. Douglas látni szeretné.

202

– Olyan állapotban van, hogy fogadhat látogatókat?

– Akár egy bikával is elbána, hadnagy úr.

Christie is ott volt Bob Douglas szobájában. Még mindig sírt, annak ellenére, hogy szerelme

túlélte a támadást, sőt, nem is esett komolyabb baja.

– Hogy érzi magát? – kérdezte Columbo.

– Rohadtul fáj.

– Nos, elhiszem. De igencsak hálásnak kell lennie. Bár valakinek az volt a szándéka, hogy egyáltalán ne érezzen többé semmit.

– Hadnagy úr, az a fickó egész végig bent volt a kocsimban, mikor a parkolóban beszélgettünk. Várt rám. Máskor nem tudott volna beszállni.

– De, gondolom, nem látta?

– Viccel? Nem, nem láttam.

– És van valami ötlete, hogy ki lehetett? Bob Christie-re pillantott.

– Van egy ötletünk, hadnagy. Christie szeretne valamit elmondani önnek.

A lány az ablak mellett ült, most viszont felállt, odament az ágyhoz és megtörölte a szemét egy zsebkendővel. Nagy levegőt vett és megpróbálta összeszedni magát.

– Hadnagy úr – suttogta –, én láttam a gyilkosságot. Szemtanúja voltam.

Columbo a homlokát ráncolta és értetlenül ingatta a fejét.

203

– Nos, Christie... megkímélhetett volna minket jó pár problémától, beleértve talán ezt a mostanit is – Bobra mutatott –, ha mindezt hamarabb megosztja velem.

– Persze, csak tudja...

– Mindegy. Ki tette? – vágott közbe Columbo. Nagyon bosszantotta ez a fejlemény.

– Hát pont ez az. Nem tudom. Tudja, már beszélünk róla korábban, hogy nem volt rajtam a kontaktlencsém. És ezért nem láttam tisztán, és nem tudom, ki volt az a két férfi...

– Két férfi? Miért nem meséli el inkább az egészet az elejéről?

Christie ismét leült.

– Arra már korábban rájött, hogy lefekvés előtt szeretkeztünk Bobbal. Aztán egyszer csak felébredtem és kimentem a mosdóba. Amíg ott voltam, sikoltást hallottam. Többször előfordult, hogy Regina sikoltozott és kiabált, amikor részeg volt, szóval először nem is figyeltem fel rá különösebben. De ez mintha másképp hangzott volna. Magamra kaptam a bugyimat és Bob fehér pólóját. A saját ruhámat túl sok idő lett volna felvenni. Kimentem a szobából, át az előszobán egyenesen az erkélyajtóhoz. És láttam, ahogy az a két férfi megöli Reginát. Vagyis nem egészen. Addigra már megölték. Láttam őt – mármint láttam a körvonalait a medencében. De már

204

halott volt. Az egyik férfi háttal állt nekem. A másik pedig... – hangosan felsóhajtott. – Nos, jobb, ha felkeresi a szemészt, akihez járok. Abból a távolságból csak egy foltot láttam.

– És a piros dzseki? – kérdezte Columbo. – Valamelyik férfin piros dzseki volt? Azt biztosan látta?

Christie határozottan megrázta a fejét.

– Mickey hazudott, amikor a piros dzsekis fickóról beszélt. Azt még én is láttam volna.

Columbo beletúrt a hajába.

– És mit csinált? Visszafeküdt aludni? Miért nem hívta a rendőrséget?

– Már túl késő volt, Reginán nem lehetett volna segíteni. Tökéletesen egyértelmű volt, hogy már halott. Az elkövetőket pedig nem tudtam volna azonosítani. Ha viszont előállítanak szemtanúként, ők valószínűleg nem hitték volna el, hogy nem láttam tisztán és akkor...

– Christie, mondd el az igazat – kérte Bob.

– Nos, az igazság az, hogy nem is igazán érdekelt...

HARMADIK RÉSZ

TIZENEGYEDIK FEJEZET

1

Martha Zimmer kedd reggel az asztalánál érte Columbót.

– Üdv, Columbo. Maga szerint miért az újságokból kell megtudnom, hogy tegnap lelőttek egy Bob Douglas nevű férfit?

– Mert ma még nem jelentkezett be -mondta Columbo. – Egyébként, ha tegnap este megnézte volna a státuszriportot, mikor kijelentkezett, látta volna. Én túl fáradt voltam és hazamentem. Tudja, a feleségem bowlingozni ment, én pedig megnéztem videón egy Regina-koncertet.

-A holttestet vissza akarják vinni Olaszországba – mondta. Martha. – Kérjen Scziegel kapitánytól engedélyt, hogy maga is elmehessen a temetésre. Maga beszél olaszul. Sokat megtudhat pár nap alatt egy kis olasz halászfaluban.

– Itt kell keresnünk a megoldást.

– Lehet. De az is lehet, hogy nem. Jött egy újabb fax Milánóból.

Odaadta Columbónak a faxot. A hadnagy összevont szemöldökkel olvasta:

209

SERVIZIOINFORMAZIONI SICUREZZA DEMOCRATICO

Nagy örömmre szolgál, hogy újabb információval szolgáljátok Regina Celestie Savonával kapcsolatban. Talán fontos lehet.

Regina apja rosszul bánt a lányával, az is lehet, hogy szexuálisan zaklatta. Ahogy már korábban említettem, Marino di Bardinetóban számos család él szivacshalászatból.

Manapság már nem jövedelmező ez a szakma, inkább csak turistalátványosság. A bűvárokat átlátszó fenekű hajókból figyelik. Néhányan fémpénzt dobálnak a tengerbe és figyelik, hogyan próbálják meg elkapni. Ha nem sikerül, egészen a tengerfenéig merülnek, és ott megkeresik. Reginát egészen kicsi korától erre a szakmára nevelték. Lorenzo Savona gondoskodott arról, hogy a lányai remek úszókká váljanak. Már egészen fiatalon elküldte őket a tenger mélyére. Sokkal több pénzt kerestek, mint a többi bűvár.

Amikor a lányok serdülőkorba értek, Lorenzo meztelenül küldte őket bűvárkodni. Egy időben a meztelen Savona lányok olyan attrakciónak számítottak, hogy többen is csak azért utaztak Marino di Bardinetóba, hogy őket lássák. A lányok az átlátszó fenekű hajón töltötték idejük nagy ré-

210

szét, és sokan csak azért váltottak jegyet a fedélzetre, hogy velük találkozzanak. Lorenzo ugyanis nem érte be a vízbe dobált fémpénzekkel. Díjat szedett mindenkitől, aki a hajóra lépett. Amikor már többen nem fértek fel, kihajóztak, a lányok levetkőztek és a vízbe ugrottak szivacsot keresni. Két-három éven át virágzott az üzlet.

Egy idő után azonban a lányok, különösen Regina, megalázónak érezte a helyzetet, és nem volt hajlandó tovább csinálni. Mindenáron igyekezett megszabadulni az apjától.

Tulajdonképpen egy férfit keresett, aki megmenthetné.

A városban azt beszélik, hogy megismerkedett egy amerikai turistával, aki meghívta egy San Remondai hotelbe. Regina vele ment. Egy hónappal később az apja utána ment és megtudta, hogy a férfi szeretője lett, és elkezdett angolul tanulni. Erre nincs bizonyítékunk, de Marino di Bardinetó lakossága egyhangúlag állítja, hogy Lorenzo Savona felkereste a férfit és magának követelte a pénzt, amit Reginának fizetett. Az amerikai megütötte Lorenzót és betörte az orrát. Aztán attól tartva, hogy az olasz törvények az apa jogait védik, elhagyta az országot.

Regina visszatért Marino di Bardinetóba, és folytatta a bűvárkodást. Tizenhat éves volt ekkor. Columbo kérdően nézett Martnára.

211

– Ugyanarról a nőről beszélünk? – kérdezte. – Úgy tudtam, hogy Regina alig tudott úszni. Ez az olasz lány meg bűvárkodik?

– Olvassa csak tovább – mondta Martna.

Ezek után Lorenzo prostituáltat csinált a lányából. Regina gyűlölte. Olyannyira, hogy amikor milliomos lett az Egyesült Államokban és az apja néhány dollárt kért tőle, nem is válaszolt.

Fontos lehet, hogy annak ellenére, hogy Lorenzo Savona pénzt kért tőle, soha nem fenyegetőzött azzal, hogy nyilvánosságra hoz bizonyos tényeket Reginával kapcsolatban.

Ezek a tények a következők. Egy ideig egy An-gelo Capelli nevű férfi lakott a város fölötti hegyoldalon lévő villában. Idős volt és rendkívül jómódú. Olasz útlevele volt, visszafogottan élt, csak ritkán fogadott látogatókat. A falusiak úgy gondolták, hogy a Tiszteletreméltó Társaság, közismertebb nevén az olasz Maffia visszavonult tagja. Mindenkit békén hagyott és őt is békén hagyta mindenki.

1984-ben, mikor 19 éves lett, Regina Celesti-ele Savona beköltözött a villába. Soha többé nem bűvárokodott, és a prostitúcióval is leszámolt.

Korábban említettem, hogy senki nem tudja biztosan, honnan szerezte Regina ilyen fiatalon

212 azt a sok pénzt, amiből Amerikába utazott. Utánanéztam és megtudtam, hogy Angelo Capelli pontosan ugyanakkor hagyta el a villát, amikor Regina az országot. Egyértelmű tehát, hogy együtt utaztak.

Angelo Capelli nem szerepel az olasz bűnügyi nyilvántartásban. Az Interpol is megkérdeztem, de nekik sincs semmilyen adatuk.

Folytatom a nyomozást, és amint megtudok valamit, értesítem önöket.

Galeazzo Castellano

– Most már érti, mire gondolok? – kérdezte Martha. – Nem lenne rossz ötlet elmennie Olaszországba. A főnök biztosan engedélyezné.

2

A Los Angeles-i Rendőrkapitányság valóban engedélyezte az utazást. Sczciegel kapitány szavaival élve:

– Ha nem Regináról lenne szó, meg sem fordulna a fejemben engedélyezni. De a média itt van a nyakunkon, és a főnök minél hamarabb le akarja zárni ezt az ügyet. Az ország a gyilkos fejét követeli. Az újságírók őrzöngenek.

Olyannyira, hogy húsz újságíró és fotós kí-

213

serte a koporsót Los Angelesből Milánóba. Columbo is a gépen volt, és egyszerűen nem tudott elmenekülni a kiéhezett riporterek elől. Nem hagyták vacsorázni, állandóan a közelében voltak. A légiutas-kísérő végül felajánlotta a mellette ülő utasoknak, hogy üljenek át egy másik sorba. Amikor az utastérben elhalványultak a fények, végre magára hagyták, néhányan azon morfondíroztak, hogy a legügyesebben titkolózó vagy egyszerűen csak a legostobább emberrel van-e dolguk.

Egy olasz filmet vetítettek, és bár tökéletesen értette, a hadnagyot nem érdekelte igazán. Hátradőlt és lehunyta a szemét.

– Columbo hadnagy.

Mikor kinyitotta a szemét, egy nő ült mellette. Kivételes szépség volt, zöld szemű és vörös hajú. Zöld miniruhát viselt. A hadnagy azonnal felismerte: Adrienne Boswell volt az.

– Remélem, szívesen elbeszélget velem.

– Mindig szívesen beszélgetek magával, Adrienne. Csak soha nem tudom, mit is mondjak...

– Mondja például azt, hogy „azért utazom Olaszországba, mert...” – javasolta Adrienne.

Columbo elmosolyodott és megvakarta a fülét.

-Adrienne, azért utazom Olaszországba, mert azt hiszem, találhatok valami fontosat

214

Regina szülővárosában.

– Kicsit konkrétan, hadnagy úr -mondta Adrienne. – Azért utazik Marino di Bardinetóba, hogy kiderítse, ki volt az az öregember, aki Regina házában élt.

– Nos, Adrienne, nem hiszem, hogy részletekbe kellene bonyolódunk. Tudja, a nyomozás nagy része bizalmas információnak minősül. Most nyilván azt fogja mondani, hogy az embereknek joguk van tudni. És ebben igazat is adok önnek. Joguk van megtudni. De még nem most.

Adrienne a feljűk közeledő Alitalia légiutas-kísérőre pillantott.

- Szereti a pezsgőt, Columbo?
- Őszintén szólva nem.
- Signorina! Vorrei mezza bottiglia di champagne, per piacere. Maga mit kér, hadnagy?
- Uno Scotch con ghiaccio, per favore.
- Szóval beszél olaszul. Gondolhattam volna.
- Pontosán ezért jövök Olaszországba – felelt a hadnagy.
- És hogy fog eljutni Milánóból Marino di Bardinetóba?
- Bérelek egy autót.
- Miért pocsékolná a Los Angeles-i Rendőrség pénzét? Engem úgyis vár egy kocsi. Jöj-
215 jön velem.

Columbo pontosan tudta, mire megy ki a játék. A nő azt próbálta elérni, hogy egy autóban utazzon vele Milánótól Marino di Bardinetóig, hogy nyugodtan feltehesse neki a kérdéseit. Ugyanakkor az otthoniak biztosan örömmel vennék, ha nem nyújtana be autóbérlésről számlát. Végül elfogadta az ajánlatot.

Pontosan az történt, amire számított. A Genova felé vezető autópályán Adrienne elkezdett kérdezősködni. Kezdetben Columbo csak mosolygott és nem szívesen válaszolt. Egyébként sem volt egyszerű beszélgetni a nyitott tetejű Alfa Rómeóban, amit a nő bérelt, pláne az autópályán. Később viszont elkezdett esni, Adrienne pedig felhúzta az autó tetejét. A zárt autóban Columbo már nem csinálhatott úgy, mintha nem hallaná a kérdéseket.

- Miért próbálták megölni Bob Douglast? – kérdezte Adrienne.
- Ha tudnám, akkor arra is rájönnék, ki tette.
- De azt maga is úgy gondolja, hogy van valami összefüggés a lövöldözés és a Reginagyilkosság között, nem?
- Egyelőre nem találtunk összefüggést -tért ki a válasz elől Columbo.

A hadnagy kinézett az ablakon az olasz tájra. Bár a szülei olaszok voltak, és egész jól be-
216

szelte a nyelvet, még soha nem járt Olaszországban. Nem olyan volt, mint amire számított – legalábbis ami a Milánó és Genova közötti autópályát illeti.

- Columbo, hadd emlékeztessen magát valamire – szólalt meg hirtelen Adrienne. -Átkozottul sikeres vagyok a szakmámban. Nem vagyok Pulitzer-díjas és valószínűleg soha nem is leszek, de nyertem már jó néhány díjat. Jó újságíró vagyok. Többnyire azért, mert az emberek érzik, hogy bízhatnak bennem. Tudja, hogy maga is.

Columbo összevonta a szemöldökét és megrázta a fejét.

- Ebben soha nem kételkedtem.
- Ugyan már. Nagyon jól tudom, mi jár a fejében. Maga egy tipikus zsaru, aki még bennem is az ellenséget látja.

Columbo felé fordult és ránézett. Adrienne egyébként is rövid miniszoknyája vezetés közben még feljebb csúszott. A hadnagy igyekezett elvonni a figyelmét a lábáról.

-Tényleg nincsen semmi, amit elmondhatnék magának – mondta.

- Persze – szólta Adrienne kétkedve. – Nos, akkor hadd mondjak el én valamit magának. Hátha segít egy kicsit megnyílnia.

– Oké...

- Oké. Először is, ha zavarna, hogy a lába-
217

mat bámulja, lejjebb húznám a szoknyámat. Sőt, valószínűleg nem vettem volna fel ilyen rövidet.

- Én kissé régimódi vagyok – válaszolt a hadnagy.
- Már régóta foglalkozom Reginával -kezdte Adrienne. – Úgy volt, hogy könyvet írok róla, egy életrajzi könyvet, amire egyébként nem kaptam felhatalmazást. Már több hónapja dolgoztam a könyvön, amikor a gyilkosság történt. Az a kegyetlen igazság, hogy a halála

kapóra jön nekem. Így ugyanis sokkal többet fog érni a könyvem.

– Hogy lehet, hogy mindig mindenki hasznot húz egy-egy gyilkosságból rajtam kívül? –
töprengett a hadnagy. – Nekem meg csak a munka van vele.

A nő elgondolkodva nézett rá, de nem válaszolt. Ott folytatta, ahol abbahagyta.

– Nyilván hallott már róla, hogy a legelején nagyon sok pénzt kapott valakitől – úgy értem,
akkor, amikor még nem volt sajátja. Utánajártam ennek a dolognak. Megkerestem néhány
embert, akiket abból a pénzből fizetett ki. Megkérdeztem, hogy fizetett. Mindenki csekket
kapott, amit Regina állított ki egy golyóstollal. Melyik bank számlájára? Valaki emlékezett,
de a bank nevét nem árulhatom el. Látja, hogy tudok titkot tartani? El-

218

mentem abba a bankba...

– De bírósági végzés nélkül nem árultak el semmit – szólt közbe Columbo.

Adrienne elmosolyodott.

– Megvan a módja annak, hogyan lehet bizalmas információt kihúzni egy szüksézáví
bankárból. Csupán annyit akartam megtudni, honnan származott az az összeg, aminek a
terhére Regina több tízezer dollárról állított ki csekket. És tudja, honnan? A bank nem
tudta. Regina maga járt náluk, kezében egy pénzzel teli aktatáskával. Ragaszkodott hozzá,
hogy személyes bankárt kapjon. A bankár megszámlolta a pénzt és letétbe helyezte. Az egész
tranzakció törvénytelen volt.

– Hogy érti?

– A törvény értelmében minden tízezer dollár fölötti készpénzes tranzakciót nyilvántartásba
kell venni. Amikor a bankba értem, már sejtettem, hogy nagy értékű készpénzt helyezett
náluk letétbe, de úgy tettem, mintha biztosan tudnám. Felajánlottam, hogy nem hozom
nyilvánosságra a történeteket, ha megmondják a pontos összeget és a dátumokat.

Tulajdonképpen én csak azt akartam biztosan tudni, hogy valóban elhelyezett-e náluk egy
jelentős összeget.

– És van valami ötlete, honnan származott az a rengeteg készpénz? – kérdezte Columbo.

219

– Honnan lehet valakinek ennyi készpénze? Kábítószer-kereskedelem. Szerencsejáték. Ha
pedig megvan a készpénz, az komoly gondot jelent: megszabadulni tőle, elkölteni, mindezt
úgy, hogy az adóhatóságnak ne szúrjon szemet.

– Talán a segítségemre lehetne egy másik bankkal kapcsolatban – vetette fel Columbo. – Van
egy bank Clevelandben, és nem akarják elárulni, honnan származik a pénz, amivel egy nagy
értékű csekket fedeztek.

– Nem kötelesek elárulni – felelte Adrienne.

– Maga talán utánajárhatna. Adrienne elmosolyodott.

– Remélem, nem gondolta, hogy én is azt a meggyőzési technikát alkalmazom, mint Regina.
Gondolom, már hallott róla.

– Ó, igen. És tudom, hogy nem, Adrienne...

3

A kis halászfalu pontosan olyan festői és gyönyörű volt, amilyennek Columbo elképzelte. A
kavicsos tengerparton kis csónakok sorakoztak, a nagyobb halászhajók pedig a kőből épült
mólónál horgonyoztak. A tenger

220

és a hegyek között elterülő falu mindössze két kilométer széles lehetett. A szűk tengerparti
főút vonal volt a legforgalmasabb utcája. Az AIO-es autópályát nem lehetett látni, és a csendet
sem zavarta, mert Marino di Bardi-neto mögött egy alagút haladt. A főtér nyugati oldalán
hatalmas, méltóságteljes templom állt, északi oldalán pedig a városháza szintén hatalmas, de
kevésbé méltóságteljes épülete. A tér közepén egy szökőkút volt, melyet egy Donatello
Dávid-szobrára emlékeztető bronz fiúszobor péniszéből csordogáló vékony vízsugár tartott
folyamatosan tele. A fiú évszázadok óta állt ott előre tolt csípőjével, mosolyogva pisilve

mindenki szeme láttára. Turisták generációi álltak meg a faluban, hogy lefényképezzék. A házak nagyjából egyformák voltak, kőből vagy téglából épültek, a legtöbb stukkóval díszített, piros cseréptetővel. Ugyanilyen volt az Albergo di Golfo, a falu egyetlen fogadója is. Adrienne már korábban lefoglalta a tíz szoba egyikét, és felajánlotta Columbónak, hogy megosztja vele. Meglepődve hallotta, hogy Columbónak is van saját szobája. Ezt Galeazzo Castellanónak köszönhette a hadnagy, aki rendőri tekintélyét kihasználva elintézte, hogy az egyik amerikai újságírótól elvegyék a szobáját, és bocsássák a Los Angeles-i

221

detektív rendelkezésére.

Adrienne három másik újságíróval ült egy asztalnál és sértődött, sőt egyenesen mogorván nézte a szomszéd asztalnál ülő hadnagyot, aki éppen Castellánal beszélgetett. A magas, vékony, öszülő, de igazán elegáns olasz pont az ellentéte volt Columbónak, aki Adrienne megállapítása szerint vajmi keveset tudott és még kevesebbet törődött azokkal a dolgokkal, amelyek neki oly fontosak voltak.

Columbo és Castellano olaszul beszélgettek.

– Holnap reggel beszélünk Lorenzo Savo-nával – mondta Castellano. – A temetés délután lesz. Elintéztem, hogy hamar elszabaduljon a gyászolóktól és idejőjjön.

– Talán ő tudja a választ a kérdésekre – reménykedett Columbo. – Ki a csuda volt ez a Capelli?

4

Columbo szobájához tartozott egy kis erkély, ahonnan remek kilátás nyílt a fogadó kertjére és a reggeli napon sütkérező tucatnyi ásító macskára. Bár a hadnagy nem kért semmit, az inas reggel mégis egy tálcával jelent meg az ajtajánál, most tehát kinn ült az

222

erkélyen, kezében egy csésze erős kávéval és egy vajjas zsemelével. Arra gondolt, milyen jól esne most egy főtt tojás.

Előző éjjel Castellano megmutatta neki a villát, ahol Regina az öreggel lakott. Sokkal nagyobb volt, mint a többi ház a faluban, kényelmesnek látszott, de nem volt különösebben előkelő. Egy egyemeletes stukkóval díszített ház volt a meredek hegyoldalon. Egy kellemes sétányi távolságra volt a főtértől. Bár Marino di Bardinetóban minden egy kellemes sétányi távolságra volt a főtértől.

Columbo épp a ballonkabátját vette fel, mikor kopogtattak. Galeazzo Castellano volt az. Azért jött, hogy segítsen a hadnagnak tájékozódni a faluban.

– Ez egyáltalán nem jellemző erre felé – mondta Castellano, mikor kiléptek a fogadóból az utcára. – Hamarosan elkezdődik a cirkusz.

A faluban egyre többen voltak. Néhányan busszal jöttek, voltak, akik gyalog. Olyan is akadt, aki autóval érkezett, és a forgalom kezdett túlnőni a Marino di Bardinetó-i rendőri erőknél, akik mindössze hárman voltak. Napóleoni stílusú, háromszögletű tollas kalapot és fehér vállszalagot viseltek. Szerencsére hamarosan a segítségükre sietett egy egész busznyi erősítés, akiket Genovából küldtek

223

erre a napra.

Éjszaka egy dobogót emeltek a templom előtt a fényképezők számára. A városháza erkélyén lévő hangszórókból Regina dalai szóltak.

Néhányan Regina-szuveníreket árultak az utcán, a legtöbben lemezeket, képeket, sálakat, Regina feliratú fekete fehérneműket, fekete alsót viselő Regina babákat, sőt, néhányan Reginat ábrázoló feszületeket.

– Lorenzo Savona nem akar találkozni velünk – mondta Castellano, miközben próbálták átverekedni magukat a tömegen a móló felé, ahol Regina apja éppen üvegaljú hajójára invitálta az embereket. – Sok pénzt akar ma keresni, és nem szeretné ránk pocsékolni a drága idejét.

Valóban így volt. Lorenzo továbbra is a meztelen szivacsshalászokból élt, ezúttal Regina legkisebb húgát és egyik unokahúgát kényszerítve erre. Ma reggel egy egész kollekció szuvenírt pakolt ki a mólóra és a hajóra. Gorombán csak annyit vetett oda Castella-nónak, hogy ma igazán nem ér rá nyomozókkal beszélgetni.

– Magát még soha nem helyezték vád alá, amiért prostitúcióra kényszerítette a lányait, igaz?
– kérdezte Castellano. – De tudja, ami késik, nem múlik, ugye, tudja?

224

Lorenzo Savona megrázta a fejét. Kopasz, tömzsi ember volt, mindössze négy megsárgult foggal a szájában. Koszos fekete öltönyt és koszos fehér inget viselt, nyakig begombolva, de nyakkendő nélkül.

– Én becsületes ember vagyok, uram -mondta. – Regina Celestiele itt hagyott, hatalmas vagyont szerzett, de soha egyetlen lírát nem kaptam tőle. Ez az amerikai érti, amit mondok?

– Capisco – felelte Columbo.

–Ma végre lehetőségem van arra, hogy visszaszerezzek valamit abból a pénzből, amibe az a lány került nekem.

– Ha egyenes válaszokat ad a kérdéseinkre – mondta Columbo olaszul –, nem raboljuk sokáig a drága idejét.

– Mit tudnék mondani? – Lorenzo Savona vállat vont. – Amerikában ölték meg. Hat éve nem is láttam.

–Maga eladta őt annak az öregnek, aki a villában lakott – kezdte Castellano. – Ki volt az az ember?

– Signor Capelli – válaszolt Lorenzo. – Regina hozzá akart költözni, én pedig megengedtem neki. – Vállat vont. – Mi mást tehettem volna? Húszéves volt és igazi lázadó.

– De az öreg fizetett magának – emlékeztette Castellano.

225

Lorenzo ismét vállat vont.

– Csak egy kis ajándékot adott. Most pedig, uraim, bocsássanak meg, de várnak rám a hajón.

– Elindult a hajó felé.

– Hm... uram... lenne még egy aprócska kérdésem – szólt utána Columbo.

Lorenzo Savona türelmetlenül visszafordult.

– Egyszerűen csak azt szeretném tudni, honnan ismerte a lánya ezt a Signor Capellit. Vagy hogy maga honnan ismerte.

Lorenzo ellenséges pillantást vetett Colum-bóra. Aztán még egyszer vállat vont és azt mondta:

– Ez egy kis falu, signor.

A polgármester sem volt sokkal készségesebb. Nem ismerte Signor Capellit, és azt sem tudta, honnan jött. Csak annyit tudott, hogy jót tett a falunak a jelenléte. Csendesen élt és sok pénzt költött. A rendőrfőnök ugyanezt mondta.

5

A temetés egy hagyományos New Orleans-i temetési menetre hasonlított. A Regina Celestiele Savona koporsóját szállító 1930-as gyártmányú halottaskocsit a városi zenekar

226

kísérte a templomhoz. A halottaskocsit a pap és a ministránsok kísérték, mögöttük a család: Maria Savona, Regina édesanyja, két fiútestvére, várandós húga és nagyapja, Vitto-rio Savona.

Lorenzo nem volt velük. Túl sok volt a dolga.

Columbo és Castellano megállt egy pillanatra a villa kapujában, és onnan szemlélte a főtéren zajló eseményeket. Nagyon sokan őszintén gyászolták Reginát. A családon kívül még rengeteg fiatal lány volt ott, akik a példaképüknek tekintették. Néhányan fekete fehérneműben, neccharisnyában és túsarkú cipőben rótták le kegyeletüket. Nagy-Britanniából és Amerikából érkező akadémikusok álltak a pódiumon, akik arról beszéltek a tévékamerák

előtt, hogy Regina valójában egy meg nem értett zseni volt. Eljön az idő, amikor a világ fejet hajt majd az amerikai zenei életére oly nagy hatást gyakorló énekesnő előtt, ígérték.

Castellano megfordult és becsengetett. Néhány perc múlva kinyílt a kapu. Egy sovány, határozott vonású asszony állt velük szemben. Kétkedve szemlélte a két nyomozót. Castellano elmondta, miért jöttek, végül az asszony beengedte őket, de csak a kertig.

Igen, már akkor is itt dolgozott, amikor Sig-

227

nor Capelli lakott a villában. Columbo olaszul szólította meg.

– A kérdés az, hogy ki volt tulajdonképpen ez a Signor Capelli.

– Én csak egy cseléd vagyok – mondta az asszony felháborodva.

– Mi pedig rendőrök – válaszolta Castella-no. – Regina Savonát meggyilkolták. A mi kötelességünk megtalálni a gyilkosát. A maga kötelessége pedig az, hogy segítsen nekünk. Ki volt ez a Signor Capelli?

– Nem volt olasz – felelte az asszony. – Ennyit bizton állíthatok. Csak pár szót tudott.

– De nagy tiszteletben álló emberek látogatták – csodálkozott Castellano.

Az asszony a fejét rázta.

– Erről nem tudok.

– Lehetséges, hogy amerikai volt? – kérdezte Columbo. – El tudná mondani, hogy nézett ki?

– Lehet, hogy amerikai volt. Vagy német. A stílusa amerikai volt: követelőző, udvariatlan, hangoskodó. Alacsony ember volt, még nálam is alacsonyabb. A haja rövidre volt vágva.

Vastag ajkai voltak, és amikor mosolygott, kilátszott a fogsora. Úgy is öltözött, mint egy amerikai: kockás dzseki, kötött póló. Soha nem láttam rajta öltönyt.

– És mi a helyzet Regina Savonával? – ér-

228

deklődött Castellano.

– Squadrina – vetette oda az asszony. – Hitvány nőszemély, egy szajha! Az a férfi öreg volt. És magányos. Ő meg a legszégyen-letesebb dolgokkal szórakoztatta.

– Ugyanakkor Signor Capelli az a fajta ember volt, aki élvezte egy squadrina társaságát, nemde? – kockáztatta meg Columbo.

Az asszony megvetően lebiggyesztette a szája sarkát és széttárta a tenyerét.

– Teljesen odavolt érte.

– De azt nem tudja, ki volt valójában? – próbálkozott ismét Castellano.

– Signor. Én csak végeztem a dolgomat. Az a férfi fizetett nekem. Egész életemben cseléd voltam. Ha valaki túl sok érdeklődést mutat a munkaadója iránt, hogy ki ő valójában, mivel keresi a kenyerét vagy ilyesmi, akkor azonnal elbocsátják, ajánlólevél nélkül, persze. A munkámnak része, hogy nem kíváncsiskodom.

– Nos, azt hiszem, nem is raboljuk tovább az idejét – mondta Columbo.

Az asszony megállt a kapuban és lenézett a temetésre. Columbo és Castellano elindultak lefelé a meredek hegyoldalon.

– Hazudik – mormogta Castellano. Columbo hirtelen visszafordult.

– Signora – mondta, és visszasétált néhány lépést. – Lenne még egy aprócska kérdésem.

229

Ha nem bánja. Tényleg csak egy apróság, talán nem is fontos. Hogyan fizetett önnek Signor Capelli? Úgy értem, csekket adott vagy... Az asszony barátságtalanul végigmérte, mielőtt válaszolt.

– Signor Capelli készpénzzel fizetett. – Az összes számláját készpénzzel fizette?

Mármint az összes ételt, mindent?

– Készpénzzel, uram.

– Nos, nagyon köszönöm, signora. Igazán sokat segített.

6

Galeazzo Castellano felajánlotta Columbó-nak, hogy csütörtök reggel kiviszi a Malpen-sa

repülőtérre. Columbo megköszönte szépen, de végül inkább Adrienne Boswell és az Alfa Romeo mellett döntött.

Kora reggel kellett elindulniuk, hogy időben elérjék a gépet, ráadásul köd is volt az autópályán.

– Mire jutott? – kérdezte Adrienne.

– Nem sokra – válaszolt Columbo rosszkedvűen.

– Ugyan, Columbo, nyíljon már meg egy kicsit. Én rájöttem valamire, és szívesen el is mondom magának, de akkor maga is mond-

230

ja el, mit talált.

-Nos, az öreg, aki Regina Los Angeles-i házában lakott, *ugyanaz* az ember, akivel korábban ebben a villában élt együtt. Itt is ugyanolyan rejtélyes figura volt, mint Los Angelesben. Minden számláját készpénzzel fizette. De senki nem akart beszélni róla.

– Ezt megértem – válaszolt Adrienne. -Ugyanis megtudtam róla valamit.

– Valami érdekeset?

– Szerintem igen. Összesen két köztisztelőben álló polgár él Marino di Bardinetóban. Az egyik a pap, a másik egy bizonyos Signor Ruggerio Abbatemarco. Ő a tulajdonosa annak a villának, amelyikben Capelli is lakott. Számára túlságosan feltűnő helyen van, ezért adta bérbe. Nagy tiszteletben áll, igen befolyásos ember.

– Miért? Ki ez az ember?

– Ő a helyi capo, a helyi keresztapa. Gondoltam, többet tud bárkinél a városban, szóval meglátogattam. Megnyerő, patriarchális beállítottságú férfi, Big Daddy-re emlékeztet. Nagyon örül, hogy találkoztunk. Nagyon örül, hogy beszélhetünk. Nagyon örül, hogy hazudhat nekem.

– Na és, megtudott tőle valamit? – kérdezte Columbo.

-Azt mondta, Capelli menő üzletember

231

volt Szicíliában, autókkal és kamionokkal üzletelt, de egyre romló egészségi állapota miatt úgy döntött, visszavonul. Valaki Szicíliából megírta neki, hogy Capelli valójában az unokatestvére, és emlékeztette, mennyit játszottak együtt gyerekkorukban. Ő pedig ezen felbuzdulva meghívta magához Capellit Marino di Bardinetóba és a villában látta vendégül. Amikor Capelli megérkezett, hamar kiderült, hogy valójában nem is unokatestvérek, sőt, soha nem találkoztak azelőtt. Úgy gondolták, valaki megviccelte űket, de Abbatemarco felajánlotta Capellinek, hogy lakjon továbbra is a villában. Capelli 1988-ig bérelte tőle a házat. Akkor az Egyesült Államokba utazott. Ők ketten hamar jó barátok lettek. Mivel tudta, milyen magányos, Abbatemarco hetente egyszer nála vacsorázott. Néha lányokat is küldött hozzá. Többek között Regina Celestie Savonát.

– És miből gondolja, hogy hazudott? Adrienne elmosolyodott.

– Telefonáltam Palermóba. A szicíliai rendőrségen sosem hallottak Capelliről. Ott soha nem élt ilyen nevű autókereskedő.

– Akkor tehát valószínűleg ő is a Tiszteletreméltó Társaság egy tagja-mondta Columbo.

– Nagyon úgy tűnik – bólintott Adrienne. -

Alighanem nagymenő drogkereskedő. TIZENKETTEDIK FEJEZET

1.

A közvetlen járat nem sokkal déli tizenkét óra után szállt le a Los Angeles-i Nemzetközi Repülőtéren.

Martha a reptéren várta Columbót.

– Remélem, tudott aludni egy keveset a repülön – üdvözölte. – Igencsak felgyorsultak az események errefelé. Érdeemes volt elutaznia?

– Érdeemes? Nos, azt hiszem. Megtudtam, hogy Signor Capelli valószínűleg kapcsolatban állt a maffiával. Ez megmagyarázza, hogyan tűnt el ilyen gyorsan. Az az érzésem, hogy

hivatalosan már akkor is „eltűnt” személy volt, amikor Marino di Bardinetóban élt.

– Úgy érte, hogy még életben van? -Miért ne? A kérdés inkább az, mi köze volt Regina halálához.

– Szerepelt a tévében – mondta Martha.

– Hogyhogy?

– Nem tudom, csak láttam. Jól mutat ez a ballonkabát a képernyőn. Scziegel kapitány megkért, hogy mondjam meg, mindenképp

233

vegyen egy újat.

– Igen, erre már én is gondoltam. De nem sietem el. Ez a mostani sem szolgálta még ki az idejét.

– Mennyit ad még neki? Tíz évet? -Hát, egy-két évre gondoltam. Ki tudja?

De hogy érte, hogy felgyorsultak erre az események?

-Ja, igen. Megkaptam a választ a bevándorlási hivataltól. És találja ki, mit írtak? An-gelo Capelli 1988. augusztus 17-én érkezett az Egyesült Államokba.

– Aha! Ugyanazon a napon, amikor Regina Celestie Savona.

– Pontosan. Egy Alítaíia járással érkeztek Milánóból. Ugyanazzal a géppel jöttek. A férfi is turistavízummal érkezett, de aztán eltűnt. A bevándorlási hivatal nem hallott többé róla.

– Nem Vittorio Savona volt, és valószínűleg nem is Angelo Capelli – morfondírozott Columbo. – De akkor ki?

– Az adatok szerint érvényes útlevelemmel és vízummal érkezett – mondta Martha. – Tehát nem vettek tőle ujjlenyomatot.

– Nyilván ez volt a terve – válaszolt Columbo. – Ez a férfi tapasztalt világjáró volt, és mindig úgy intézte, hogy ne tudják azonosítani. És rengeteg pénze volt. Szüksége is volt

234

rá ahhoz, hogy sehol ne bukkanjanak a nyomára. Ez a fickó volt valaki, Martha. Úgy értem, fontos ember volt.

– Így viszont sokkal nehezebb lesz a nyomára bukkanunk – mondta Martha.

– Nincs róla képünk, ugye? Martha a fejét rázta.

– Szerintem gondosan ügyelt arra, hogy soha ne készüljön róla fénykép.

Columbo felsóhajtott és a fejét vakarta.

– Én találkoztam vele. Talán jutunk valamire, ha megpróbálunk készíteni egy fantomképet. Aztán megmutatjuk a kábítószereknek, közzétesszük az újságokban, leadjuk a tévében...

– Míg el nem felejttem – szakította félbe Martha. – Jobb, ha mielőbb felkeresi Dr. Culpot is. Megvan a DNS-teszt eredménye, és azonnal beszélni akar magával.

-Felhívhatom először a feleségemet? Azt ígértem neki, hogy telefonálok a repülőtérrel, tudja, hogy rendben hazaértem. Így is dühös rám, amiért elmentem Olaszországba és nem vittem fényképezőgépet. Felhívom és megmondom neki, hogy vacsora közben mindent elmesélek. Ugye, nem gond, Martha?

– Dehogyan. Csak ne tartson túl sokáig.

235

2

Dr. Culp irodája közvetlenül a boncolóte-rem mellett volt. Épp az íróasztalánál ült és egy sonkás szendvicset majszolt. Columbo azon gondolkodott, hogyan lehetséges, hogy valaki feltár egy emberi testet, majd teljes nyugalomban leül és megeszik egy szendvicset. Vagy mindenhez hozzá lehet szokni? Legalább a fehér köpenyt levette. Columbo már többször megfigyelte, hogy itt-ott vérfoltok vannak rajta.

Martha elkísérte a hadnagyot az igazságügyi orvos szakértő irodájába. Nagyon kíváncsi volt a DNS-vizsgálat eredményére, annak ellenére, hogy Columbo figyelmeztette, talán olyan dolgokat fog hallani, amiket nem akar.

-Nos, Columbo, az eredmény igencsak meglepő – kezdte Dr. Culp. – Persze lehet, hogy

magának nem, de nekem mindenesetre igen.

Columbo Marthához fordult.

– Biztos benne, hogy hallani szeretné? -kérdezte. – Mert, tudja, eléggé kényes dologról van szó...

– Ugyan már, Columbo!

A hadnagy vállat vont és Dr. Culphoz fordult.

236

– Az egyszerűbb résszel kezdem – mondta az orvos. – A vendégszobai lepedőn talált minta egyértelműen Bob Douglastól származik. Ez nem újdonság, ugye?

– Nem. Bevallották. Először azt mondták, hogy azonnal elaludtak, amikor felértek a szobába, de azóta bevallották, hogy elalvás előtt még csináltak egyet s mást.

– Oké. Ami pedig a Regina gyomrában talált spermát illeti... – Dr. Culp hatásszünetet tartott.

– A vizsgálat egyértelműen bebizonyította, hogy a talált minta Johnny Corleo-ne, az inas DNS-ével egyezik. Regina a halála előtti egy órában orálisan kielégítette.

Columbo a homlokát ráncolta.

– Nem igazán illik a képbe, ugye? – kérdezte Marthától.

– Miért nem? Egy gátlástalan kis lotyó volt.

– Halottakról vagy jót... – emlékeztette Columbo. – Nem is az lep meg, hogy ezt tette. Sokan mondták már, hogy így érte el, amit akart. Ami meglep, az az, hogy pont vele. Persze én sem hittem azt, hogy csak az inasa volt, de...

– Ez egy kicsit más megvilágításba helyezi az ügyet, nem? – kérdezte Martha.

237

3

Mickey Newcastle tiszta volt. Rohadtul érezte magát, de tiszta volt. Időről időre kipróbálta, le tud-e állni egy-két napra, persze mindenfajta segítség nélkül. Mindig is úgy gondolta, hogy ha egyszer leszokik, azt egyedül kell megtennie. Végül is csak egyetlen hetet kellene kibírnia anyag nélkül, akkor már túl lenne a nehezen.

Persze mindig volt a lakásban anyag. Nem sok, de volt. A fürdőszobában tartotta. Az elmúlt három napban, azaz majdnem hetvenkét órán keresztül sikerült kibírnia. Azt remélte, hogy mostanra csökkenni fog a drog utáni csillapíthatatlan vágya, de nem így történt. Éppen ellenkezőleg: sokkal rosszabb lett.

Abban bízott, hogy az evés majd segít. Az emésztés megerőltető a szervezet számára, érvelt magában, és az elfogyasztott tápanyagok feldolgozása elfeledteti majd a drog utáni vágyát. Óránként megevett egy szendvicset és legurított egy sört. De nem segített. Megpróbált elaludni, abban bízva, hogy akár pár óra alvással is értékes időt nyerhet. De nem tudott aludni. Állandóan felébredt. Izzadt és csak a drogra tudott gondolni.

És most... most jött a legrosszabb: hányin-

238

ger, hidegrázás, hallucinációk. És az a rémes tévképzet, hogy mindenféle lények mászkálnak a bőrén. Ez a stádium már ismerős volt. Nem most jutott el idáig először. Tudta, hogy nincs értelme tovább küzdeni. Nem tudja megtenni. Korábban sem ment.

Azért megpróbálta. A nappaliban feküdt a kanapén és próbált kitartani. Lehet, hogy most sikerül túljutni a kritikus ponton. Talán már csak egy óra és...

Nem! Nem! Nem tudja megtenni! Nem bírja tovább...

Megpróbált felállni, de visszaesett a kanapéra. Hányini kezdett. Egész testében reszketett.

Négykézláb kúszott be a fürdőszobába, felhúzta magát, és remegő kézzel megfogta az utolsó fiolát, amit talált. Elővette a tűt, felbontotta és megtöltötte a fecskendővel desztillált vízzel. Már csak...

Jézusom! Minden kiesett a kezéből. A tű a padlóra esett. A desztillált vizes üveg a mosdókagyló szélén lévő fiolának csapódott és beesett a WC-be. Azonnal megtelt vízzel. Az utolsó adag, ami otthon volt, megsemmisült a WC-ben.

Egy vasa sem volt, hogy újabb adagot szerezzen. Mickey lerogyott a földre és sírni kezdett.

239

4

Johnny Visconti szintén sírással töltötte ezeket a perceket. A raktárban volt, ahol korábban bebetonozták az öreg holttestét a hordóba. Johnny anyaszült meztelen volt, két keze a háta mögé bilincselve. Sal és Frank leplezetlen mosollyal bámulta, ahogy Carlo után rohangál körbe-körbe a raktárban. Carlo egy percre sem állt meg, elment egy szerszámért, aztán vissza, aztán elindult valami másért, Johnny pedig pár lépés távolságból követte.

– Carlo! Kérlek! Ember, nem hibáztathatsz mindenért engem! Csak egy katona vagyok, aki parancsokat teljesít.

– Csakhogy semmit nem csinálsz jól, Johnny – bökte oda Carlo a válla fölött. – Az égvilágon semmit. Douglast kiengedték a kórházból, kutya baja. A rohadt életbe, te barom! Nem bírsz lelőni egy embert! Kár volt azért a tiszta fegyverért.

– Carlo, közvetlen közlőrl lőttem rá – szipogott Johnny.

– Egy üléstámlán keresztül. Ráadásul egy Mercedesben! Mit hittél, miből készülnek az autósülések, te idióta? Műanyagból és kapok szőrből?

Carlo elindult a garázs felé, ahol a kétszáz literes hordókat tartották.

240

Johnny utánarohant.

– Carlo, figyelj, adnod kell még egy esélyt! Elkapom Douglast. Esküszöm, hogy elkapom.

– Használod te néha az agyadat, te idióta? Hát még mindig nem érted? Nem Douglast láttad akkor este az ablakban. És nem is Christie Monroe-t.

– De csak ő lehetett! – ellenkezett Johnny.

– Gondolkodj, te ostoba barom! Hátba lőtted Douglast. A nyomozó bemegy a kórházba. A táncos liba is bemegy. Ha lett volna bármi, amit kifecseghettek volna annak a gyilkossági seggfejnek, akkor megtették volna. Nem ők voltak a szemtanúk. Még ezt sem találtad el. A rossz embert lőtted le.

– Akkor csak valamelyik Gwynne lehetett – mondta Johnny. – Senki más nem volt a házban.

– Igazán? És ők vajon miért hallgatnak? Nézz szembe a tényekkel, Johnny! Csak a te képzeletedben létezik az a szemtanú.

Johnny nem válaszolt. Tudta, hogy valóban volt ott valaki, de azt is tudta, jobb, ha Carlo azt hiszi, csak képzelődött.

– És mi van az angol barátunkkal? – kérdezte Carlo. – Ő sokkal fontosabb. Túl sokat tud.

Gondoskodtál róla?

– Halott. Hétfőn adtam oda neki az anya-

241

got. Ha még élne, már hívott volna, hogy adjak neki pénzt egy újabb adagra.

– De nem láttad a holttestet, igaz?

– Nem mehetek a környékre. A zsaruk hamarosan megtalálják a holttestet.

Carlo nagyot csapott az egyik hordó tetejére, hogy ellenőrizze, valóban üres-e.

– Emlékszel, hogy törtük ketté az öreg gerincét, hogy beleférjen egy ilyenbe, ugye? -kérdezte Johnnytól. – Ezt tartsd észben, Johnny.

Johnny nyöszörgött.

– Mondok én neked valamit. Csak, hogy tisztán láss. Ha az a rohadék nyomozó rájön, hogy ki volt az öreg valójában, halott ember vagy – és nem olyan gyorsan és fájdalommentesen fogsz meghalni, mint ő.

– Carlo, senki nem tudja, ki volt. Reginán, rajtad és rajtam kívül. Azt nem tudom, hogy Sal és Frank mennyit tud. Ha elmondtad nekik, az a te dolgod. De senki más nem tudja.

– Láttad azt a barmot a gyilkosságiaktól a tévében? – kérdezte Carlo. Elindult visszafelé a raktárépületbe. Johnny követte. – Olaszországban volt. Szerinted mi a fenét csinált ott?

– Sosem fog rájönni az igazságra – Johnny próbált magabiztosnak és optimistának tűnni.

– Tényleg? Nos, nemrég hívtott Don Ab-batemarco. Valami újságíró liba látogatta
242

meg és meglehetősen kellemetlen kérdéseket tett fel.

– Gondolom, azt mondta, amit mondania kellett – felelte Johnny.

– Persze, de az a nő nem hülye. Valószínűleg rájött. Don Abbatemarco egy Mustache Pete. Nyilván azt gondolta, hogy egy nő nem jelenthet komoly veszélyt. Johnny, ez a titok túlságosan fontos ahhoz, hogy kockázatot vállaljunk. Most tehát szépen elmész és meggyőződsz arról, hogy Newcastle halott.

Sal kinyitotta a bilincset, és vigyorogva nézte végig, ahogy Johnny felöltözött. Amikor távozott, Carlo megrázta a fejét.

– Meg kéne szabadulnunk tőle – mondta Sal.

– Majd megkérdezem – törte le a lelkesedését Carlo. – Tudod, hogy nem intézhetünk el senkit csak úgy.

5

Mickey egész testében reszketett. Egy Teddy^ nevű bár piros neonfelirata előtt várakozott, kezében egy régi, rozsdás 32-es kaliberű pisztollyal. Fegyvernek már nem volt nevezhető, de elég élethű volt ahhoz, hogy a célnak megfeleljen. Egy évvel korábban egy
243

gitáros anyagért könyörgött neki, nála látta először a pisztolyt. Azzal fenyegette Mickeyt, hogy ha nem szánja meg egy kis adaggal, kénytelen lesz kirabolni valakit.

Mickey nem sokat értett a fegyverekhez, de azt még ő is tudta, hogy ha elsütné, nem sok esélye lenne túlélni, mert valószínűleg felrobbanna. Éppen ezért esze ágában sem volt elsütöni. Arra is gondolt, hogy jobb lenne kiüríteni. Csak az volt a baj, hogy ha valaki közelről megnézi, rögtön kiszúrja, hogy üres a tár.

Néhány részeg támolgott kifelé a bárból. Mickey majdnem fél órája várt a megfelelő emberre és már nem bírta sokáig. Az egész teste úszott a verejtékben.

Most... ezek jók lesznek. Két spanyol. Egy fiatal férfi és egy fiatal nő. Dülöngélve léptek ki az ajtón, egymásra nevettek, majd elindultak nyugat felé. Mikor a férfinak nem sikerült kinyitni a kocsiját, megint kacarászni kezdtek.

Mickey mögéjük lépett.

– Csak nyugalom – mondta halkán. Próbálta leplezni angol akcentusát. – Nem akarom, hogy bajuk essen. Űrítsék ki a zsebeiket, és tegyenek mindent a földre. Te – szólt a nőhöz fordulva –, add ide a tárcádat.

A férfi megfordult és vigyorogva a fejét rázta.

244

– Mi van, megörültél? Mickey előhúzta a pisztolyt.

– Adjuk oda neki, amit akar – sikította a nő.

– Majd mindjárt megkapja, amit akar.

A férfi hátralépett, hogy behúzzon egy jó nagyot Mickeynek. Az ütés közben azonban megtántorodott és Mickey bal fülét találta el. Mickey meghúzta a ravaszt. A pisztoly felrobbant, ahogy azt korábban sejtette, ugyanakkor kilőtt egy golyót a férfi jobb lábába.

A nő gyorsan kivette a pénzt a tárcájából, és Mickey elé dobta. Nem vette észre, hogy Mickey keze megégett és vérzik. Az sem tűnt fel neki, hogy a pisztoly használhatatlanná vált. Sírva letérdelt a barátja mellé, tőle is elvette a pénzt, majd a sajátjára dobta.

– Most már hagyjon minket békén – könyörgött. – Hagyjon békén. Nézze, mit tett!

Mickey egy pillanatra megtántorodott, de aztán gyorsan összeszedte a pénzt a földről. A pisztoly maradványait nadrágja zsebébe gyömöszölte és elrohant.

Két háztömbnyire megállt megszámolni a pénzt. 116 dollár volt – elég két adagra és a taxira oda-vissza.

245

6

Mennyire gyűlölte Carlo Lucchesét! Meg tudta volna ölni! Előbb vagy utóbb meg is teszi, még ha ez lesz élete utolsó cselekedete is. Carlo megalázta őt! Őt, Johnny Viscontit, Johnny Discountot! Nem tudta kiverni a fejéből, amint meztelenül könyörög annak az arrogáns állatnak. Legszívesebben tökön lőné!

De hogy magyarázná ki magát Clevelandben? Talán azt mondhatná, hogy Carlo tudta, ki volt az öreg valójában, és hogy nem az a fajta ember volt, akire ilyen titkot rá lehetne bízni. Ezt biztos bevinné a don. Vagy nem?

Lehet, hogy mégsem. Tudni akarná, miért intézte el Johnny anélkül, hogy engedélyt kért volna tőle. A Regina-ügy más volt. Azt az öreg utasítására tette. De egy tagot? A don azt kérdezné: „Mi a francot csinálsz, háborút akarsz?” Persze honnan tudná meg, hogy ő tette? Egyszerűen csak hazamenne, aztán csodálkozva hallgatná: „Te jó ég, valaki kicsinálta szegény Carlót.”

Igen. Menni fog. Ezt kell tennie. Rágyújtott. Igen, ezt fogja tenni. Vagy inkább mégsem kéne? Ha volt valaki, akit jobban gyűlölt Carlónál, az saját maga volt. Könyörgött. Kinevették, és talán azóta is rajta mulatnak.

246

Még egy dolog. Egy dologban mindenképp felettük állt. O ugyanis ismerte az egész történetet. Carlo tudta, ki volt az öreg, de ennyi. Johnny viszont már régóta benne volt, ő ismerte a teljes történetet.

7

Mikor hazaért, Johnny beült a Ferrariba. Előtte magához vette 25-ös kaliberű Baby Browning automatáját.

Egy háztömbnyire parkolt Mickey lakásától és bekapcsolta a riasztót.

Mickey ajtajához érve először halkán, majd egyre hangosabban kopogott. Nem jött válasz.

Úgy kellett bejutnia, hogy ne hagyjon nyomot. Amikor a zsaruk megtalálják a holttestet, nem vehetik észre, hogy betört valaki. Türelmesen és lassan dolgozott.

Ez mindig is ment neki. Clevelandben rengeteg zárat tört fel, mikor a szervezetbe próbált beépülni. A zár kinyílt, Johnny pedig belépett az elsötétített szobába.

Hol lehet? A fürdőszobában? Ott nem volt, sem az ágyában, sem a kanapén.

Johnnyt elöntötte a rémület. Lehet, hogy már megtalálták a holttestet, és el is vitték. Akkor viszont valószínűleg megfigyelés alatt

247

tartják a lakást! Kinyitotta a hálószoobaablakot és kimászott. Átment a hátsó udvaron, ki az utcára.

Ekkor botlott bele a reszketve hazafelé támolygó Mickeybe.

8

Miután belötte magát, nem sok értelmeset lehetett belőle kicsikarni. Desztillált víz helyett sima csapvizet használt, és Johnny egy pillanatra elgondolkodott, ennek milyen hatása lehet.

– Azt akarod mondani, hogy lelőttél valakit?

Mickey bólintott.

– Nem akartam... lábon löttem... nem halt meg.

– És mi történt a kezeddél?

– A pisztoly... felrobbant.

– Hol van?

– A zsebemben – motyogta Mickey. Elővette a pisztolyt, és a földre dobta. Mikor a földhöz csapódott, a törött henger kiesett belőle.

– Ettől meg kell szabadulnunk – mondta Johnny. – Tudna azonosítani a fickó?

– Lehet. Vagy a csaja.

248

– A csaja!?

– Johnny, értsd meg. Kellett az anyag! Próbáltam leállni, de nem megy! Egyszerűen

szükségem van rá. Meg kell értened!

– Miért nem hívtál?

– Nem... nem tudom. Miért is nem?

– Figyelj, öreg. Mind a ketten szarban vagyunk. Nagy szarban. Valaki meglátott minket, és akárki is volt, játszadozni próbál velünk. Segítesz nekem, vagy nem? Ha így folytatod, rács mögé dugnak, haver.

-Johnny. Soha nem hittem volna, hogy olyan mélyre süllyedek, hogy fegyvert fogok használni.

– Mégis ezt tetted. Most mi legyen?

– Egy-két napig jól leszek. Egy-két nap belefér.

– Akkor két napunk van arra, hogy megtegyük, amit tennünk kell.

-Te már próbálkoztál, Johnny, tudom. Láttam a tévében. Gondolom, te voltál az, aki kis híján kinyírta Bob Douglast.

– Neked talán jobban menne?

– Jézusom, tényleg muszáj ezt tennünk?

– Csak, ha nem akarsz rács mögé kerülni, Mickey. Csak akkor.

Mickey elaludt.

Johnny felsóhajtott. Ilyen társsal... te jó ég, egy ilyen társsal... Talált egy sört Mickey hű-

249

William Harrington

tőjében és leült. Azon gondolkodott, hogyan tudná a legjobban kihasználni egyetlen előnyét: hogy annyi mindent tudott az öregről, amennyit senki más.

TIZENHARMADIK FEJEZET

1

Columbo fáradtan lépkedett a szobája felé vezető folyosón. Előre rettegett a rá váró papírhalmtól. Még mindig nem töltötte ki az utazással kapcsolatos költségelszámolást. Kezében egy összetekert, gyűrött fehér törülközőt tartott.

– Hé, Columbo! – szólította meg az egyik őrmester. Columbo mindig is nagyszájú, okoskodó alaknak tartotta. Az elegancia mintaképe volt: vasalt nadrág, fehér ing, gondosan kötött nyakkendő, bal karja alatti pisztolytáskájában Beretta.

– Mi a csuda van magánál, hadnagy? Csak nem egy új ballonkabát?

Columbo halványan elmosolyodott.

– Nem... a pisztolyom.

-A pisztolya? De miért van törülközőbe csavarva?

– Ez egy hosszú történet.

– Engem érdekel.

– Hát, tudja, tegnap érkeztem haza Olaszországból és korán lefeküdtem. Megviselt az időeltolódás, ahogy mondani szokás. Mert-

251

hogy reggel hatkor keltem fel Marino di Bar-dinetóban, hogy időben eljussak Milánóba, ahonnan a gépem indult. Mikor Olaszországban reggel hat óra van, Kaliforniában este tíz. Szóval olyan volt, mintha este tíz óta ébren lettem volna...

– Columbo...

– Maga kérdezte. Szóval, amikor Sczciegel kapitány telefonált ma reggel, én még javában aludtam, és a feleségem vette fel a telefont. Az üzenet annyi volt, hogy mindenképp hozzam be a fegyveremet. Szóval, most itt vagyok, ennyi az egész. Elégedett?

– Minden alkalommal meg tud lepni, hadnagy.

– Nos, igen... van tüze?

2

A kapitány szobájában, zárt ajtók mögött Columbo kínosan feszengett ballonkabátja nélkül. Fejét félrebillentve bizalmatlanul nézte a testét körbefonó vállszíjat, rajta a bal válla alatt lógó

hónaljtokkal.

Scziegel kapitány ünnepélyesen belehelyezte a 9 mm-es automata Berettát a hónaljtokba.

– Tessék! – mondta. – Most végre úgy néz ki, mint egy igazi Los Angeles-i nyomozó.

252

Columbo fintorogva nézte a gyilkolóész-közt.

– De, ugye, nincs megtöltve?

– Még nincs, de egy perc múlva meg lesz. A kapitány Maithához fordult, aki mosolyogva állt a sarokban.

– Mutassa meg Columbo hadnagynak, hogyan tudja megtölteni a Berettát, és hogyan lehet kibiztosítani.

– Tudja, talán nem kellene megtöltve hordanom, amíg le nem teszem a vizsgát... - próbálkozott Columbo.

-Martha...

Martha 9 mm-es töltényeket tett a tárba.

– Látja, Columbo – magyarázta. – Pofonegyszerű. Behelyezi a lőszeret a tárba, a helyére csúsztatja, csőre tölti és bebiztosítja -így. Tessék.

Columbo elvette a pisztolyt és betette a tokba. Közben a fejét csóválta.

-Hát... én...

Megrázta a fejét és a kapitány asztalán heverő törülközőbe csavart fegyverre pillantott.

– Tudja, egyáltalán nem szívesen adom vissza azt a pisztolyt. Mármint, tudja, hogy van ez. Ha az embernek van valamije, ami hosszú éveken át jól szolgálja, kialakul egyfajta érzelmi kötődés. Valahogy így vagyok én is ezzel a pisztollyal.

253

– Hosszú éveken át jól szolgálta, sálak és sapkák között heverve a szekrény mélyén, ugye, Columbo? – kérdezte Scziegel kapitány gúnyosan.

– Igen, de mindig tudtam, hogy ha kell, ott van és számíthatok rá.

– És mit kezdett volna vele? Még tölténye sem volt.

– Szereztem volna. Csak tudja, arra a pisztolyra számíthattam. Legalábbis tudtam, hogy működik. De ez...

– Ez az új szolgálati fegyvere, Columbo, és elvárom, hogy mindig magánál hordja.

– Igenis, uram.

254

3

Betty D⁵Angelo egy számítógépekkel teli kis irodában ült.

– Sajnálom, hogy nem tudtam hamarabb jönni, Betty – üdvözölte Columbo. – Mikor beszélünk, épp Olaszországba készültem.

– Semmi gond, hadnagy. Üljön csak le.

Feltűnően csinos fiatal nő volt, bájos és rendkívül vonzó. A parancsnokságon dolgozó férfiak mindig találtak valami indokot arra, hogy beugorjanak hozzá. Azt beszéltek, nincs olyan dolog, amit ne tudna elintézni a számítógépeivel.

– Talált valamit? Betty a fejét rázta.

– Nem. Egy csekket sem találtam Corleone néven. Sem Johnny, sem Giovanni. Regina könyvelésében nem szerepel olyan összeg, amit az inasnak fizetett. Csak egy Rita Plata nevű bejárónőt találtam.

– Ellenőrizte a heti és havi rendszerességű, egyformaösszegekről szóló csekket?

– Igen. Így találtam meg a bejárónőnek fizetett összeget. Adót és TB-t is fizetett utána – de senki más után nem.

– Megnézte a céges és a privát számláját is?

– Mindkettőt – bólintott Betty D⁵Angelo. -A céges számlához tartozott egy bérjegyzék is. De nem találtam semmit Corleone néven.

255

- Értem, köszönöm. Nagyon érdekes, sokat segített.
- Szívesen, Columbo. Örülök, hogy segíthettem.

4

Columbo az első mellékutcában megállt, levette a ballonkabátját és megszabadult a pisztolytáskától. A pisztolyt beletette a tokba, köré tekerte a vállszíjat és az egész csomagot betette a Peugeot vezetőoldali ülése alá.

Beverly Hillsbe hajtott, Regina birtokára, ahol a gyilkosság történt. A kocsifelhajtót egy privát biztonsági vállalat autója torlaszolta el. Columbo megállt és kiszállt.

– Üdv – szólította meg az autóban ülő egyenruhást. – Columbo hadnagy vagyok a Los Angeles-i Rendőrségtől. Van itthon valaki?

– Corleone itt van – válaszolt a világoskék egyenruhás férfi.

Columbo bólintott.

– Remek, pont őt keresem. Maga itt dolgozik?

– Igen, uram. Ha nem állnánk őrt a ház körül, betörnének és kifosztanák a helyet. Most már nem csak a rajongókról van szó. Minden, ami az övé volt, eladható. El sem hinné,

256

de nemrég egy fickó ezer dolcsit ajánlott, ha beengedem annyira, hogy megszerezze az egyik fehéreneműjét.

– Ez már csak így megy – mondta Columbo. – Voltam a temetésén. Hihetetlen volt.

Az őt vigyorgott.

– Az igazság az, hogy én is rászánnék pár száz dollárt, hogy megszerezzek valamit, amit Regina viselt: egy pár cipőt,* egy melltartót vagy akár egy bugyit. A feleségem biztosan venne egy üvegtrint, beletenné és lelakatolná...

Columbo legyintett és elindult a ház felé. Becsöngetett. Johnny azonnal ajtót nyitott.

-Nahát, hadnagy! Örülök, hogy látom. Miben segíthetek?

– Mi lenne, ha kimennénk a medencéhez, és ott beszélgetnénk? Tudja, elszívnék egy szivart – válaszolt Columbo.

– Persze, nem gond. Hozzak valamit inni? Egy kávét vagy valami erősebbet?

– Most nem kérek, köszönöm.

Johnny kinyitotta az üvegasztal fölötti napernyőt és leültek.

– Rájöttem valamire – kezdte Columbo, miközben a zsebeiben turkálva tüzet keresett. Ezúttal talált is és rágyújtott. – Nos, én.,-szünetet tartott és kifújta a füstöt. – Szóval, rájöttem, hogy maga tulajdonképpen nem is Regina inasa volt.

257

Johnny elmosolyodott.

– Tudtam, hogy nem verhetem át. És hogy jött rá?

– Nos, a vérminta, amit a DNS-teszthez adott...

– Mivel azt mondta, hogy vérfoltok voltak a köntösén – szakította félbe Johnny. – Persze én tudtam, hogy nem igaz.

– Sejtettem, hogy magát nem tudom ilyen könnyen becsapni – ismerte el Columbo. -Valóban nem vérfoltokat akartunk azonosítani. Tudja, valami teljesen mást találtunk. Úgy értem, az orvos szakértő a boncolás során. Volt valami a gyomrában. Valami, ami öntől származott...

Johnny a homlokát ráncolta. -Én...

– Tudja, mire gondolok?

Johnny mély levegőt vett és felemelte a fejét.

– Lenyelte – szólalt meg végül. Columbo bólintott.

– Ez pedig azt jelenti, hogy a halála előtti utolsó egy órában ön és Regina... intim kapcsolatba került.

– Nem hiszem, hogy sokan bevették ezt az inas-mesét azok közül, akik ismertek minket.

Gondolom, már másoktól is hallotta, hogy valójában sokkal több volt köztünk.

258

-Nos, meg kell mondanom, a legtöbben valóban kételkedtek ebben.

– Oké. Most viszont bizonyítani is tudja. A szeretője voltam. Amit akkor éjjel csinált, művészet volt. Tudja, hogy állítólag mit mondott Marilyn Monroe, amikor befutott? Azt, hogy végre soha többé nem kell megtennie. De Regina nem így volt vele. Ő is befutott, de tovább csinálta. Minden férfival, akit kedvelt, vagy akitől akart valamit.

Columbo lebiggyesztette a szája szélét és megvakarta a jobb fülét.

– Tudja – mondta –, lehet, hogy mégiscsak kérnék egy italt. Mondjuk egy whiskyt. Csak egy keveset. És egy pohár vizet...

-Hogyne, hadnagy úr. Ettől a témától megszomjazik az ember. Rögtön jövök.

Mialatt Johnny a házban volt, Columbo körbejárta a medencét, közben fel-felpillantott a házra, az ablakokra és az erkélyre. Aztán odasétált az ugródeszkához. A sarkon álló pálmafa teljesen eltakarta a kilátást Mickey New-castle szobájából. De valami mást is eltakart...

Johnny visszatért, kezében a whiskyvel és a pohár vízzel. Saját magának gint hozott tonikkal.

– Ez mindenesetre megmagyaráz egy apróságot, amin sokat törtem a fejem – szölt Columbo.

– Tudja, belenéztem Regina könyvelésébe, és azt láttam, hogy a bejárónő rend-
259

szeres fizetést kapott, magának viszont nem állított ki egyetlen csekket sem. Jól értem, hogy maga nem is kapott fizetést?

– Nem. Regina fizetett nekem, de mindig készpénzben.

Columbo megitta a whiskyt, majd leöblítette a vízzel.

– Nyilván nagyon sokat fizetett magának -mondta.

– Nos, nem panaszkodhattam. Szép kis összeget kaptam. Kitartott, ha erre akar kilyukadni.

– Új munka után kellene néznie.

– Valóban. Nemsokára ki kell innen költöznöm. Úgy gondoltam, addig maradok, amíg le nem zárul a nyomozás.

– Nos, remélem, nem fog sokáig tartani...

– Ezt örömmel hallom.

– Megmondaná, hány óra van? Együtt ebédelek valakivel.

Johnny a csuklóján lévő Vacheron Cons-tantin órára pillantott.

– Fél tizenkettő.

– Nahát! Akkor mennem kell.

– Örülök, hogy újra láttam, hadnagy úr! Ha bármit tehetek önért...

– Akkor keresni fogom – fejezte be Columbo a mondatot. – Ebben biztos lehet.

Közben feltámadt a szél. A hadnagy belebújt a ballonkabátjába, és elindult a kapu felé.

260

Hirtelen megtorpant.

– Ja, igen... Johnny. Máris kérnék egy aprócska szívességet. Persze csak, ha nem bánja...

– Ki vele, hadnagy úr.

– Tudja, csak egy apróság, kicsit kínosan is érzem magam, de, tudja, az a fickó, aki a házat őrzi, a biztonsági szolgálat embere...

– Igen, tudom. Rendes ember.

– Beszélgettünk egy kicsit, és azt mondta, nagyon örülne bármilyen apróságnak, ami Regináé volt. Szóval, tudna adni esetleg egy zsebkendőt, vagy valami ilyesmit?

Johnny mosolyogva bólintott.

– Semmi gond. Várjon egy percet, mindjárt szerzek neki valamit.

Johnny elindult a ház felé, Columbo pedig visszasétált az asztalhoz. Elővett egy zsebkendőt, megfogta a poharat, amiből a whiskyt itta és becsomagolta. Betette ballonkabátja zsebébe, majd visszasétált a kapuhoz.

5

Johnny az ablakból figyelte, amint Columbo odaadja a félig használt Savon Fin, Gardénia Passión, aux sucs de laitue 2% szappant a biztonsági őrnek. A saját fürdőszobájából vitte,

Regina még csak soha hozzá sem ért, de az a

261

férfi és a felesége nem fog rájönni erre. Sőt, amilyen bolondok, úgy fogják őrizni, mint a szappant, amivel Regina mosakodott.

Odasétált a telefonhoz és tárcsázott. Valaki felvette.

-Marty? Itt Johnny. Van egy ajánlatom. Azt mondtad, húszezer? Több kell. Persze, tudom, de értsd meg, hogy nem vihetek ki annyi mindent, mert valakinek feltűnne, és akkor elkezdenének szaglászni. Figyelj, megmondom, hogy legyen. Hogy mit ajánlok. Nyolc bugyi, mind volt rajta, de nem mosta ki. Még érezni a szagát. Nyolc harisnya, hasonló feltételekkel. És négy melltartó. Rendben? Ami ki van mosva, az úgysem ér olyan sokat, de tudok adni ugyanennyi mosottat. Plusz hat pár cipő, mindegyik volt a lábán. Két hajkefe, tele a hajszálaival. Egy borotva, apró szőrszálakkal. Ne kérdezd, mijét borotválta vele. És két használt szappan. Figyelj ide, nekem ötven kell. A huszonöt szóba sem jöhet. Harminc? Viccelsz? Harmincöt? Kész rablás, de elfogadom. Készpénzben. Ma délután. Rendben. Johnny mosolyogva bement a hálószobájába, és kivett egy pár női alsót az ágyából. Három napja vette őket, és azóta ott voltak az ágyában, rajtuk aludt, szóval bűzlöttek az izzadságtól. Átvitte őket Regina lakosztályába,

262

csöppentett egy kevés Gardénia Passiön parfümöt az egyik kéztörlőre, és bedörzsölte vele az összes fehérneműt. Az eredmény igencsak érdekes volt: saját verejtéke egy csepp megfizethetetlen parfümmel vegyítve.

Ha! És mindezt szaros harmincötezer dollárért!

6

Adrienne Boswell a Sajtóklub éttermének egyik bokszában várakozott. Aznap szűk, világos farmert és fehér pólót viselt. Ezúttal megfosztotta Columbot csinos lábainak látványától. A kötött póló azonban kárpótolta. Columbo a boksza egyik sarkába dobta ballonkabátját, majd észrevette, hogy Adrienne minden kétséget kizáróan felé nyújtja az arcát. Engedelmesen lehajolt és megpuszilta. Nem ismerte fel az illatot, amit a nő viselt, de ugyanolyan jellegzetes volt, mint Regináé.

– Köszönöm a meghívást – mondta. – Az utóbbi időben nem tudok nemet mondani. Te jó ég, ez aztán az elegáns hely!

– Az én munkámban az ebédnek él az ember – magyarázta Adrienne. – Többnyire reggeli lapoknak írok, ebéd közben pedig az emberek fejében turkállok, hogy anyagot sze-

263

rezek a másnapra lapoknak. Szóval, ne aggódjon a meghívás miatt. Az autót fizetik, akár velem jön, akár nem, és ugyanez vonatkozik az ebédre is.

– Attól tartok, nem mondhatok túl sokat -mondta Columbo. – Bármit mondok is, nyilvánvaló lesz, hogy tőlem tudja. És ha magának elmondok valamit, amit a többi újságírónak nem...

– Ezt nevezik háttérinformációnak. Nincs megnevezve a forrás. Egyébként van valamim a maga számára. Kér valamit inni?

– Elvileg szolgálatban vagyok...

– Hagyjon engem az elvekkkel, barátom. Elvileg én éppen a benti menzán ebédelek.

Legalábbis az esetek többségében ezt kéne tennem. Valójában azonban el sem tudok képzelni annál rémesebbet...

– Én sem szeretek bent ebédelni – értett egyet Columbo. – Van egy hely, ahová eljárrok biliárdozni és chilit enni. Remek kis hely.

– Egyszer szívesen csatlakoznék – ajánlkozott Adrienne. – Játshatnánk újra együtt, Columbo.

– Igaza van, Adrienne.

-Szóval akkor...-Adrienne a pincér felé bólintott.

– Egy whisky – mondta Columbo. – Szódával.

– Kezdem én?

– Oké. Mit hozott neked?

– A clevelandi Erié Nemzeti Bank. Van ott egy barátom, aki utánajárt, kitől származik az a bankutalvány. Megemlítette az alelnöknek, hogy a Regina-gyilkosság nem hivatalos nyomozásához kell az információ. Ez megtette a kívánt hatást.

– És...?

– A bankutalványt egy detroiti bank nevére szóló utalvánnyal együtt vásárolták. A detroiti bankkal még nem sikerült felvennem a kapcsolatot. Nem is biztos, hogy menni fog. Arról híres, hogy megőrizz minden bizalmas információt. – Adrienne a fejét rázta. – Lehet, hogy zsákutcába jutunk.

– Valaki rengeteg időt és energiát fektetett abba, hogy ne tudjuk kideríteni, honnan származott a pénz Johnny Corleone Ferrari-jára. Engem igazából az érdekel, hogy ki volt valójában ez a Vittorio Savona, vagy más néven Angelo Capelli. De kezdek elbizonytalanodni azzal kapcsolatban is, hogy Johnny Corleone kicsoda valójában.

– Javasolnék valamit – mondta Adrienne. – Beszéljen Maude Ahernnel. Rengeteg cikket írt Regináról, és sokkal többet tud a környezetében élőkről, mint bárki más.

– Maude Ahern – tűnődött Columbo. – Ó,

igen. Ő is ott volt azon a bulin. Rajta volt a neve a listán.

– Én továbbra is próbálok rájönni, ki volt Angelo Capelli – folytatta Adrienne. – Marino di Bardinétóban olasz útlevelet mutatott a rendőröknek. Az érvényességét nem ellenőrizték. Nem is volt rá okuk. Pedig hamisítvány volt. Sőt mi több, az olasz kormány soha nem állított ki útlevelet Vittorio Savona névre.

– Ami azt jelenti – mondta Columbo –, hogy valaki mégiscsak volt ez a férfi. Maga biztosan tudja, hogyan juthat valaki hamis útlevélhez.

– Ahogy mondani szokás, megvoltak a kapcsolatai – felelte Adrienne. – Ez már Marino di Bardinétóban nyilvánvaló volt a számomra.

– Beleillik a képbe. Az a rengeteg készpénz. Már akkor is, amikor még csak kezdő volt. A kapcsolat. Nem csoda, hogy befutott, ezzel a háttérrel.

– Mit akar ezzel mondani, Columbo?

A hadnagy beletúrt a hajába és félrebillentette a fejét.

– Nos, ez nem lesz egyszerű. Mondhatnék egy-két dolgot, de nyilvánvaló, hogy ezekről senki más nem tud rajtam és a Los Angeles-i Rendőrségen kívül. Tehát az is nyilvánvaló

lenne, hogy tőlem származik az információ. Nem kell mondanom, mekkora kockázatot vállalok ezzel. Ha kiderül, hogy olyan információkat osztok meg magával, amikről a többi újságírónak fogalma sincs...

– Nem fedem fel a forrásaimat, Columbo -erőszakoskodott a nő.

– Nos, akkor azt hiszem, elmondhatok egyet s mást. De mindez – hogy is mondják -szigorúan bizalmas.

7

– Üdv, Dravec! – köszönt Columbo Dávid Gould őrmester irodájába lépve. – Örülök, hogy itt találom. Van valamim, amit meg kéne néznie.

Aznap Gould őrmester az ujjenyomatosok-kal dolgozott. Veteránként több mint harminc évet töltött el a rendőrségen, és erős láncdohányos hírében állt. Az állandó cigarettafüstnek köszönhetően sárga nikotinfolt éktelenkedett a jobb szemöldökén és a haján egy vonalban

– Columbo – köszönt vissza. – Alikor dugja már rács mögé azt a fickót, aki megölte Reginát? Columbo vállat vont. Meg sem merte említeni, hogy bilincset sem hord magánál.

– Ne várja meg, hogy az FBI-t is bevonják. Kapja el a fickót, és arassa le a babérokat.

- Nekem mindegy, ki kapja el – mondta Columbo. – Nézze, mit hoztam magának. Kihalásztá a zsebkendőbe csomagolt poharat a zsebéből.
- Olaszországból hozott nekem ajándékot vagy ujjlenyomat van rajta?
- Csak remélem, hogy van – válaszolt Columbo.
- Gondolom, a magáé – motyogta Gould, miközben kezébe fogta a poharat, és kritikusan szemügyre vette.
- Igen, az enyém – szabadkozott Columbo. – Ugyanis ittam belőle. Abban reménykedtem, hogy talál mást is.
- Lássuk csak – Gould beszórta a poharat. Mindkét kezére szüksége volt a művelethez. Cigarettyája ide-oda mozgott a szájában, miközben beszélt. – Lássuk csak... aha... itt is van. – Átnyújtott Columbónak egy üveglapot. – Tegye a jobb mutatóujját ide.
- Elég jó a minta ahhoz, hogy elküldhessük az FBI-nak?
- Igen. De előbb leveszem a magáét, azt nem szeretném továbbküldeni. Még a végén kiderül, hogy hét ázsiai országban körözik.
- Nyolcban – helyesbített Columbo.

268

- Na persze. Van itt egy-két használható minta. Hová küldjem?
- Egyelőre nézzük meg a saját rendszerünkben – kérte Columbo. – Aztán jöhet az FBI, ha ott sem találnak semmit, akkor az Interpol.
- Interpol? Ezt nevezem.
- Csak egy ötlet. Mikorra kapok választ? Gould az órájára nézett.
- Holnapra – mondta.

8

Martha Zimmer éppen hazafelé készült. Columbo már várt rá.

- Volna egy kérdésem – kezdett bele. – Mikor a házba értek, a holttest már a medence szélén volt?

Martha bólintott.

- Igen, ott volt letakarva.
  - És mivel volt letakarva?
  - Az egyik tiszt dzsekijével. Az arca pedig egy zsebkendővel.
  - És hol volt a köntös?
  - A napozóágy mellett.
  - Mit csináltak vele?
- Meggértem az egyik tisztet, hogy tegye egy műanyag zsákba. A törvényszékiek megnézték, hajszálat meg ilyesmit kerestek rajta.

269

Most a bizonyítékokkal együtt tároljuk, de szerintem-nincs különösebb jelentősége.

- És mi a helyzet a házban tartózkodó emberekkel? Ők hol voltak?
- Aludtak. Hosszú éjszakájuk volt. Felmentem az emeletre és minden szobába bekopogtam.
- Akkor nyilván nem láthatták a köntöst...
- Mire felkeltek, a köntös már úton volt a törvényszékiek felé.
- Ugyanakkor – gondolkodott hangosan Columbo –, ha valamelyikük korán felkelt és kinézett az ablakon, láthatta a földön heverő köntöst. Akkor viszont látnia kellett a medencében lévő holttestet is, nem?
- De igen. Mindenképp látnia kellett. Columbo bólintott.
- Köszönöm, Martha. Ez érdekes... nagyon érdekes...

TIZENNEGYEDIK FEJEZET

1

Maude Ahern testalkata ellenére látszólag nagyon szerette a rózsaszínt és a szűk ruhákat. Columbót rózsaszín nappalijában fogadta, rózsaszín selyempizsamában, ami a hadnagy megítélése szerint legalább három számmal kisebb volt a kelleténél. Éppen kávéval töltött az

üvegasztalon lévő fonott tálca fölött. Anélkül, hogy megkérdezte volna, Columbónak is töltött egy csészével és a kezébe adta.

– Őszintén szólva már kezdtem azt hinni, sosem hív fel – mondta. – Gondolom, teljesen maga alatt van, hogy a megszokott módszerekkel nem sikerült a gyilkos nyomára bukkannia.

– Ezt azért nem mondanám, asszonyom...

– Persze, hogy nem. Olvasta esetleg a Regináról szóló cikkeimet?

– Sajnos nem.

Maude Ahern megenyhült és halványan elmosolyodott.

– Gondolom, nem olvassa túl gyakran a Rolling Stone és a Vanity Fair magazint-mondta egyre szélesebb mosollyal.

271

-Valóban nem. Tudja, a feleségem néha megvesz egy-egy Vanity Fairt, de engem nem igazán köt le.

– Teljesen mindegy – Maude vállat vont. -Nem akarja levenni a kabátját?

– Nos... de, azt hiszem...

– Remek. Dohányzik?

– Inkább csak szivarozok néhanapján.

– Én rágyújtok, szóval nyugodtan elszívhat maga is egy szivart. Meg kell beszélünk néhány dolgot, és nem szeretném feszélyezve érezni magam.

– Köszönöm, asszonyom. Bár nem szeretném túl sokáig rabolni az idejét. Tudja, nem vagyok valami nagy zseni. Csak egyetlen módon tudom kideríteni, ki a gyilkos. Összegyűjtök minden információt, és megpróbálom összerakni őket.

– El sem tudok képzelni ennél hatásosabb módszert, hadnagy. És cseppet se sajnálja, hogy nem érzi magát zseninek. Rengeteg helyen jártam már, de még soha nem találkoztam igazi zsenivel. Őszintén szólva nem is számítottam rá, hogy pont a Los Angeles-i Rendőrség fog egy zsenit küldeni hozzám.

Mikor Maude látta, hogy Columbónak nincs tüze, odaadta az öngyújtóját.

– Köszönöm – mondta a hadnagy, miközben meggyújtotta a szájában lévő szivart. -

272

Pedig sok okos ember dolgozik nálunk. Jók a megérzéseik, és gyorsabban haladnak egyről a kettőre, mint én. Nekem meg kell küzdenem minden egyes ügygel.

– Nekem nem ezt mondták...

– Köszönöm, asszonyom, de igazából...

– Azt akarja tudni, mi folyt abban a házban, ugye? – szakította félbe Maude. – Nos, egyikét dolgot elmondhatok. Regina otthona érdekes kis hely volt. Semmi nem az, aminek látszik. Gondolom, erre már maga is rájött.

– Egy-két dologra már igen – mondta Columbo. – Például hogy...

-Például, hogy az öreg valójában nem a nagyapja volt, Johnny pedig nem az inasa. -Maude európai módra szívta a cigarettát, mutató- és középső ujj helyett hüvelyk- és mutatóujja között tartva. Ritkán szívott bele, de akkor hosszan.

– Igen, ezt tudom. Az öreg valóban nem a nagyapja volt. Ez biztos. És az inas is kicsivel több volt, mint inas.

– Ezt mindenki tudta. Akárcsak azt, hogy Johnny valójában a szeretője volt. Azt viszont soha nem értettem, hogy miért. Soha nem tetszett nekem az a fickó, ilyen beképzelt alkalmazottat még soha nem láttam. Ráadásul Regina megkaphatott bárkit, akit csak akart -és ezt többnyire meg is tette. Demokratiku-

273

san és jótékonyan osztogatta a bájait, ha érti, mire gondolok. De akkor miért volt szüksége Johnnyra, akinek ráadásul fizetést és drága ajándékokat adott? Szerintem valami másról volt itt szó. Columbo bólintott és ivott egy korty kávé.

– Ez a kávé remek, asszonyom – mondta. -Igazán különleges. Hogy tud ilyen jó kávé főzni?

-A barátnőm főzte. Most nincs itthon, elment vásárolni. Általában ő főz, egy igazi kincs!
– Nos... visszatérve az öregre. Ki volt valójában? Maga tudja? Van valami ötlete?
– Ha! Azt hiszi, nem próbáltam rájönni? Amikor az interjúkat készítettem Reginával, minden kérdésemre nyíltan válaszolt. Olyan dolgokat is elárult a szexuális életéről, amiket utána egyszerűen nem mertem kiadni. De amint a „nagyapjára” terelődött a szó, bezárkózott.
– Már Marina di Bardinetóban is együtt éltek, a férfi villájában.
– Igen, pont ma olvastam az újságban. Maga látta Adrienne Boswell cikkét?
– Igen, láttam. Együtt töltöttünk néhány napot Olaszországban. Több dologra jött rá, mint én.
– Amikor másodszor kérdeztem Reginát a nagyapjáról, felkapta a vizet. Kirohant a szo-
274
bából, és egy útlevéllal a kezében jött vissza. Olasz útlevél volt, a nagyapja, Vittorio Savo-na nevére kiállítva. Most viszont Adrienne Boswell azt állítja, hogy találkozott Regina nagyapjával Marina di Bardinetóban, és az öreg valójában soha nem járt külföldön.
-Az az útlevél hamis volt-mondta Columbo. – Az olasz kormány soha nem állított ki útlevelet Vittorio Savona névre.
– Azért mondanék én magának valamit arról a hamis útleveletről – mondta Maude. - Átlapoztam, hogy megnézzem a pecsétet. Savona 1988-ban érkezett az Egyesült Államokba, mégpedig a Kennedy repülőtérre. De volt egy másik pecsét is, amely szerint 1992-ben Brazíliába látogatott.
– Az első pecsét valószínűleg szintén hamisítvány volt – mondta Columbo. – Lehet, hogy a brazil vízum is. De azért jó lenne tudni, milyen dátum állt rajta...
Maude Ahern elmosolyodott.
– Újságíró vagyok, drága barátom. Szeretek jegyzetelni – mondta és belenézett a dohányzóasztalon lévő jegyzetfüzetbe. – Addig persze nem írhattam le, amíg Regina ott volt, de megjegyeztem és később felírtam. Savona február 18-án érkezett Brazíliába, a Rio de Janeiro-i Galeao repülőtérre. Miamin keresztül érkezett vissza február 21-én.
275
-Nem hiszem, hogy csak pihenni ment oda – mondta Columbo. – Inkább üzleti útnak hangzik.
Maude egy darabig rózsaszínre festett körmeit nézegette, majd elmosolyodott és bezárta a jegyzetfüzetét.
– Látja? Már sokkal korábban meg kellett volna látogatnia.
– Igen, asszonyom, egyetérttek.
2
Róbert Brady FBI-ügynök kezét fogott Columbóval, és egy üres székre mutatott.
– Gondolom, nincs könnyű dolga ezzel az ügyel, ugye?
Columbo bólintott. Baráti és együttműködő volt a kapcsolat a Los Angeles-i Rendőrség és az FBI között, mégis vonakodtak bevonni a másik felet egy-egy nyomozásba. Columbo elővigyázatosságból mindig felhívta Scziegel kapitányt, és engedélyt kért tőle, ha az FBI segítségére volt szükség, még ha csak ujjlenyomatok azonosításáról volt is szó. Évek óta ismerte Bob Bradyt.
Brady már akkor az FBI-nál dolgozott, amikor Edgar J. Hoover utasításba adta, hogy az ügynökök sötét öltönyt, fehér inget,
276
nyakkendőt és fényes, fűzős cipőt viseljenek. Brady már akkor túl öregnek tartotta magát ahhoz, hogy ruhatárat cseréljen. Előnyös szabású zakója alatt egyáltalán nem látszott a pisztolya, különösen azért, mert mindig begombolva hordta a zakóit. Bob Brady az a fajta „nyakig begombolt fickó”, jegyezte meg egyszer Columbo Burt-nél, nagy sikert aratva ezzel a megjegyzéssel.
Aligha lehetett volna ennél nagyobb kontraszt a két férfi között.
– A média nem könnyíti meg a dolgát – jegyezte meg Brady. – olvastam ma reggel Adrienne

Boswell cikkét.

-Tulajdonképpen Adrienne nagyon segítőkész. Kaptam tőle pár igen hasznos információt.

– Igazán nem akarok beleszólni a módszereibe, Columbo, de óvakodjon a vörös hajú újságíróktól, akik a bizalmába próbálnak férközni. ..

– Semmi ilyesmiről nincs szó, Bob. Semmi ilyesmiről...

– Oké. Szóval mit tehetek önért?

– Egy bizonyos Vittorio Savona 1992. február 18-án érkezett Brazíliába olasz útlevelemmel.

Amennyire tudom, Los Angelesből repült Rio de Janeiróba, de az is lehet, hogy máshonnan.

Az biztos, hogy február 21-én jött

277

vissza az Egyesült Államokba Miamin keresztül. Elég rövid út egy nyolcvanas éveiben járó ember számára. Arra gondoltam, hogy kérhetnénk-e Brazíliától egy listát azoknak az amerikaiaknak a nevével, akik február 18-án érkeztek Rio de Janeiróba, amit aztán átfuttatnánk az FBI nyilvántartásával.

– Apró diplomáciai probléma, de megoldható, amennyiben Brazília együttműködik.

– Nagyon sok kérdésre választ adna.

– Meglesz – válaszolt Brady. – De mivel szombat van, beletelik egy kis időbe.

3

Délben Columbo elment Burthöz egy adag chiliért, meg játszani egy kicsit. Szombat lévén erősebb volt a mezőny és veszített két dollárt.

Dühében – nem azért, mert vesztett, hanem mert úgy gondolta, rosszul játszott-úgy döntött, hazamegy. Eszébe jutott, hogy elmehetnének a feleségével moziba. Vagy le-vihetné Kutyát a tengerpartra. Az is lehet, hogy lesz valami jó műsor a tévében. Hirtelen megkívánt egy kis fettucine carbonarát. Vajon van otthon minden hozzávaló? Inkább hazatelefonál és megkérdezi, mert ha nincs,

278

hazafelé bevásárol. Hozzá pedig egy üveg Chiantit.

Először persze betelefonál a kapitányságra, és szól, hogy a nap hátralévő részét kiveszi.

Na igen. Ahogy azt az ember elképzei...

– Columbo? Jó, hogy hív. Figyeljen, be kéne ugrania egy kicsit. Letartóztattunk egy párt.

Érdekelné fogja az ügy. Egyikük a bejárónő, Rita Plata. A másik pedig a férje.

Columbo az egyik kihallgató szobában találta Ritát egy egyenruhás női tiszttel.

– Mi történt? – kérdezte a hadnagy.

– Késsel támadt a férjére – mondta a tiszt.

– Azt maga is láthatja, miért.

– Igen.

Rita bal szeme teljesen fel volt dagadva, csak résnyire tudta kinyitni. Az orra vérzett, talán el is tört. Fehér pólója és rövidnadrágja tiszta vér volt.

– Családon belüli erőszak – mondta a tiszt.

– A férj elvesztett egy darabot a füléből, de egyébként komoly sérülés nélkül megúszta. A kapitány ismerte fel a nevét, és úgy gondoltuk, jobb, ha maga is beszél vele.

– Köszönöm. Magunkra hagyna minket? A tiszt kiment a szobából, Columbo pedig leült a még mindig pityergő Ritával szemben.

– Egyszer már találkoztunk – emlékeztette

279

Columbo. – Egyébként is szerettem volna beszélni magával és feltenni pár kérdést...

– Én nem tudok semmit.

– Gondoltam. Mi történt a férjével?

– Ő megvert. Elegem lett. Fogtam a kést és...

– Miért verte meg magát, Rita?

– Az nem a maga dolga.

-Attól tartok, most már az. Legalábbis a rendőrség dolga. Nem akarja, hogy bent tartsuk, ugye? Mondja el szépen, miért verte meg a férje.

– Una puta-nak nevezett. Azt hiszi, el adul-terio tettem... Hohnnyval.

– Kivel?

– Hohnnyval. Hohnny Corleone. De én nem... Hagytam, hogy megcsókoljon. Egyszer megérintette tetas. De csak egyszer. Nagy hibáztam. Én becsületes nő vagyok, és elmondtam ezt Juliónak.

– Julio a férje?

– Si. Elmondtam, ő meg azt hitte, több is történt.

Columbo beletúrt a hajába és megrázta a fejét.

– Azt hiszi, hogy maga...

-Mondtam neki. Nem tettem azt meg. Nem feküdtem le Hohnnyval. Becsületes nő vagyok.

Megcsókol, esetleg megérinti tetas,

280

nem bántam. Nevettem. De Julio megőrült. Azt mondja, megöli Hohnnyt – megállt és a fejét ingatta. – De ő fogja megölni!

– Miből gondolja ezt?

– Hohnnynek van pisztolya.

– Meséljen nekem róla.

– Én takarítom a házat. Néha láttam a fegyvert, una pistola, Hohnny szobájában. Kicsi pisztoly. Nagyon kicsi. Hohnny rossz ember. Másik rossz emberek jöttek hozzá. Azt gondolja, nem tudom. Elindultam haza, de vissza kellett mennem a kulcsért, mert a konyhában hagytam. Láttam. Három ember. Rossz ember. Jöttek máskor is, az öregemberhez.

-Mikor történt ez, Rita? – kérdezte Columbo.

– A gyilkosság utáni nap.

– Kér egy kólát?

– Igen.

Columbo az ajtóhoz sétált, kinyitotta, és megkérte az őrségben lévő tisztet, hogy hozzon két kólát.

Aztán visszaült Ritával szembe.

– Mit tud az öregemberről? – kérdezte. Rita a fejét rázta.

– Muy malo! – hangja ingerülten csengett. – Ő volt... gonosz öregember! – Egyre dühösebben rázta a fejét. – Ő lenni Regina ki-

281

sasszony nagyapja, de csúnya dolgokra kényszeríti... a nagyapja!

– Miféle dolgokra? – kérdezte Columbo.

– Ágyába vitte. Én éreztem Regina parfümjét, amikor csináltam az ágycsészét. A lepedőn. Gonosz öregember!

– Azok a férfiak, akiket látott... – gondolkodott Columbo. – Lehet, hogy ők vitték el?

– Lehet.

– Voltak néha látogatói?

Rita meggyőződéssel bólintott.

-Néha. Barátai. Legtöbb öreg, mint ő. Egyik beszél hozzám espanol. Lát engem és beszél hozzám espanol. Mexikói.

– Biztos benne, hogy mexikói? – kérdezte Columbo. – Honnan tudja?

-Úgy beszél, mint én. Meglát Hohnny, mondja „Este mozo me cae gordo”. Azt jelenti, nem tetszik neki Hohnny, de csak mexikói mondja így.

– Csak egyszer járt a házban, vagy többször is?

– Jött vissza. Néha. Öregember lejött. Medence mellett ült. Öregember úszott. Minden nap úszott sokat. Amikor öregember kijön medencéből, whiskyt isznak és szivaroznak. Barátai.

– De azt nem tudja, ki volt valójában? Rita a fejét rázta.

– Oké, Rita – mondta Columbo. – A családi problémákkal foglalkozó kollégák majd segítenek magának és a férjének. Tegyétek, amit mondanak.

4

Johnny egy kék Chevyben ült, nem messze Bob Douglas és Christie Monroe Van Nuys-i házától. Egy órája lopta a kocsit. Nem hiába nőtt fel clevelandi nagymenőként, nem igazán akadt olyan autó, amit ne tudott volna feltörni.

Nem aggódott. Annál sokkal rosszabb volt a helyzet – pánikba esett. Azt mondta Carló-nak, hogy Mickey halott, pedig él és virul. Nem kell sok idő, hogy Carlo fülébe jusson. Melyik a fontosabb? Mickey vagy Bob Douglas?

Carlo sosem ismerné be, hogy ő is hibás a dologban. Végül is Mickey belötte azt az anyagot, amit Carlo küldött. Vagy nem? Vagy már annyira kikészült, hogy a mérgezést is kibírta a szervezete? Vagy be sem lötte? Vagy nem volt elég jó az anyag, amit Carlo adott?

És mi a helyzet a pisztollyal? Ha megfelelő lett volna, a golyók simán átütik az ülés hát-

283

támláját. Egy szaros 38-as! Bezzeg egy 357-es vagy egy 44-es Magnum! Annak nem jelentett volna gondot az az ülés!

Persze tudta, hogy Carlo úgyis ráveri az egészszet. Mindenki őt fogja hibáztatni. Nem volt ideje gondolkodni. Cselekednie kellett!

Minden teljesen összezavarodott. Teljesen! Rábíztak egy kemény melót, ő elfogadta, és minden teljesen simán ment, amíg az öreg be nem kattant.

Ezúttal nem volt nála pisztoly. Ma este valami másra volt szükség, egy rohadt ágyúra.

Szerzett egy 44-es automata Magnumot, egy igazi Desert Eagle-t, ami egy egész motorblokkon is áthatol, képes megállítani egy autót, és ha valakit eltalál, úgy vágja hanyatt, mintha ágyútalálat érte volna. Martytól szerezte, akinek a fehérműket adta. Ha meg is hallja a tévében, mire használták, soha nem fog merni beszélni róla.

Semmi bonyodalom nem lehet. Elkapja mind a kettőt, aztán végez Mickeyvel. Aztán eltűnik. Ha minden összejön, a barátai majd vigyáznak rá. Ahogy az örege is vigyáztak húsz éven át. Arra mindig vigyáznak, aki vállalja a kockázatot, és valamit elintéz. Ha kinyírja Bobot, Christie-t és Mickeyt, aztán eltűnik, ezek a fickók majd vigyáznak rá.

284

Kár, hogy ilyen véres módszert kellett választania. Ezt senki nem szerette. De akkor is... el lenne végre intézve, hiszen ez volt a lényeg. És ő lenne a kemény fiú, aki megtette, amit kellett.

Csak azt az egyet sajnálta, hogy Carlót nem nyírhatja ki, ha már nála van ez a remek fegyver. Soha nem szeretett várni. Gyanús volt egy autóban üldögegni. A végén még meglátja valaki, és értetlenkedni kezd, miért ül egy autóban az éjszaka közepén. Talán még a zsarukat is kihívják. Johnny kiszállt és sétált egy kicsit. Határozott léptekkel ment előre, mint aki tudja, hova megy. Megkerülte a háztömböt háromszor. A házban még mindig sötét volt.

A francba! Akkor akarta elkapni őket, amikor hazaérnek, hogy ne kelljen csöngetnie.

Ekkor meglátta a kocsit. Bob még mindig a Mercedesszel járt, annak ellenére, hogy a golyó ütötte lyukak még mindig ott voltak az üléstámláján. A nő vezetett. A ház elé érve ráfordult a kocsibeállóra.

A garázsajtó kinyílt. A fenébe! Távirányítós garázsajtó! Christie beállt, az ajtó pedig lecsukódott.

Johnny végigsietett az utcán, egyenesen a bejárati ajtóhoz. A zár nem volt gyerekjáték. Csöngetett és kopogott. Senki nem válaszolt.

285

De az ajtó fölötti lámpa felgyulladt. Egy perccel később bekapcsolt a riasztó.

Johnny futni kezdett. A lopott autót otthagytá, és gyalog menekült. Már megérkezett az első rendőrautó, de szerencsére nem látták meg. Már túlságosan messze járt. Hat ház-tömbnyire

felszállt egy buszra.

5

Visszament a Ferrariért a parkolóba, ahol korábban hagyta. Szerette ezt a helyet, mert tudtak bánni az autókkal. Hazament. Az éjszaka még nem ért véget. Mikor a szobájába lépett, megcsörrent a telefon. Nem vette fel. Inkább leült tévét nézni. Negyed óra múlva megint csörögni kezdett.

-Johnny? Itt Carlo. Beszélünk kell. Legyél itt tizenöt perc múlva!

Ennyi. Odarendelték. Még csak el sem jöttek érte, nem vártak rá a sötétben a garázs mellett. Egyszerűen csak felhívták, meggyőződve arról, hogy úgyis elmegy, mint egy engedelmes kutya, bármilyen büntetést szabtak is ki rá.

Oké, Carlo. Csakhogy Johnny Discount nem kutya. Élve vagy halva, de Johnny Discount nem kutya!

286

Szíverősítőként lehúzott egy fél pohár whiskyt, beült a kocsiba, bement a városba, elkötött egy Dodge kisteherautót és a raktárhoz hajtott. Alikor odaért, a kapu elé állt és dudált.

A kapu kinyílt, Johnny pedig behajtott.

Frank már várt rá.

– Hol van? – kérdezte Johnny.

Frank önelégülten mosolygott. A zsebéből előhúzott egy pár bilincset.

– Vetkőzz, Johnny! – mondta. Miközben kiszállt a Dodge kisteherautóból,

Frank felé fordította a Magnumot, és meghúzta a ravaszt. A hatalmas fegyver eldőrdült, majdnem harminc centis torkolattűz villant előtte. Gyakorlatilag kettészakította Frank felsőtestét.

Johnny az iroda felé fordult, és további három lövést adott le. A golyók áthatoltak a falon és mindenben, amit benn eltaláltak.

Sal kirohant a fürdőszobából, kezében a pisztolyával. Johnny rálőtt, de elhibázta, még egyszer próbálkozott, de megint elhibázta. A harmadik lövéssel végül lábon lőtte. Félig leszakadt lábával Sal a földre rogyva jajgatott. Johnny mögé lépett és hátba lőtte.

Kinyitotta az iroda ajtaját. Carlo egy vértócsa közepén feküdt.

Johnny Visconti – Johnny Discount – elmosolyodott. Rendben.

287

– Üdv Clevelandból – motyogta.

Kitolatott a raktárból és visszament a Ferrariért. Clevelandnek nem kell megtudnia, mi történt Carlóval. Senkiben fel sem merülne, hogy Johnny nyírta ki.

TIZENÖTÖDIK FEJEZET

1

Másnap vasárnap volt, és Columbo úgy döntött, kivesz egy szabadnapot. Időre volt szüksége, hogy gondolkodjon, és megpróbálja egymáshoz illeszteni a meglévő információkat. Nem rohanhatott állandóan valahová.

Egyébként pedig egy kis időt akart szentelni végre az autójának. Vett egy kannával abból a műanyag csodából, amivel elvileg össze lehet tákolni egy autó karosszériáját. Először egy reszelővel körbe kell reszelni a lyukat, betapasztani valamivel, aztán rákenni ebből a műanyagból egy kenőkéssel. Ha megszáradt, simára kell csiszolni, aztán az acélhoz illeszteni, majd lefesteni. A végén észre sem lehet venni, hol volt eredetileg a lyuk. Legalábbis ez állt az utasításban. Persze Columbo még soha nem festette újra a kocsit, szóval minden lyuk helyén szürke folt tátongott. Ráadásul a műanyag felületen újabb lyukak keletkeztek, némelyik akkora volt, mint egy golflabda.

Úgy döntött, először lemossa a kocsit. A tetőt is meg akarta javítani, mert befolyt rajta az eső.

289

A felesége elment a templomba, utána pedig be akart ugrani a piacra venni egy-két dolgot. Így volt ez rendjén. Legalább neki is van ideje megcsinálni, amit akart, még mielőtt a felesége

hazaér és felveti, hogy menjenek le a partra vagy kocsikázni. Kényelmes nadrág és kopott ing volt rajta, amit munkába már nem mert volna fölvenni. Rágyújtott egy szivarra és hozzákezdett a tetőn lévő lyuk betöméséhez. Közben halkán énekelgetett.

A dolgok persze a legritkább esetben alakulnak úgy, ahogy az ember eltervezi. Beragasztotta a lyukat, és éppen kihúzta a slagot, hogy lemossa a kocsit, mikor Martha Zimmer kocsija állt meg a ház előtt.

– Üdv, Columbo! Miért nem veszi fel a telefont?

– Szabadnapom van. Rádadásul az esetek többségében úgyis a feleségemet keresik. Aztán akkor át kéne adnom az üzeneteket, amikor hazaér, vagy le kéne írnom mindet, hogy ne felejtsem el. Itt kint amúgy sem hallani, ha csörög.

– Mit csinál?

– Ápolgatom az autót. Tudja, hogy vagyok vele. Ha az ember vigyáz az autójára, az is vigyázni fog rá. Volt egy lyuk a tetején. Nem szeretném, ha beesne az eső az ülésre.

290

Miután lemostam, befoltozom még azt a lyukat a lökhárítón is.

– Miért nem festi már le egyszer, Columbo?

– Le kéne. Egyszer már tényleg le kéne.

– Hoztam magának valamit.

– Csak nem ma is szolgálatban van, Martha?

– Miért, mit gondolt? Szolgálati kocsival és fegyverrel járok vásárolni? Az asztalán láttam meg ezt a borítékot. Dave Gouldtól jött. Gondoltam, minél hamarabb látni akarja.

– Hát persze – mondta Columbo. – Bár szabadnapom van...

Martha odaadta neki a barna borítékot. Az FBI jelentése volt benne a Johnny Corleone whiskys poharán talált ujjlenyomatokkal kapcsolatban.

SZÖVETSÉGI NYOMOZÓ HIVATAL

Ujjlenyomat-vizsgálati jelentés

Megjegyzés: Az alábbi jelentést a vizsgálatot kérvényező hatóság számára állítottuk ki, tartalma szigorúan bizalmas.

Kérvényező hatóság: Los Angeles-i Rendőrkapitányság

291

A megvizsgált ujjlenyomatok egy bizonyos Gi-ovanni Visconti, más néven Johnny Visconti vagy Johnny Discount ujjlenyomatai.

A szóban forgó személy 1966. június 1-jén született az Ohio-beli Cleveland városában. Nyolc osztályt végzett, ebből egyet a Fairfield megyei javítóintézetben.

Nyilvántartásunk szerint az alábbi bűncselekmények elkövetésével hozható kapcsolatba:

1985. augusztus 8-án súlyos testi sértés vádjával letartóztatták az Ohio-beli Clevelandben. A testi sértést beismerte, büntetését a Cuyahoga Megyei Börtönben töltötte le 1985. augusztus 8. és szeptember 7. között.

1985. december 10-én lopás vádjával letartóztatták az Ohio-beli Clevelandben. A vádakát később ejtették.

1986. február 11-én súlyos testi sértés vádjával letartóztatták az Ohio-beli Clevelandben.

1986. május 3-án elítélték, 1986. május 12-én vonult be a Mansfield büntetőtáborba, 1988. január 21-én feltételes szabadlábra helyezték. 1989. május 5-én végleg szabadlábra helyezték. További letartóztatás nem szerepel az adatbázisban.

A Clevelandi Rendőrkapitányság nyilvántartása szerint a helyi maffia tagja, melynek állítólagos vezetője egy bizonyos Don Antonio Sa-menza.

292

A szóban forgó személynek amerikai útlevele van. 1987-ben és 1988-ban Olaszországban járt. Columbo odaadta a jelentést Martnának, aki gyorsan átfutotta. Közben a hadnagy mosni kezdte az autóját.

– Kérnék magától valami, Martha. Ha már ügyis szolgálatban van, elfaxolná ezt a jelentést Castellánónak Milánóba? Nincs egy fotónk erről a Johnnyról? Ha nincs, odaszólna Clevelandbe, hogy küldjenek egyet? Küldje el azt is Castellánónak.

Martha mosolyogva olvasta a jelentést.

– Hát ez érdekes – mondta.

– Az újságok nem szállnak le rólunk, amiért még mindig nem találtuk meg Regina gyilkosát.

Látta már a reggeli lapokat?

Martha bólintott.

–Én inkább annak örülök, hogy nem mi kaptuk azt a tegnap esti hármás gyilkosságot. Ebből a szempontból szerencsés helyzetben vagyunk. Ha nem lenne a Regina-ügy, ránk sózták volna ezt a Lucchese-ylkosságot.

– Leginkább annak örülök, hogy nem kell látnom azokat a holttesteket – jegyezte meg Columbo. – Mindig ez történik, ha valakinél fegyver van.

– Ha már itt tartunk, hol van a Berettája? -kérdezte Martha nevetve.

293

– Bent a házban. Azt ne mondja, hogy autósosás közben is magamnál kell tartanom.

– De, ugye, nem hagyta el?

– Nem, pontosan tudom, hol van.

2

Adrienne Boswell az összes játékost elűzte a biliárdasztaltól. Általában sokan játszottak hétfő délben, de most mindenki inkább úgy döntött, leül és nézi, ahogy Adrienne játszik.

Érdeklődésük őszinte volt. Ugyanis amikor Adrienne lehajolt egy-egy lökéshez, igencsak formás idomok tárultak a nézelődők szeme elé a szűk fehér nadrágban.

Ráadásul jól is játszott. Olyan lökéseket is bevállalt, amiket a legtöbben nem kockáztattak volna meg.

– Van valami újság? – kérdezte Columbo-tól.

– Hát, van itt valami. Mivel maga újságíró, talán segíthetne. Van valami jelentősége az 1992. február 18. és február 21. közötti időszaknak? Különös tekintettel Brazíliára.

– Te jó Isten! Ugye, nem azt akarja mondani, hogy ennek az egésznek bármi köze van ahhoz a braziliai találkozóhoz?

– Milyen találkozóhoz? – kérdezte Columbo.

294

– Talán semmiség az egész. Lehet, hogy csak pletyka. De azért elmondom... Gondolom, hallott már az 1957-es Appalache-talál-kozóról. Tudja, amikor összegyűltek a Cosa Nostra keresztapái, a zsaruk pedig meglepték őket. Ezt soha nem kockáztatták meg újra. Ugyanakkor azt mondják, hogy ettől függetlenül időről időre azért összejárnak. Utoljára állítólag 1992-ben volt egy találkozó, Brazíliában.

– Érdekes – mondta Columbo. – Úgy látom, nem sok esélyem van arra a golyóra, túl közel van a széléhez. Hacsak meg nem lököm a nyolcast, ami aztán odébb löki a hetest... -Columbo hunyorogva nézte az asztalt, majd megrázta a fejét.

– Fogadjunk öt dollárba, hogy nem fog menni – ajánlotta Adrienne.

– Hát... tudja, öt dollár sok pénz.

– Öt dollár, és kétszer lökhet! -Adrienne... Kísértésbe visz. Azt hiszem, meg kell próbálnom.

Miközben bekrétázta a dákot, ballonkabátja is csupa krétapor lett. Az asztal fölé hajolt, és bemérte a dákóval a távolságot. Finoman meglökte a fehér golyót a hetes felé. A fehér meglökte a hetest, lassan elkezdett visszafelé gurulni, finoman meglökte a nyolcast, nekiütközött a kilencesnek és ellökte az asztal szélétől.

295

– Örüljetek, örvendjetek, zengjen-zenge-dezzen örvendező ének – énekelgetett Columbo boldogan, miközben egy gyengéd ütéssel eltette először a nyolcas, majd a kilences golyót.

– Maga gazember! – nevetett Adrienne. Mikor odaadta neki az ötdollárost, a csípőjével meglökte a hadnagyot. – Lehetne annyi eszem, hogy nem játszom olyannal, aki lökdösődik.

– Csaltam – válaszolt Columbo. – Sokat gyakorolok.

Búrt és a többiek nevettek.

3

Amikor kiléptek Búrt vendéglőjéből a déli napsütésbe, Adrienne megfogta Columbo kezét, majd gyors, de határozott csókot nyomott a szájára.

– Columbo! Miért nem jön át hozzám ma este? Vacsorára. Még jobban főzök, mint ahogy biliárdozok. Már Olaszországban is szerettem volna jobban megismerni. De... mit szólna a ma estéhez? Mondjuk hét körül?

Columbo végigsimított a haján, mintha próbálná kicsit rendbe hozni a frizuráját.

296

– Hú... az igazán jó lenne – kezdte szabadkozva. – De tudja, a feleségem áthívta ma estére a bátyját, meg a feleségét, aki, tudja, nem veti meg az italt, szóval rosszul jönne ki, ha nem lennék ott. Ráadásul lasagnét csinál, ez a specialitása. Tudja, teleszórja görög olí-vabogyóval. Ettől olyan különleges. Ezen kívül...

– Oké, értem – mondta Adrienne. – Hasta la vista, baby. Talán majd legközelebb.

– Szívesen felhívom és megkérdezem, csatlakozhat-e hozzánk.

Adrienne elmosolyodott.

– Columbo, ne tegye ezt velem. Később találkozunk, jó?

– Persze, rendben. Alig várom.

4

Mickey Newcastle a Santa Monica-i strandon sétálgatott Joe Fletcherrel, Regina ügynökével. Azért javasolta a tengerpartot, mert nem akarta, hogy Joe ilyen állapotban lássa a lakását. Ruganyos léptekkel, látszólag boldogan lépkedett. Te jó ég! Néhány fiatal még most is felismeri! Kettő még autogramot is kért!

– Látod? Nem felejtett még el mindenki -mondta.

297

–Miért? Ki mondta, hogy elfelejtettek? -kérdezte Fletcher.

Az óceán felől érkező szél belekapott Fletcher ősz hajába, ami úgy hullámozott, mint a gabonamező a nyári fuvallatban. Ez rendkívül idegesítette. Utálta a tengerpartot.

– Na, mi a helyzet az ötletemmel? – kérdezte Mickey.

– Négy lehetséges kiadóval beszéltem. Kissé meglepett, de azt mondták, megveszik. Regina: Az igaz történet.

– írta Mickey Newcastle, aki a legjobban ismerte.

– Tényleg te ismerted a legjobban? – kérdezte Fletcher kételkedve.

– Minden lehetséges szempontból jól ismertem.

– Tudod például, hogy ki volt a „nagyapja”? – kérdezte Fletcher, külön hangsúlyozva a „nagyapja” szót, amivel egyértelműen kifejezte, mit gondolt: a házban élő öreg valójában nem lehetett Regina nagyapja.

– Azt tudom, hogy nem volt a nagyapja -mondta Mickey. – Azt is tudom, hogy volt pénze. Rengeteg pénze. És...

– A könyvben meg akarod írni, hogy ki volt valójában?

– Nem tudom biztosan, ki volt. Azt tudom,

298

hogy ő volt a főnök. Regina ki volt szolgáltatta neki.

– De megpróbálsz azért találgatni, hogy ki lehetett?

– Miért beszélünk róla múlt időben? Csak eltűnt, nem halt meg. Egyébként igen. Majd találgatok. Szerintem a maffia tagja, egy visszavonult don. Ezt fogom megírni. Meg azt, hogy Regina lefeküdt vele. Ez majd felcsigázza az olvasókat.

Fletcher bólintott.

– A tévésekkel még nem beszéltem. De lehet, hogy egy televíziós közvetítés több pénzt hozna, mint egy cikk vagy akár egy könyv.
– Komoly összegekről beszélgetünk, ugye?
– Olyan negyedmillió dollárról.
– Az elég lenne, hogy újrakezdhessem. Szó szerint. Mostanában nagyon menő a visszatérés. Péter, Paul és Mary is visszatért. A Beatles tagjai is – már, akik még élnek.
– Csakhogy neked olyan gondod van, ami nekik nincs – emlékeztette Fletcher.
– Azt megoldom. Ha lesz elég pénzem, elmegyek elvonóra.
– Hát, oké, Mick. Úgy látom, tényleg komolyan gondolod. Ha találkozol valakivel, tisztának kell lenned.
– Miért, most nem vagyok?

299

– Szerintem nem. Inkább két adag között félúton – válaszolt Fletcher szárazon.
– Ha legalább tizenkét órával korábban tudom, olyan leszek, mint most. Haver, ne felejtse el, hogy Reginának dolgoztam. Akkor éjjel is azt terveztem, hogy lehetne még jobba tenni a show-t. Menni fog.
– Akkor majd kereslek. Pár napon belül.
– Remek! Figyelj, Joe. Kéne egy kis pénz.
– Neked állandóan pénz kell.
– Mindenkinek pénz kell. Neked talán nem? Figyelj, elhagytam a kajajegyemet... Regina mindig adott... Egyébként is, negyedmillióról beszélsz itt nekem. Kérek ezer dollár előleget. Több nem kell. És persze visszakapod. Meg a negyedmillió után járó jutalékot is. Az nem kis pénz.

Fletcher hangosan felsóhajtott.

– Rendben. Gyere el velem a bankba. Nem szoktam ennyi készpénzt magamnál tartani. Ott a kocsim.

Elindultak a parkoló felé.

– Ha azonosítanád az öreget, az nem lenne semmi – mondta Fletcher. – Ha azt mondanánk a kiadóknak, hogy megírod, ki volt valójában, gond nélkül megduplázhathatnánk az összeget. Egyébként nem te lennél az egyetlen, aki megpróbál rájönni. Miért nem beszélsz Columbo hadnaggyal? Ha összerakja-

300

tok, amire ő rájött, és amit te már amúgy is tudsz, talán juttok valamire. Ha te lennél az, aki azonosítja Regina „nagyapját” a rendőrségen, elképzelni sem tudom, mennyit kaszálhatnánk.

5

Az egész élete finomhangolások sorozata volt. Amikor belötte magát, egy ideig semmire nem volt alkalmas. Soha nem ámította magát. Amikor eufórikus állapotba került, teljes mértékben használhatatlan volt. Aztán jobban lett, de csak egy-két napra. Utána jöttek megint a rosszullétek, meg a hidegrázás. Csakhogy a jó időszakok egyre rövidebbek lettek, egyre hamarabb kezdődött a hidegrázás. De a következő előtt még beszélnie kell Columbo hadnaggyal.

Szerencséje volt. A hadnagy azonnal visszahívta. Mickey elmondta neki, hogy beszélt Fletcherrel, Columbo pedig megígérte neki, hogy délután beugrik hozzá. Addig még kibírja. Este viszont muszáj lesz belőnie azt az adagot, ami még a múltkorról maradt, amikor kirabolta azt a két spanyolt. Holnap pedig bemegy a városba és szerez még.

Lezuhanyozott és megborotválkozott. Csi-

301

nált egy szendvicset és megette. Megivott egy üveg sört is.

Kopogtattak az ajtón. Rendben. Készen áll. Odalépett az ajtóhoz és kinyitotta.

– Hello, Mick! – Johnny volt az.

– Hello, gyere be, Johnny. Gyere csak be.

– Sokkal jobban nézel ki. Örököltél egy kis pénzt? Vagy már megint kiraboltál valakit?
– Néha tudni kell tisztának maradni.
– Persze. Tisztának maradni. Ez két dolgot is jelenthet.
– Mit tehetek érted? – tért a lényegre Mickey. Nem akarta, hogy Columbo hadnagy ott találja Johnnyt.
– Még mindig ez a szemtanú-kérdés foglalkoztat. Még mindig nem hallatott magáról. Azt hittem, zsarolni fog minket. Az ugyanis biztos, hogy a zsarukkal nem beszélt.
–Hogy tudna minket bárki is zsarolni?-kérdezte Mickey. – Egy vasunk sincs. Az öreg lelépett és egy fillért sem hagyott nekünk.
–Na igen, de figyelj, megmondom, mit gondolok. Szerintem jobb lenne, ha egy időre lelépnék innen. A házat hamarosan lezárják, aztán kiadják valakinek. Szóval, megleszel egyedül is, ugye, Mickey?
Mickey pontosan értette, mire céloz Johnny ezzel a kérdéssel.

302

– Nem is tudom. Miből fogok megélni?
– Talán velem akarsz jönni?
– Hová mész? Johnny vállat vont.
– Mondjuk Mexikóba. Mickey a fejét rázta.
–Újra kell kezdenem. Nem élősködhettek senkin.
Johnny bólintott.
–Nos, megmondom, mi legyen, Mickey. Megígértem, hogy megteszem érted, amit tudok. Itt egy kis anyag. Kitart egy darabig. És itt van ötszáz dolcsi. Többet nem tudok adni.
– Hálás vagyok – köszönte meg Mickey csendesen.
– Nem gond. Ha bárki kérdezné, nem tudsz semmit Mexikóról. Ó, valaki van az ajtóban.
Mickey kinyitotta az ajtót. Columbo.
–Mr. Newcastle. És... nahát, Mr. Corleo-ne! – szájában szivar lógott, de most kivette. – Ugye, jól emlékszem, hogy nem zavarja, ha dohányzom a lakásban?
– Persze, hogy nem. Jöjjön csak be. Johnny az ajtó felé lépett.
– Éppen indultam – mondta. – Tehetek önért valamit, hadnagy úr?
–Nem, uram. Már így is rengeteget segített. Remélem, nem miattam megy el.

303

– Dehogyan. Csak beugrottam, hogy megnézzem, hogy van Mickey.
–Nos, akkor...
Johnny kilépett az ajtón. Piros Ferrarija Columbo Peugeot-ja mellett parkolt.
– Gyönyörű ez a kocs! – álmélkodott Columbo.
– Egyetértek.
–Most jut eszembe, mégis lenne valami, amit meg szeretnék kérdezni magától. Tudja, állandóan összevetem a dolgokat, egyik információt a másikkal, tudja, hogy az egésznek együtt legyen értelme. És van valami, ami régóta foglalkoztat. Maga talán segíthetne...
–Nagyon remélem, hogy segíthetek, hadnagy úr.
– Tudja... maga azt mondta, hogy fél három körül feküdt le. Azt is mondta, hogy az utolsó vendégek is akkortájt indultak haza. Az orvos szakértő szerint viszont Regina egy és két óra között fulladt meg. Ez pedig azt jelenti, hogy majdnem egy órája feküdt már holtan a medence alján, mikor maga még ébren volt, sőt vendégek voltak a házban. Hogyan magyarázná ezt meg?

Johnny az ég felé fordította két tenyerét és megrázta a fejét.

– Amikor be akartunk fejezni egy bulit és azt akartuk, hogy a vendégek hazamenjenek,

304

elkezdtek lekapcsolni a lámpákat. Általában a medence alján lévőekkel kezdtük. Odamentem a kapcsolóhoz és lekapcsoltam. Nem tudom, hány óra lehetett, de ezután a medence sötét volt. Elképzelhető, hogy Regina már a vízben volt, mégsem látta senki – hacsak ki nem ment valaki

és bele nem nézett a medencébe.

-Értem, és nagyon köszönöm – mondta Columbo. – Tudja, megpróbálom helyre tenni ezeket az apróságokat.

Johnny bólintott.

-Ha bármit tehetek önért, csak hívjon -mondta, miközben beült a Ferrariba.

6

Columbo leült a nappaliban, Mickey pedig elmondta, miért hívta.

– Ha tudnám, sem mondhatnám meg -mondta Columbo.

– *Arra gondoltam, hogy ha összeraknánk*, amit maga tud, és amit én tudok, talán közelebb kerülnénk a megoldáshoz – vetette fel Mickey.

– Annyit tudok, hogy nem Vittorio Savona, és nem is Angelo Capelli – kezdte Columbo. – Ugyanakkor mindkét néven volt útlevele.

305

Azt is tudom, hogy 1986-ban költözött az olaszországi Marino di Bardinetóba. Ez Regina szülővárosa. Hogy úgy mondjam, megvette a lányt, majd az Egyesült Államodba hozta. Azt gyanítom, kábítószer-kereskedő lehetett.

– Nem hiszem – ellenkezett Mickey.

– Miért nem?

-Tudja, én drogos vagyok. Regina is az volt, persze sokkal visszafogottabban. De mindig volt anyag a házban. Ha az öreg d,üer volt, Regina miért engem és Johnnyt küldött mindig a városba anyagért? Miért nem az öregtől szerzett?

– Mert ő már visszavonult.

– De a kapcsolatait nem vesztette volna el. Szerzett volna nekünk anyagot, ha tudott volna. Nem hiszem, hogy köze volt a drogokhoz.

– Akkor mire gondol? Mickey a fejét rázta.

– Nem volt magányos öregember. Reginán kívül is voltak barátai. Néha meglátogatták.

-Kik?

-Nem tudom. Vele egykorúak. Fiatalabbak. Persze csak véletlenül láttam meg őfcet. Nem lett volna szabad. Tisztelettudóan viselkedtek vele. Volt valaki ez az öreg.

Columbo bólintott.

– Használhatnám a fürdőszobát?

306

– Persze, csak nyugodtan. Ne lepődjön meg, találni fog egy kis anyagot. De ezt már úgyis tudja...

Columbo bement a fürdőszobába. Mickey nem tréfált. Huszonegy fiola sorakozott a mosdókagyló szélén. Elvett egyet és bedobta a zsebébe.

-Más téma... – mondta, amikor visszament a nappaliba. – Mikor találkozott először Johnnyval?

-Mindig is ismertem. Amióta Reginát. Mindig ott volt vele és az öreggel. Amennyire én tudom, még szabadságra sem ment soha.

– Mindig inasként dolgozott?

– De hadnagy úr! Soha nem dolgozott inasként. Nem is tudom, mi volt pontosan. De inas nem.

– És mit akar róla írni, ha megjelenik ez a cikk vagy interjú? – kérdezte Columbo.

Mickey a fejét rázta.

– Semmit.

-Miért nem? Nem találja érdekesnek a kapcsolatát Reginával?

– Maga szerint miért nem? – kérdezte Mickey.

– Fogalmam sincs.

– Félek tőle.

NEGYEDIK RÉSZ

TIZENHATODIK FEJEZET

1

– Jó hírem van, Columbo! – Scziegel kapitány a garázs és az iroda között félúton kapta el Columbót kedd reggel. – Lezárhatja a Regina-ügyet. Megvan a gyilkos.

– És ki az?

– Hallott már korábban egy Edgár Bell nevű fickóról? Tavaly kilencven napot ült zaklatás miatt. Hónapokon keresztül zaklatta Reginát, mire sikerült végre elkapnunk. Tegnap éjjel önként jelentkezett. Hajnali négy körül a vallomást is aláírta. A főnök lezártnak tekinti az ügyet.

– A sajtót is értesítette? – kérdezte a hadnagy.

– Délelőtt tízre hívott össze egy sajtótájékoztatót.

– Nem kellett volna engem is értesíteni? – Dehogynem. Csak tudja, olyan gyorsan történt minden, ráadásul az éjszaka kellős közepén. Még engem sem hívtak fel. Akkor tudtam meg, amikor beértem. Próbáltam elérni magát, de már úton volt.

– Beszélt a fickóval?

311

– Még nem. Magára vártam.

Columbo egy pillanatra a kezében lévő szivarra meredt. Kialudt, ezért inkább bedobta a ballonkabátja zsebébe.

–A maga helyében szólnék a főnöknek, hogy halassza el ezt a sajtótájékoztatót egy kicsit. Mármint, semmi esetre sem szeretném, ha utólag magyarázkodnia kellene...

– Remélem, igaza van, Columbo. Ha nem zárjuk le ezt az ügyet hamarosan, repülni fogunk. A főnök talál egy új csapatot helyettünk. De azért felhívom.

2

Edgár Bell szomorú arccal, csöndben ült a kihallgatósobában. Bal csuklóján bilincs volt, másik keze, szintén bilincsben, az asztalhoz rögzítve.

– Tényleg nem úgy néz ki, mint egy gyilkos – állapította meg Scziegel kapitány az üvegfal másik oldaláról, mielőtt beléptek a helyiségbe.

–Általában egyik sem néz ki gyilkosnak. Már legalább annyi ideje csinálja ezt, mint én. Emlékszik olyanra, aki úgy nézett ki, mint egy gyilkos? Nem lenne nehéz dolgunk, ha látszana rajtuk, hogy azok. Semmi mást nem

312

kéne tennünk, mint kimenni az utcára, és behozni azokat, akik gyilkosnak néznek ki.

Edgár Bell vékony, középkorú férfi volt. Látszott rajta, hogy sírt. Szemei vörösek és duzzadtak voltak.

Scziegel lépett először a szobába.

–Mr. Bell, Scziegel kapitány vagyok a gyilkossági csoporttól. Ez pedig itt Columbo hadnagy. Ő nyomoz Regina meggyilkolásának ügyében.

Bell lehajtott fejjel ült. A kezein lévő bilincsekre meredt és nem nézett fel.

– Amikor megtudtam, hogy Columbo hadnagy vezeti a nyomozást, rájöttem, hogy jobb, ha feladom magam – mondta és Co-lumbóra nézett. – Már hallottam magáról, hadnagy úr.

– Ez igazán hízelt – válaszolt Columbo. Scziegel leült.

– Miért nem mondja el nekünk, mi történt? A jogairól tájékoztatták, a vallomást már aláírta, semmit nem árthat magának azzal, ha elmeséli, mi történt.

– A legfontosabb az, hogy őszintén szerettem – kezdte Bell. – És ezt ő is tudta. És ő is szeretett engem. Tudom, hogy szeretett. Minden alkalmat kihasználtam, hogy láthassam.

Minden koncerten ott voltam. Aznap éjjel is, a Hollywood Bowl-ban. Olyan gyö-

313

nyörű volt, olyan csodálatos! Annyira szerettem! Ezt ő is megérezhette, mert a szemeivel

engem keresett a közönség soraiban. Amikor végre meglátott, egymás szemébe néztünk és rám kacsintott. Higgyék el...

– De nem akarta, hogy maga állandóan a nyomában legyen – emlékeztette Sczciegel kapitány. – Hiszen börtönbe is került emiatt.

– Sosem zaklattam! – Bell hangja ingerült volt. – Soha nem akartam bántani!

– Folytassa.

– A bulira mégsem hívtott meg. Soha egyetlen bulijára sem. De azért elmentem. Vártam, amíg a vendégek többsége már hazament. Aztán odamentem a kerítéshez. És megláttam! A medence szélén ült. Meztelen volt! Maga a megtestesült szépség!

– És hogyan halt meg a hölgy? – kérdezte Columbo.

– Odasétáltam hozzá, mosolyogva. De ő megijedt tőlem. Felugrott és hátrálni kezdett. Gondolom, többet ivott a kelleténél. Addig hátrált, míg megcsúszott és beleesett a medencébe. Nem tudott úszni! Megfulladt.

– És miért nem hívtott segítséget? – kérdezte Sczciegel kapitány.

– Nem is lett volna szabad ott lennem. Attól féltem, azt gondolnák, hogy szándékosan belöktem, végül is korábban már börtönben

314

is voltam amiatt, hogy... – A fejét rázta és újból sírni kezdett. – Én nem akartam bántani! És nem öltem meg! De mégis miattam halt meg. Bár én lettem volna a helyében!

– Valami nem stimmel ezzel a történettel, Mr. Bell – szólalt meg Columbo. – Mi a helyzet a véres köntössel? Hogyan lett véres, ha maga csak állt és végignézte, ahogy Regina megfullad?

– Akkor már véres volt – szipogott Bell. – Fogalmam sincs, mitől. Lehet, hogy nem is az ő vére volt.

– Szóval megfulladt, egyetlen kiáltás nélkül, ugye?

Bell a fejét rázta.

– Nem kiabált. Pontosan úgy történt, ahogy az előbb elmondtam.

Columbo Sczciegel kapitányhoz fordult.

– Nagy szerencse, hogy a főnök elhalasztotta azt a sajtótájékoztatót.

– Mit akar ezzel? – kérdezte Bell. – Mit akarnak velem csinálni?

– Ha rajtam múlik, szanatóriumba kerül-mondta Columbo. – Nyilvánvaló, hogy a vallomását újságcikkekből és a híradóból szedte össze. A gyilkosság azonban nem így történt.

– Mi a baj a történetemmel?

– Először is, nem volt semmiféle véres köntös – mondta Columbo.

315

– Hát, talán erre rosszul emlékeztem. Köntös? Most, hogy visszagondolok, én soha nem is állítottam, hogy volt ott egy véres köntös... Maga mondta! Teljesen összezavart!

– Összezavarhatnám még számtalan más dologgal kapcsolatban, Mr. Bell. Maga ott sem volt aznap éjjel. Valójában ott sem volt.

3

Billy Low hadnagy az asztalnál ült a kábítószer-ellenes ügyosztályon. Testes, kopaszodó férfi volt, mindenki zárkózott, humortalan embernek ismerte.

– Honnan szedte ezt, Columbo? – kérdezte. – Addig nem tudhatja meg az eredményt, amíg meg nem mondja, honnan van.

– Ne csinálja ezt, Bili. Legyen elég annyi, hogy a Regina-gyilkossághoz van köze. Ha letartóztatják a fickót, akitől szereztem, az egész nyomozásnak lőttek.

– Maga szerint maradt nála több is ebből az anyagból?

– Nem lennék meglepve – mondta Columbo.

– Ha maradt és belövi, halott ember. Ez itt ugyanis speedball. Tudja, heroin és kokain keveréke. Nagyon erős anyag. Ebben viszont

316

más is van. Digitáliszt kevertek bele. Nem is keveset. Nyugtasson meg, hogy nem díler.

Mondja, hogy ez nem fog elterjedni az egész városban.

– Nem díler. Csak felhasználó. Billy, meg kell találnom, mielőtt még belövi ezt az anyagot. Ha még nem késő...

Columbo kirohant a folyosóra.

– Örmester! – kiáltott oda az első egyenruhásnak, akit meglátott. – Tud szerezni egy rendőrautót? Most! Vészhelyzet van! Sziréna és villogó is kell!

– Mi történt, hadnagy úr?

– Majd útközben elmesélem. Menjünk! Már így is lehet, hogy késő.

4

Az örmester végül két tisztet küldött maga helyett Columbóval. A rendőrautó végigszágulott a Santa Monica-i főúton. A rendőrségi munkának ezt a részét Columbo kifejezetten utálta. Túlságosan idegtépő volt. A hátsó ülésen ült, a válaszfal másik oldalán és egy szivart rágsált. Hangosan szirénázva álltak meg a ház előtt, ahol Mickey Newcastle lakása volt. Fél perccel később a másik irányból megérkezett a mentő-

317

autó is. Megállt, kiugrott belőle egy orvos és Columbo után futott, kezében a táskájával.

Columbo lihegve szaladt fel a Mickey New-castle lakásához vezető lépcsőn.

– Egyszer kopogok. Ha nem nyit ajtót, törjék be. Rendben?

– A maga felelőssége, hadnagy – mondta az idősebbik tiszt. – Ugyanis nincs házkutatási parancsunk.

– És az kinek a felelőssége, ha a fickó meghal? Mickey Newcastle azonban cseppet sem halt meg. Kinyitotta az ajtót, és hunyorogva állt a napsütésben.

– De hát... Columbo hadnagy! Mi folyik itt?

– Az anyag a fürdőszobájában! Tudja, mire gondolok. Ugye nem lőtte be magát?

– Hadnagy úr! De hát azt ígérte...

– Az ígértem, nem mártom be kábítószer birtoklásáért. És nem is tettem. Tegnap viszont az engedélye nélkül elvittem egyet a fiolái közül. És megvizsgáltattam. Mr. Newcastle, abban a pici üvegcsében annyi digitá-lisz volt, ami egy lovat is földhöz váгна.

Mickey megtántorodott.

– Nem!

– Honnan szerezte, Mr. Newcastle? Mickey megfordult és leült a kanapéra.

Megrázta a fejét.

318

– Honnan tudjam? Mindig mástól. Hogy kiktől? Fogalmam sincs. Soha nem ugyanattól veszem...

– Akárkitől is szerezte ezt, kis híján megölte magát. Persze az is lehetséges, hogy a városban valaki olyan speedballt árul, ami melleleg halálos mennyiségű mérget tartalmaz. De szerintem inkább olyasvalakitől kaphatta, akinek jó oka van arra, hogy megölje magát. Sőt, azt gondolom, mindennek köze van Regina Savona meggyilkolásához. Van valami ötlete?

– Úgy érti, valaki szándékosan meg akart ölni? – kérdezte Mickey.

Columbo lebiggyesztette a szája szélét.

– Nézzük csak, ezek az utcai árusok mindenfélével keverik a drogokat – cukorral, szódával, liszttel, gipsszel, sőt akár patkányméreggel. De miért keverne egy díler digitálist egy speedballba? Ezzel nem spórol semennyit, ugyanakkor teljesen biztos, hogy a vásárló meghal. Hm?

Mickey Newcastle a kezébe temette az arcát.

– Mit akar most tenni, hadnagy úr? – kérdezte.

– Hogy érti?

– Hát, ha tíz perccel később érkezik, már belöttem volna egy adagot. Szükségem van rá. Most azonnal. Kell egy tiszta adag, hadnagy úr. Aztán beszélgethetünk. Tudok egy-

319

két dolgot, amit elmondanék magának. De miért is tenném? Perceken belül elkezdődnek a rángások...

Columbo felsóhajtott és a fejét rázta.

-Nem tudom, mit akar ezzel, Mr. New-castle, de én nem adhatok magának semmilyen drogot. Nincs nálam, de ha lenne, akkor sem adnék.

Mickey a hadnagyra nézett és szomorúan elmosolyodott.

-Emlékszik még azokra a régi farkasember-filmekre, Columbo? Lawrence Talbot volt a farkasember. Korábban megharapta egy farkasember, és ő is azzá változott.

- Igen, emlékszem – mondta Columbo. Mickey folytatta, de egyre ziláltabban vette a levegőt.

- Larry Talbot könyörgött az orvosának: „Doktor úr, maga ezt nem érti. Teliholdkor farkassá változom.” Az orvos persze soha nem értette meg, csak vállon veregette, és azt mondta:

„Ugyan már, Mr. Talbot.” Soha senki nem értette meg az öreg cigányasszonyon kívül, akit Maria Ouspenskaya játszott. Ő megértette.

- Mr. Newcastle...

- Aki még nem járt a pokol kapujában, nem értheti ezt. Néhány órán belül állattá változom. Talán tényleg nem tud nekem anyagot

320

adni. De el tudna küldeni egy elvonókúrára. Ha bezár, órák kérdése, hogy a falat kaparjam. Magának fogalma sincs, milyen ez.

Két orvos és két rendőr lépett a lakásba. Jól hallották a beszélgetés végét.

- Valaki szóljon be a rádión Billy Low hadnagynak. Mondják meg, hogy szükségem van rá. Azonnal.

5

- Maga megőrült, Columbo! Nem adhatok ennek a fickónak drogot!

- Billy, csak most az egyszer. Egyetlenegyszer. Nem akarom, hogy elvonási tünetei legyenek. Meg kell tudnom tőle egy-két dolgot.

Billy Low hadnagy Mickey Newcastle lakása előtt állt, és a kopott kanapén ülő, láthatóan egyre rosszabb állapotban lévő férfit nézte.

- Annyit tehetek, hogy beutalom egy métádon kúrára.

- Az túl sok idő – ellenkezett Columbo. -Mire eljut egy orvoshoz, és elkezdheti a kúrát, teljesen kikészül a gondolattól, hogy mindenféle lények mászkálnak a testén.

Billy határozottan megrázta a fejét.

321

- Nem kérheti tőlem, hogy vegyek ki egy adagot a bizonyítékok közül, és adjam oda neki, hogy belőhessen. Gondolkodjon, Columbo!

- Persze. Csak gondoltam, abból nem lehet baj, ha megkérdem. Figyeljen. Súlyos vádakkal fogom hamarosan letartóztatni. Azt akarom, hogy együttműködjön és szerintem együtt is fog. Feltéve, ha megígérjük neki, hogy nem csukjuk le, és nem hagyjuk, hogy teljesen kikészüljön. Megígéri, hogy gondoskodik róla? Mármint, hogy bejuttatja egy el-vonóra.

Low bólintott.

- Ezt megígérhetem.

- Akkor beszéljünk vele.

Columbo bevezette Billy Lowt a lakásba. Mickey felállt.

- Mr. Newcastle, ez itt Billy Low hadnagy a kábítószer-ellenes osztályról. Azért hívtam, hogy beszéljen magával.

Mickey veszélyben érezte magát, de kezét fogott a hadnaggal.

- Mr. Newcastle – folytatta Columbo. -Az egyik tiszt le fogja magát tartóztatni. A vád az lesz, hogy hátráltatta a Regina-gyilkosság nyomozását. Elmondják a jogait és mindent, amit tudnia kell, maga viszont egyelőre nem mond semmit. Most az a lényeg, hogy

322

börtönbe kerüljön. Billy Low megígérte nekem, és szívesen megígéri magának is, hogy kórházba kerül, ahol segítenek magán. Nem fogjuk börtönbe zárni és magára hagyni.

Mickey szeme megtelt könnyel. Remegni kezdett.

Billy Low határozott hangon folytatta:

– Megígérem, amit Columbo hadnagy kért. Betesszük egy elvonókúrára, nem hagyjuk, hogy kikészüljön. De cserébe én is kérnék valamit magától. Az az anyag, amit megvizsgáltam, halálos. Van magánál több is?

Mickey bólintott.

– Van. De odaadom mindet.

– Honnan szerezte?

– Ahonnan szereztem, ott nincs belőle több, nyugodt lehet. Nekem készítették.

– Úgy érti, valaki meg akarta ölni? – kérdezte Billy Low.

Mickey hangja elcsuklott.

– Igen – suttogta. – Efelől semmi kétség.

6

Mickey bement a fürdőszobába a többi fioláért. Az ajtót nyitva hagyta. Észrevette, hogy az egyik fiola hiányzik, nyilván azt vitte el Columbo. És mekkora mázli, hogy elvitte.

323

Húsz fiola. Az összes tartaléka. Több mint egy hónapig kitartott volna. A gond csak az, hogy húszból tizenkilencben halálos mérge volt. Johnny húszat hozott. De Mickey készletéből is maradt még egy. Szerencse, hogy Columbo nem azt vitte el.

Mickey zsebre tette az utolsó fiolát, ami a sajátja volt. A maradékból összeszedett annyit, amennyit tudott, és kivitte a hadnagynak.

– Van még több is – motyogta és visszament a fürdőszobába.

– Megteszem a szükséges intézkedéseket – mondta Billy Low.

Mickey bólintott. Aztán Columbohoz fordult:

– Mielőtt indulunk, ki kell mennem. Tudja, hogy értem. Nem hiszem, hogy kibírnám az utat.

– De, ugye, észébe sem jut, hogy kárt tegyen magában, vagy valami ilyesmi?

Mickey arcán átsuhant egy mosoly.

– Nem hiszem, hogy sikerülne felvágnom az ereimet, vagy elvágni a saját torkomat egy Gillette Sensor borotvával. Bár... De nem hiszem, hogy sikerülne.

– Oké, Mr. Newcastle. Megbízom magában. De ne legyen sokáig.

Ezúttal Mickey bezárta maga után az ajtót.

324

Kivette a fiolát a zsebéből és gyorsan összekeverte egy kis *vízzel*. Szüksége volt egyeden utolsó adagra. Magánál kell lennie, amikor kikérdezik.

7

– Ugye, tudja, hogy a fickó átverte, Columbo? – kérdezte Billy Low. Az ő kocsijával mentek vissza a kapitányságra. Mickeyt a rendőrautóban vitték be. Mire odaértek, Mickey arckifejezése gyanús volt. Már hatott a drog. – Nem azért ment a fürdőszobába, hogy a WC-t használja.

– Nem baj – mondta Columbo. – Mire megint szüksége lenne egy adagra, már ott lesz a klinikán. Beszélnem kell a fickóval. Nem sokra mentem volna vele, ha elvonási tünetei vannak.

– Ha megcsináltuk a fényképet és ujjlenyomatot vettünk tőle, mehet a kórházba – Billy a fejét rázta. – Undorító, hogy milyen boldognak tűnik.

– Remélem, hogy estére elég jól lesz ahhoz, hogy beszélhessek vele – mondta Columbo. –

Na, mindegy. Nagyon köszönöm, Billy.

Sczciegel kapitány a kábítószer-ellenes

325

üggyosztályt és a gyilkossági csoportot összekötő folyosón érte utol Columbót.

- Columbo! Martha keresi.
- Milyen lelkes ez a nő – mondta Columbo. – Elő kellene léptetni.
- Hát persze. Figyeljen, megmagyarázná nekem ezt a Mickey Newcastle-ügyet? Mi a vád ellene?
- Csak előzetes letartóztatásba helyeztük -javította ki Columbo. – Valószínűleg Regina meggyilkolásával fogjuk vádolni.
- Van bizonyítéka?
- Most fogok beszélni vele.
- És tényleg ő tette? – kérdezte Scziegel kétkedve.
- Valami köze biztosan volt hozzá.
- Szeretnék ott lenni a kihallgatáson.
- Semmi akadály.
- Columbo! Hol van a Berettája?
- Ma reggel nem hoztam magammal. Gondoltam, addig ügyis felesleges, amíg nem szerzek hozzá töltenyt, és nem megyek ki gyakorolni egy kicsit a lőtérre.
- De, ugye, nincs megint egy törülközőbe csomagolva a szekrény mélyén?
- De igen... De csak átmenetileg. -Az isten szerelmére, Columbo...

326

8

Scziegel kapitánynak igaza volt: Martha már várt rá. Odahúzott egy széket Columbo asztalához, és mosolyogva figyelte, ahogy a hadnagy átfutja az ott heverő jelentéshalmot, majd egyesével a kukába dobálja őket. Martha türelmesen várt. Nagyon jól tudta, hogy Columbónak fél perc sem kell ahhoz, hogy elvégezze a papírmunkát.

- Csak egy pár jelentés – magyarázta Columbo, az asztalán heverő papírhalmot nézve.
- Én is hoztam valamit. Bob Brady küldte az FBI-tól.

Columbo megfogott egy adag papírt és kidobta őket, anélkül, hogy egy pillantást is vetett volna rájuk.

- Na és miről szól?
- A brazil fickókról.
- Máris?
- Columbo. Van itt valami, amit mindkettőnknek világosan kell látnia. Rióban soha senki nem hallott sem magáról, sem rólam. Sőt, még a Los Angeles-i Rendőrkapitányságról sem. Nem is különösebben érdekli őket. Regina viszont nagyon is. Mindenki rendkívül készséges, ha arról van szó, hogy segíthet megtalálni a gyilkosát.

327

- Én sosem voltam ilyen népszerű – nyugtázta Columbo.
- Szóval... Brady hívta, mikor éppen azt a Newcastle fickót próbálta megmenteni. Aztán átküldte ezt az üzenetet. – Martha átnyújtott Columbónak egy papírlapot. – „Íme a lista azokról, akik 1992. február 18-án érkeztek Rióba az Egyesült Államokból. Gondolom, felismeri a neveket.”

Columbo átfutotta a listát. Minden név után állt néhány mondat az adott személyről, de a hadnagynak nem volt szüksége a magyarázatokra. A legtöbb nevet felismerte.

A hírhedt New York-i Öt Család közül négynek a feje utazott Brazíliába 1992. február 18-án.

- Capi di tutti capi – mormogta Columbo. – New York, New Jersey, Philadelphia, Boston, Cleveland, Detroit, Chicago, Los Angeles... sőt, ezt nézze meg: még a palermói Aí-banese neve is szerepel a listán.
- Még az Appalache-találkozónál is nagyobb – mondta Martha.
- És a mi emberünk, az állítólagos Vitto-rio Savona is ott volt. Ez nem lehet véletlen, Martha. Az öreg erre a találkozóra ment. Mindig is tudtam, hogy volt valaki. És tényleg.

328

- Olvassa végig, Columbo! Még nem jutott el a legérdekesebb névig.

- Ugyan mi lehetne érdekesebb, mint... nahát! Giovanni Visconti!
- A mi Johnnynk – állapította meg Martha.

TIZENHETEDIK FEJEZET

1.

Mickey Newcastle valóban kórházba került és nem börtönbe. Már ha ez jelentett valamit-Ezzel az erővel akár börtönben is lehetett volna. A négyágyas kórteremnek rácsos ablakai voltak és rácsos ajtaja. Ráadásul Mickey 3 jobb bokájánál fogva az ágy széléhez volt bilincselve. Fehér kórházi köntöst viselt, rajta 3 felirat: FOGOLY. Hátul nyitott volt, valószínűleg nem juthatott volna benne messzire.

Rajta kívül még hárman feküdtek az ágyukhoz láncolva a kórteremben. Az egyiket meglőtték. A másik kettő hozzá hasonlóan drogfüggő volt, a kijózanítás más és más stádiumában.

Figyelte őket. Hamarosan ő is ilyeí állapotba kerül.

– Jobb, mint ha magadra hagytak volna -mondta egy nagydarab néger.

– Annál minden jobb – bólintott Mickey.

Nem lepődött meg, amikor Columbo hadnagy megjelent a rácsos ajtóban. Az örök azonnal beengedték. Egy magas férfi volt vele. A feje olyan kopasz volt, mint egy biliárdgolyó, ahogy Amerikában mondani szokás.

330

Két ór is bejött velük a kórterembe. Mickey ágyát az ablakhoz tolták, a többit pedig a falhoz. Mickey ágya körül behúztak egy függönyt, és mellétoltak két széket.

– Mr. Newcastle, bemutatom Sczciegel kapitányt – köszönt Columbo és leült. – A főnököm. Mickey bólintott. Úgy érezte, nem lenne helyénvaló azt mondani, hogy örvend a szerencsének.

– Hogy bánnak magával? – érdeklődött Columbo.

– Egyelőre nincs gond. Nyilván tudja, hogy belöttem még egy adagot, mielőtt elindultunk. Majd amikor annak elmúlik a hatása, akkor derül ki, hogy bánnak velem.

– Elmondták a jogait, ugye? Rendben. Akkor azt is tudja, hogy nem kell válaszolnia a kérdéseinkre. Jogában áll ügyvédet fogadni, ha nem engedheti meg magának, az állam kirendel magának egyet. Ha viszont beszélni akar, akkor be kell kapcsolnom ezt a diktafont, hogy felvehessem, amit mond.

Mickey vállat vont.

– Nekem mindegy.

– Rendben. De mielőtt beleegyeznek, tudnia kell még valamit: gyilkossággal vádoló.

331

2

Mickey Newcastle az arcába temette a kezét.

– Úgy gondolom, maga ölte meg Reginát -folytatta Columbo. – Nem hiszem, hogy egyedül tette. Valaki más is benne volt. Az az érzésem, hogy maga csak segített valakinek. Hogy őszinte legyek, az is elég egyértelmű, hogy kinek.

Mickey a fejét rázta.

– Miért én? – kérdezte rekedt hangon. -Miből gondolja, hogy én tettem?

– Először is, maga drogfüggő. Nem egy olcsó szokás. Bármit megtenne, hogy pénzhez juthasson, nem igaz?

– Mire gondol pontosan? – kérdezte Mickey. Rossz előérzete volt.

– Például lopott Reginától – magyarázta Columbo. – Azért vitette a páncélszekrényt a hálósobájába, mert maga lopott tőle. Korábban említette, hogy nemegyszer csökkentette a maga fizetését. Nyilván azért, hogy visszakapja, amit maga korábban ellopt tőle.

– A lopás egy dolog. De a gyilkosság...

– Persze. Tökéletesen igaza van – válaszolta Columbo. – Sőt, a hazugság sem ugyanaz, mint a gyilkosság, mégis... A maga hazugsá-

332

ga már a legelején gyanúba keverte a szememben...

– Miféle hazugság?

– A piros dzsekis férfiről.

– Miért lenne az hazugság?

– Két okból. Azt mondta, egészen az erkély végéig el kell menni, hogy az ember láthassa az ugródeszkát. És ez tökéletesen igaz. A maga ablakából kinézve nem láthatta, hogy az az állítólagos fickó nekiszalad az ugródeszkának. Ahhoz, hogy valóban lássa, legalább az erkély feléig el kellett volna sétálnia – ezt viszont nem tehetette.

– Ugyan miért nem?

– Azért, mert ahhoz, hogy lássa az ugródeszkát, el kellett volna sétálnia amellet az erkélyajtó mellett, ami a vendégszobák felől vezet az erkélyre. Ez viszont nem így történt. Ugyanis abban az ajtóban állt valaki... egy szemtanú.

– Bob... vagy Christie? Columbo mosolyogva bólintott.

– Christie. Kontaktlencse nélkül alig lát, de azt azért észrevette volna, ha maga elmegy az erkélyajtó előtt. Annyira rosszul lát, hogy azt sem tudta megállapítani, kit lát lent a medencénél. Egy piros dzseki viszont még neki is feltűnt volna, márpedig ő azt állítja, nem látott semmiféle piros dzsekis alakot.

333

– Tehát az ő szava az enyémmel szemben -Mickey nem tűnt túl magabiztosnak.

– Pontosan.

– Hadnagy úr, kétlem, hogy ezt bizonyítani tudná.

– Lehet, hogy igaza van. De volna még egy kérdésem.

– Mi?

– Ki akarta megölni magát?

3

Mickey megborzongott. Scziegel kapitány, aki eddig némán hallgatta a beszélgetést, most Mickeyhez fordult:

– Jobban teszi, ha válaszol a kérdésre.

– Azt hiszem, én tudom – mondta Columbo. – De jobb lenne, ha maga mondaná el.

Mickey Newcastle lehunyta a szemét, és látszólag nagy erőfeszítéssel próbálta leküzdeni a kezdődő remegést. Görcsösen rázta a fejét, majd nagy levegőt vett.

– Fogalmam sincs – motyogta.

– Ugyan már, Mr. Newcastle! Hogyne tudná. Na jó, vegyük át még egyszer. Miért akarna bárki is megölni egy magafajta fickót? Ugyan miért csinálna valaki külön magának egy speedball-digitalisz koktélt?

334

– Maga mit gondol? – kérdezte Mickey. Egyre rosszabbul volt.

Columbo széttárta a karját és a homlokát ráncolta. Aztán Mickeyre mosolygott.

– Én csak egyetlen dologra tudok gondolni. Valaki el akarta hallgattatni. És mi az az egyetlen dolog, amivel maga olyan sokat árthat valakinek, hogy jobb, ha megöli? Ez igen egyszerű. Két ember vett részt Regina meggyilkolásában, mert remek úszó volt. Maga volt az egyik. Logikus, hogy a másik próbálta magát eltenni láb alól. És újra fog próbálkozni, amint maga kiszabadul innen.

– Jelen pillanatban Columbo hadnagy a legjobb barátja, Mr. Newcastle – figyelmeztette Scziegel kapitány. – Csakis neki köszönheti, hogy még él. A maga helyében nem feledkeznek meg erről.

– Elegendő bizonyítékunk van Johnny ellen – mondta Columbo. – Azt hiszi, ő is ugyanígy fogja védeni magát?

– Maga arra kér, hogy beismerjek egy gyilkosságot... – suttogta Mickey a könnyeivel küszködve.

^ Hát, csak akkor, ha valóban maga tette -mondta Columbo. Mickey letörölte a könnyeit.

– Johnny volt az – szipogott. – És én. Mi ketten tettük.

335

– Miért akarta Johnny megölni Reginát?

– Nem ő akarta, hanem az öreg. Fogalmam sincs, miért.

– Ami pedig visszavezet az egyik legelső kérdéshez – mérgelődött Columbo. – Ki a fene volt ez az öreg?

– Ha tudnám, már rég megkerestem volna. Egymillió dollárt ígért nekem és Johnnynak, ha megöljük Reginát. Aztán meg szépen lelépett. Egy fillért sem kaptam. Úgy volt, hogy 250 ezer dollár lesz az enyém. Terveim voltak. Be akartam jutni egy magánklinikára, hogy aztán új életet kezdhessek.

– Csak voltak, Newcastle – emlékeztette Sczciegel. – Egyik társában sem bízhatott igazán.

4

– Muszáj harapnom valamit – mondta Columbo a kórházból kifelé menet. – Ismerek egy helyet, remek a chilijük. Nem jön velem, kapitány?

– Már hallottam róla – válaszolta Sczciegel. –Éppen ezért inkább veszek valahol egy szendvicset, és bemegyek a kapitányságra. De maga csak menjen. Kiadom az elfogató-

336

parancsot Johnny Visconti ellen. Amint behozzák, kezdheti a kihallgatást. –Nos, én...

– Menjen, Columbo. Egye csak meg azt a chilit. Úgysem vennék hasznát az elfogásnál. Még bilincset sem hord magánál.

Columbo vigyorgott.

– Igyekszem minél előbb...

– Hát persze. Később találkozunk.

Columbo beült a kocsiába, majd nem sokkal később leparkolt Búrt vendéglője mellett.

Azonnal meglátta a feléje tartó Adrienne Boswellt. Adrienne ezúttal is rendkívül csinos és elegáns volt rikító kék miniruhájában és magassarkú cipőjében. Széles mosollyal közeledett Columbo felé.

– Columbo!

– Micsoda véletlen...

– Véletlen? A fenét. Már jó fél órája várom magát, reméltem, hogy előbb-utóbb felbukkan a megérdemelt chiliért. Kicsit késett.

– Csak egy kicsit. Dolgom volt.

– Beszélnem kell magával. Mi lenne, ha elvinném valahová, ahol nyugodtabban beszélgethetnénk? Tudom, hogy Búrt chilijét semmi nem múlhatja felül, de négyszemközt kell beszélünk.

– Nincs túl sok időm.

– Negyvenöt perc múlva itt leszünk.

337

A BMW-ben ülve Adrienne mesélni kezdett.

– El sem hiszi, mi folyik itt. Undorító. Hihetetlenül nagy a kereslet Regina dolgai, különösen a ruhái iránt. Azon belül is leginkább a fehérneműi iránt. Legújabban olyan bugyikat árulnak, amiket nem mosott ki, miután levette őket. Egy izzadtságsgazagtól bűzlő bugyi öt-hatezer dollárt is megér.

– Ez azt jelenti, hogy Johnny talált magának egy jól jövedelmező másodállást – mondta Columbo. – De az is lehet, hogy Rita... Feltéve, hogy valódiak azok a fehérneműk.

– Az emberi hülyeség mindig megdöbben – mondta Adrienne. – Talán ezért is szeretem annyira a munkámat.

– Én is emiatt szeretem az enyémet – bólintott Columbo.

A hely, ahová Adrienne vitte, egy homályos magánklub volt, ahol minden vendég külön boksztban ült, láthatóan magánjellegű beszélgetést folytatva, a pincéernők pedig félmeztelenül szolgálták fel az ételt. Adrienne ravaszul elmosolyodott.

– Gondoltam, egy ilyen helyen jobban ki tud kapcsolódni – mondta.

A pincérnő ismerősként köszöntötte a hadnagyot.

338

– Üdv, Columbo! – mondta. – Jó, hogy újra látom. – Magas, nagydarab nő volt, vadítóan vörös hajjal.

– Üdv, Aggie – köszönt a hadnagy. – Már ezer éve...

– Maga mondta, hogy tanuljak valami szakmát. Ehhez mit szól?

– Nos, nem pont erre gondoltam... De azért... Aggie Adrienne-re vigyorgott.

– A hadnagy és én régi barátok vagyunk – magyarázta. – Egyszer börtönbe juttatott.

Tizenhárom hónapot ültem – mondta, és Columbóra mosolygott. – Jó magaviseletért szabadlábra helyeztek.

– Csak így tovább, Aggie.

– Igyekszem.

Amikor a lány a pulthoz ment az italokért, Columbo mosolyogva rázta a fejét.

– A munkám során mindenféle emberrel összehoz a sors...

– Akárcsak engem – bólintott Adrienne. – Ajánlom a hamburgerüket. Hatalmas, és nem sajnálnak belőle semmit.

– Jól hangzik.

– Úgy hallom, letartóztatták Mickey New-castle-t. Tényleg?

– Ki mondta? Adrienne mosolygott.

339

– Újságíró vagyok, Columbo. Megvannak a forrásaim, persze nem fedhetem fel őket.

– Nem akarom nagydobra verni, amíg valaki más is börtönbe nem kerül.

– Johnny Visconti.

– Maga túl sokat tud.

– Olyan vagyok, mint maga, Columbo. Csak úgy tudom a munkámat végezni, ha körbeszimatolok, innen is megtudok valamit, onnan is, amíg az egész össze nem áll egyetlen történetté.

– Túl sokat beszélek – mondta Columbo.

– Au contraire, mon ami – ellenkezett Adrienne. – Inkább túl keveset. Jegyzőkönyvön kívül tudja, miért ölte meg Johnny Discount Reginát?

– Ez a kérdés is az öreghez vezet vissza, akit Marino di Bardinetóban azonosítottunk. Mickey szerint az öreg holtan akarta látni, és egy halom pénzt ajánlott nekik, ha megölik.

– Javasolnék valamit – mondta Adrienne. – Az egész város a Carlo Lucchese-gyilkosság lázában ég. Hármás leszámolás volt, egyszerű és gyors. Azt mondják, valószínűleg bosszút fognak állni. De az is lehet, hogy már ez is bosszú volt. Az öregnek nyoma veszett. Szinte teljesen biztos, hogy ő is tag volt... Szóval...

340

– Értem – mondta Columbo. – Mintha eddig nem lett volna elég komplikált az ügy... Ha rájönnek végre, ki volt ez az öreg valójában...

– Hoztam magának valamit – mondta Adrienne. Elővett egy barna borítékot a táskájából, és átnyújtotta a hadnagynak.

Két fénykép volt benne. Az egyik Reginát ábrázolta, amint éppen kiszáll egy magánrepülőből. Mögötte ott állt az öreg. A másik egy nagyítás volt, az öreg arcát ábrázolta, olyan közelről, amennyire csak a negatívot fel lehetett nagyítani.

– A szerkesztőségben szereztem – mondta. – Az AP egyik fotósa készítette négy évvel ezelőtt. Ne kérdezze, ki ez az öreg, mert fogalmam sincs. De ezzel a képpel talán kiderítheti.

– Nahát... köszönöm.

– Figyelje csak meg, milyen alacsony volt. Még alacsonyabb, mint Regina. De nézze meg a tartását. Mint egy vezér.

– Minden nap úszott – mondta Columbo. – Még nyolcvanévesen is, már ha tényleg annyi

volt.

– Rövid haj, határozott vonások. Ez a fickó tényleg volt valaki. Én nem tudom azonosítani, de ha megjelenik ötven újságban, valaki csak felismeri.

341

– Először inkább a kapitányságokra küldenem szét – mondta Columbo.

– Maga tudja.

– És nagyon köszönöm, Adrienne. A nő bólintott.

A hadnagy elmosolyodott.

– Talán tudok szerezni magának egy állást a kapitányságon.

5

Megcsörrent a telefon. Marty volt az, aki korábban megvette Regina állítólagos alsóneműit.

– Hello, Johnny! Van még abból a holmiból? Ha igen, mindet el tudom adni.

Johnny habozott. Azt tervezte, hogy lelép. Ha megtalálják Mickeyt – márpedig ezúttal tuti, hogy megtalálják –, nyilván őt fogják gyanúsítani. De ha úgyis lelép a városból, akár el is adhatja Martynak Regina igazi cuccait.

– A mosatlanból nincs több, Marty. De egy pár tiszta még van itt.

– De az nem ér annyit.

– Jól van, akkor megnézem még egyszer. Az árat majd akkor beszéljük meg, ha te is láttad őket. Találkozzunk négykor a Grauman kínai étterem előtt, jó?

342

– Persze. Jó. Figyelj csak, Johnny, nem is tudom, hogyan kérdezzem... Tudod, szombat éjjel lelőttek három fickót egy 44-es Magnummal. Igazából nem akarom tudni, hogy... Tudod, mit nem akarok tudni. De, ugye, megszabadultál a fegyvertől?

– Teljesen hülyének nézel?

– Dehogy! Egyáltalán nem! Nyilván elintézted. Csak tudni akartam. Akkor négykor.

Johnny letette a kagylót. Ostoba! Igen, ostoba volt! Nem szabadult meg tőle. Az a Desert Eagle volt a legszebb fegyver, amit egész életében látott. És a leghatékonyabb! De úgysem keresné nála senki. A gyilkosságnak nem is volt gyanúsítottja. Indítéka sem volt... Legalábbis a zsaruk nem tudhatnak róla. A francba, még Piszkos Harrynek sem volt ilyen fegyvere! Valami miatt egyszerűen nem akart megválni tőle, még ha tudta is, hogy ezt kellene tennie. Ha az embernek valami ilyesmi kerül a kezébe, nem dobhatja csak úgy a tengerbe.

Összepakolt. Nem volt sok mindene. A pénz. Egy nagy köteggel volt még belőle. Meg néhány ruha. Két párnahuzatot kitömött Regina fehérneműivel. Az összes holmija befért egy utazótáskába, meg egy kis neszesszerbe. Bepakolt a Ferrariba.

343

Kitolatott a garázsból, le a kocsifeljárón. Egy cseppet sem bánta, hogy végre otthagyhassa a házat. Ha valaha érzett is valamit, az már jóval Regina megölése előtt megszűnt.

A biztonsági őr a kocsijában ült. Johnny villantott neki. Az őr mosolyogva integetett.

Aztán egyszer csak ott termett két szirénázó rendőrautó. Négy fegyveres rendőr pattant ki a kocsiból, és elindultak a Ferrari felé.

TIZENNYOLCADIK FEJEZET

1

Johnny egy összecsukható acél széken ült kék overallban. Kezei a hasára erősített lánchoz, lábai egymáshoz bilincselve. Sem a letartóztatás, sem az a tény, hogy börtönben ül, nem volt rá túlságosan nagy hatással. Nem ez volt az első alkalom, hogy megmottózzák és bilincsbe verik. Ha egyszer megtörténik az emberrel, a többi már nem olyan ijesztő. Félni nem félt, de aggódott. Sok mindent kellett volna végiggondolnia, de nem volt rá idő. Columbo hadnagy már meg is érkezett, hogy kikérdezze, és nagyon jól tudta, hogy őt nem egyszerű átverni. Időre lett volna szüksége, hogy átgondolja a dolgokat, de idő nem volt.

Az egészben az volt a legkellemetlenebb, hogy Regina meggyilkolásával vádolták.

Abban biztos volt, hogy nincsen bizonyítékuk. A vád tele lesz ellentmondásokkal azt illetően,

hogy mi mikor történt, és hogy kerül ő a képbe. A gyilkosságot nem tudják a nyakába varrni.
345

Pontosan ez volt az, ami nyugtalanította. Ha valóban ez lenne a helyzet, nem tartóztatták volna le. Valami másról van szó.

Például miért Giovanni Viscontiként tartóztatták le? Honnan tudják? Hogy jöttek rá? És mennyire tartották fontosnak?

Még egy dolog. A Ferrariban megtalálták a Desert Eagle-t. De vajon rájönnek, hogy köze lehet Carlo és a haverjai meggyilkolásához? Miből gondolnák, hogy azzal a 44-es Magnummal ölték meg Carlót, Frankét és Salt? Persze ha mégis...

Már itt is vannak. A hóhérok.

Columbo hadnagy egyáltalán nem olyan ostoba, mint amilyennek látszik. Most az egyszer levette azt az idéltlen ballonkabátot. Az öltönyét látra Johnny megértette végre, miért van rajta állandóan kabát. Az öltöny nem igazán passzolt rá, és egy vasalás is ráfért volna. És az a nyakkendő... megint fordítva. Te jó ég, mikorra fogja ez a fickó megtanulni végre rendesen megkötni a nyakkendőjét? Persze... Johnny hirtelen megértette. Columbót ez a kérdés egyáltalán nem is érdekli. Vagyis... nyilván más dolgokra koncentrálni.

Itt az a kövér tyúk is. Martha Zimmer nyomozó. Már nagyon szeretne letenni valamit az asztalra, gondolta Johnny. Ezért

346

volt olyan alapos – módszeres és alapos. Ismerte a szabályokat, és azok szerint is dolgozott.

– Ez itt Sczciegel kapitány – Columbo a magas, kopasz fickóra mutatott. – A főnököm.

A negyedik egy gépírónő volt. Johnny beleegyezett, hogy beszél a nyomozókkal, és abba is, hogy rögzíthessék, amit mond. Csinos nő volt, egy szexi kis szőke, gyönyörű hajjal.

Elgondolkodva nézte Johnnyt, aki azonnal érezte a vibrálást kettőjük között. A láncok nem igazán érdekelték, úgyis csak rövid ideig kell őket elviselnie. Az viszont zavarta, hogy a nő ilyen állapotban látja. Megpróbált a szemébe nézni, de ő addigra már elfordította a fejét.

Biztosan a bilincs miatt, teljesen biztos! Meg a láncok miatt! A fenébe is, bár ne kellett volna így látnia!

– Kezdheljünk, kisasszony? – kérdezte Sczciegel kapitány.

A lány gépelni kezdett.

– A jogait már ismeri, Visconti, tehát azt is tudja, hogy nem köteles beszélni velünk.

Átnéztem a kocsijában talált holmit, és egyértelmű, hogy van elég pénze, hogy ügyvédet fogadjon. Ha azt kéri, megvárjuk az ügyvédet, és csak az ő jelenlétében kérdezzük ki.

Johnny mosolygott.

347

– Sczciegel kapitány – mondta teljesen nyugodt hangon. – Nagyon szívesen beszélgetek magával. Ez az egész csak egy tévedés és tudom, hogy amint erre maga is rájön, kénytelen lesz bocsánatot kérni tőlem.

Nagyon jól tudta, hogyan kell kezelni az ilyen helyzeteket. Ha nyugodt és együttműködő, akkor ők is igyekeznek majd emberien viselkedni. Egy emberien viselkedő zsaru pedig sokat veszít a hatalmából.

A gépírónő felnézett, mikor befejezte. Johnny rámosolygott.

– Rendben – mondta Sczciegel. – Mivel ez Columbo hadnagy ügye, ő fogja feltenni a kérdéseket.

348

2

Columbo leült egy ugyanolyan székre, amilyeneken Johnny ült, előre hajolt, könyökével a két térdére támaszkodott, fejét a két kezére tette. Mosolygott, ugyanakkor kételkedve meredt Johnnyra.

Sczciegel kapitány és Martha Zimmer egy-egy fából készült széken foglaltak helyet. A gépírónő Columbóhoz hasonlóan egy szétnyitható acélszéken. Írógépét egy háromlábú

állványra tette.

– Mr. Visconti...

– Lehetne egy kérdésem?

– Hogyne.

– Miért hív Giovanni Viscontinak? Columbo elmosolyodott.

– Miért, nem ez a neve?

– Miből gondolja, hogy igen?

– Csak, mert az ujjlenyomata egyezik egy bizonyos Giovanni Visconti, más néven Johnny Visconti ujjlenyomatával. Az FBI adatbázisa szerint. Valamint az ohioi bűnügyi nyilvántartás szerint.

– Értem. Nos, valóban ez az eredeti nevem. Visconti. Regina is tudta ezt. Csak azért változtattam meg Corleonéra, mert... – mosolyogva vállat vont. – Tudja. A filmek, a könyvek, meg minden... Corleone

349

egy szicíliai város neve. Megengedték, hogy felvegyem. Teljesen legális volt.

– Senki nem vádolja azzal, hogy illegálisan használt egy nevet – szólt Scziegel szárazon.

– Mellesleg... – szólt közbe Martha. -Jobb, ha tudja, hogy egyéb vádak is fennállnak maga ellen. Többek között súlyos lopás. Több mint negyedmillió dollár értékű készpénz volt magánál, és...

– Az az enyém – vágott közbe Johnny. -Egy pennyt sem loptam belőle. – Columbó-hoz fordult. – Azt hittem, ezt már megbeszéltük, hadnagy. Regina készpénzben fizetett nekem. A házában éltem, tehát nem költöttem sokat. Ezt az összeget hat év alatt tettem félre.

– Csakhogy találtunk valami mást is, ami nyilvánvalóan nem a magáé – folytatta Martha az érvelését. – Azokra a női fehérneműkre gondolok, meg a többi ruhára. Normális esetben egy pár fehérnemű nem minősülne súlyos lopásnak, de ha figyelembe vesszük, mekkora kereslet van mostanság Regina holmijai iránt, egyből más a helyzet...

– Csak szerettem volna valami emléket -magyarázkodott Johnny halkan.

-Attól tartok, valami mást is elloptott-Columbo felegyenesedett. – Az öregtől. Azt a Vacheron Constantin karórát. Amikor találkoztam az öreggel, volt rajta óra. Nem fi-

350

gyeltem meg, milyen. Maga viszont nem viselt karórát. Aztán nem sokkal később megláttam ezt az értékes darabot a csuklóján.

– Már évek óta megvan.

– Igazán? Hadd nézzem csak a csuklóját! Scziegel kapitány, megkérhetném, hogy vegye le egy kicsit az óráját, hogy a maga csuklóját is megnézhessek? Látja? Az ő karja is leburnult. A bal csuklóján viszont egy keskeny csík fehér maradt, hiszen a nap nem érhetette az óra miatt. Ha már évek óta hordaná ezt az órát, a maga csuklóján is ott lenne egy fehér csík.

– Egy dolgot elfelejt, Columbo. Amikor úszni megyek vagy a tengerpartra, mindig leveszem az órát.

Columbo vállat vont.

– Az lehetséges – ismerte el. – De nem is baj. A Vacheron Constantin igen értékes és ritka órafajta. Nem lesz gond azonosítani a tulajdonosát a sorozatszám alapján.

3

Egy egyenruhás tiszt kopogtatott a kihall-gatószoba ajtaján, majd az üvegfalon keresztül intett Columbónak. A hadnagy felállt és kiment.

351

– McCloskey hadnagy várja magát.

– Hol van?

– A földszinten. Gondolta, jobb, ha a gyanúsított nem látja meg.

– Milyen igaz – mondta Columbo. Lesétált a földszintre. McCloskey az egyik kihallgató szobában várta.

- Üdv, Bért!
- Üdv, Columbo! Mi újság? Csak nem lezárja a Regina-ügyet?
- Talán. De szükségem lenne a segítségére. És egyúttal talán én is segíthetek magának.
- Mégis hogyan? – kérdezte McCloskey.
- Nos, amikor őrizetbe vettük Giovanni Viscontit, más néven Johnny Discountot vagy Johnny Corleonét, találtunk nála egy 44-es automata Desert Eagle-t. Ha jól tudom, a Lucchese-gyilkosságokat épp egy ilyenrel követték el. Hosszú történet, de arra szeretném kérni, hogy vizsgálta meg azt a fegyvert. Érdekes fejlemény lenne, ha kiderülne, hogy ez a fickó ölte meg Lucche-sét meg a haverjait.
- Az biztos.
- Amilyen gyorsan csak lehet, rendben?
- Azonnal indulok – mondta Bért McCloskey.

352

4

- Elnézésüket kérem – mondta Columbo, és ismét helyet foglalt Johnny Viscontival szemben. Johnny kezdte elveszíteni a türelmét.
- Nem tartóztathatnak le gyilkosság vádjával – dühöngött.
- Én ebben nem lennék olyan biztos, Air. Visconti. Tudja, van egy kis meglepetésem a maga számára. Bármennyire is erőlködött, nem sikerült megszabadulnia Mickey New-castle-től. Életben van, és éppen egy kijózanító kúrán vesz részt. Már aláírta a vallomását. Johnny egy pillanatra nem tudta palástolni a döbbenétét, de hamar felocsúdott, és mosolyogva folytatta:
- Rögtön gondoltam, hogy tartogat még valamit – nevetve a fejét rázta. – Na, de hadnagy úr... kapitány... Ugye, nem gondolják komolyan, hogy létezik olyan esküdtszék, ami egy lecsúszott drogos vallomása alapján elítélne bárkit is gyilkosság vádjával. Uraim, Mickey Newcastle egy adag heroinért azt is bevallaná, hogy megölte a saját nagyanyját. Lássuk csak. Behozták, mert nagy értékű kábítószeret találtak nála, és ahelyett, hogy börtönbe küldték volna, mint a drogosokat általában, maguk elküldték egy elvonókúrára.

353

Szívésséget tettek neki. Cserébe nyilván ő is szívésséget tett maguknak...

- Olyan részletekről is beszélt, amiket nem ismerhetne, ha...-kezdte Sczciegel kapitány, de Johnny azonnal a szavába vágott.
- Mondok én maguknak valamit. Nézzék meg a múlt csütörtök esti kórházi és rendőrségi jelentéseket. Találnak majd egy fickót, akit kiraboltak és lábon lőttek. A barátnője is vele volt. Hívják csak be őket, ők majd azonosítják Mickeyet. Maguk szerint mennyire lehet bízni a szavában?
- Szerintem lehet – mondta Columbo. -De mindegy is. Van itt még más is. Korábban nagyon pontosan elmondta, mi hogyan történt. De van itt valami, ami nem stimmel. Az egyik szomszéd hallotta Reginát sikoltozni egy óra huszonháromkor. Tudja, nem tudott aludni, mert idegesítette a hangzavar. Azt mondta, aznap éjjel különösen hangos volt a buli, de szerencsére fél egy körül véget ért. Aztán egy óra huszonháromkor meghallotta a sikoltást. Maga azt mondta, fél kettő körül még ébren volt. Hogy lehet, hogy maga nem hallotta a sikoltást, a szomszéd viszont igen?
- Gondolom, épp bemehettem a szobámba vagy a fürdőszobába.

Columbo a többiekre nézett.

354

- Rendben, Mr. Visconti. A szobalány találta meg a holttestet, és ő hívta ki a rendőrséget is, ugye?
- Igen.
- És maga hol volt?
- Még ágyban. Sokáig fenn voltam. Arra ébredtem, hogy egy rendőr kopogtat az ajtón. Ha jól

emlékszem, Zimmer őrmester volt. Körbejárt, és mindenhová bekopogott.

– És aztán mit csinált?

– Kimentem a mosdóba, felöltöztem és lementem a földszintre.

– Kiment a medencéhez is?

– Nem. De az ablakból kinéztem.

– Rendben – folytatta Columbo, miközben hátrasimította a haját a homlokából. -Az eddigi kérdések könnyűek voltak. De lássuk a következőt. Korábban azt mondta, rögtön tudta, hogy nem azért kell a vérminta, mert Regina köntösén vérfoltot találtunk. Azt mondta, maga tudja, hogy nem volt rajta vérfolt. De honnan tudta?

– Kinéztem és láttam.

– Ugyan, Mr. Visconti – Columbo hangja türelmetlenül csengett. – Ez nem igaz. Amikor Zimmer őrmester a házba ért, azonnal becsomagolta a köntöst, és a bizonyítékok közé tette. Még mielőtt bárkit felébresztett volna.

355

Johnny egy pillanatra lehunyta a szemét. Aztán így szólt:

– Nem igazán emlékszem az ilyen részletekre. Lehet, hogy már korábban felébredtem és akkor láttam.

– Hát persze. Kisétált a nappaliba, át a folyosón, ki az erkélyre, ahonnan nem takarta a kilátást a pálmafa. Alaposan megfigyelte a köntöst, a medence alján fekvő holttestet viszont nem vette észre. Ezzel akarja meggyőzni az esküdtszéket is? – kérdezte Columbo.

Johnny lehajtott a fejét, és egy pillanatig a csuklóján lévő bilincset bámulta.

– Azt hiszem, megkockáztatom – mondta. Columbo bólintott.

– Csak nyugodtan. Addig is itt marad, az ügyet pedig átadjuk az államügyésznek-mondta, majd felállt. – Rendben. Van még valakinek kérdése? Kapitány? Martha?

Mindketten a fejüket rázták.

– Szólok, hogy vigyék el – mondta Columbo. Kinyitotta az ajtót, és kinézett a folyosóra.

Aztán visszafordult. – Kérdeznék még valamit, Mr. Visconti. Tudja, csak egy apróság, de nem hagy nyugodni...

Johnny a hadnagy felé fordult, látszott rajta, hogy egyre jobban aggódik.

– Ismer maga egy bizonyos... – Columbo

356

benyúlt a zsebébe és elővett egy papírfecnit. – Egy bizonyos Carlo Lucchesét? Johnny határozottan megrázta a fejét.

– Soha nem hallottam még ezt a nevet. Columbo bólintott.

– Csak mert, tudja, van magának az a hatalmas fegyvere. Éppen most vizsgálják. De akkor a történetek nyilván nem fognak egyezni azokkal, amikkel Carlo Lucchesét és két társát végezték ki...

– Columbo hadnagy! Mi a francot akar tőlem? – üvöltött Johnny.

5

Columbo azt javasolta, tartsanak egy kis szünetet. Egy tiszt hozott néhány doboz kólát.

Johnnynak előre kellett hajolnia, hogy elérje az egyiket. Összeláncolt kézzel is tudott inni, sőt, még az orrát is megvakarhatta, ha akarta. Aztán két ór kíséretében kiment a mosdóba, akik végig az ajtó előtt őrködtek, amíg ő a dolgát végezte. A kihallgatósobába visszatérve már nem ugyanaz a magabiztos férfi volt, mint amikor legelőször jött be.

Amíg Johnny a mosdóban volt, Scziegel kapitány Columbóra mosolygott.

357

– Gondolom, a főnök lassan szervezheti azt a sajtótájékoztatót, nem? – kérdezte.

Columbo a fejét rázta.

– Inkább még ne. Tudjuk, ki ölte meg Reginát. De azt nem, hogy miért. És nyilván ezt akarja mindenki tudni.

– Ezt pedig csak akkor tudhatjuk meg, ha azonosítjuk végre azt az öreget, aki a házban lakott.

Columbo bólintott.

– Ő vajon tudja? Mármint ez a Johnny. O tudhatja?

– Lehet. Szerintem arra számít, hogy megegyezünk valahogy.

Johnny pontosan erre számított.

– Mit kapok, ha teljes mértékben együttműködöm magukkal? – kérdezte, miután leült.

– Amit mindenki, aki együttműködik -válaszolt Columbo. – Tájékoztatjuk az államügyészt és az esküdszéket, hogy maga együttműködött velünk.

– Szóval semmit – felelte keserűen Johnny.

– Van azért némi különbség az együttműködőkkel és az ellenállókkal szemben hozott ítéletek között – nyugtatta meg Columbo. – Meg aztán a börtönök sem egyformák. Nem mondom, hogy van ideális, de azért mégiscsak...

358

– Mit akar tudni? – kérdezte Johnny. Előrehajolt és megdörzsölte a szemét.

– Nagyon jól tudja. A legfőbb kérdés az, hogy ki ez az öreg? És hol van?

– Nem ő volt az igazi nagyapja – mondta Johnny.

– Ezt én is tudom – mondta Columbo.

– Nagy ember volt – kezdte Johnny. – Hatalmas. És gazdag.

– Kábítószer-kereskedő – találgatott Sczciegel.

– Egy nagy fenét – Johnny hangja gúnyosan csengett. – Maguk mindig a legegyszerűbb választ szeretik.

– Mi volt az igazi neve? – kérdezte Columbo.

– Ugyan mi a francért mondanám meg? Gondolkodjon! Ha megmondom és kiderül, hogy tőlem tudja, halott ember vagyok. Ki sem kell engedniük. Ennél jobb ajánlatot kérek. Nem hiszem, hogy valaha is kijutok innen. De nem akarom úgy végezni, hogy valaki esetleg halálra ver. Olyan helyre küldjön, ahová ezek a fickók nem juthatnak be. Valami vidéki dutyiba.

– Ne felejtse el, Johnny, hogy Kaliforniában van halálbüntetés – emlékeztette Sczciegel.

– Persze, de soha nem alkalmazzák. -Majd most fogják. Több mint háromszáz halálraítéltünk van. A maga helyében

359

nem félnék attól, hogy halálra verik, mert a cellájából sem fog kijutni. Johnny a gépirónőre pillantott.

– Mit akarnak tőlem? Ez a nő mindent leír. Jegyzőkönyv készül arról is, amit maga mond nekem..

– Csak igyekszem ráébreszteni a valóságra, Visconti – figyelmeztette Sczciegel.

– Nos, ez Johnny ügye – szólt közbe Columbo. – Ugye? Szeretne egy kis időt, hogy gondolkodhasson?

– Igen – sóhajtott Johnny. – Igen. És azt hiszem, jobb lenne, ha beszélnék egy ügyvéddel is. Columbo bólintott.

– Akkor a kihallgatásnak ezennel vége. Mindjárt hívok valakit, aki a cellájába kíséri, csak egy pillanat.

6

Bért McCloskey állt az ajtóban. Columbo felállt és kilépett a folyosóra.

– Bingó! – mosolygott McCloskey. – Megoldotta az ügyemet, Columbo. Remélem a sajátját is...

– Jöjjön be.

McCloskey magas, ősz hajú férfi volt, hosszúkás, vidám arccal. Igazi karrierista hí-

360

rében állt a Los Angeles-i Rendőrségen, járőrként kezdte, és szépen lassan haladt előre. Mivel nem volt több szabad szék a szobában, állva maradt.

– Mr. Visconti – mondta Columbo. -Hadd mutassam be Bért McCloskey hadnagyot. Ő vezeti

a nyomozást annak a fickónak a halálával kapcsolatban, akiről korábban már beszéltünk. Egy bizonyos Carlo Luc-chese. A vizsgálat alapján a maga 44-es Magnumjában talált töltények egyeznek a gyilkos fegyverből kilőtt töltényekkel, amelyekkel Lucchesét és társait a Washington Boulevard egyik raktárépületében megölték. Azért jött, hogy maga megmagyarázhassa, hogyan lehetséges ez.

Johnny előredőlt és zokogni kezdett.

– De hát miért tartana magánál bárki is egy gyilkos fegyvert? – értetlenkedett Mart-ha. – Hát nem az az első, hogy az ember megszabadul tőle?

– Valóban nem tűnik logikusnak – bólintott McCloskey. – Mégis megesik. Ha megnézi az aktákat, láthatja, hogy a gyilkosságok 20-25 százalékában az elkövetőnél megtaláljuk a gyilkos fegyvert.

– Persze, mert azt gondolják, sosem kapjuk el őket – érvelt Columbo.

TIZENKILENCEDIK FEJEZET

1

A dolgok jelenlegi állása szerint Scziegel kapitány jobbnak látta, ha átköltöznek egy nagyobb szobába, és többen is jelen vannak a kihallgatáson. Amikor a kikérdezés egy órával később folytatódott, csatlakozott hozzájuk Róbert Brady az FBI-tól és az aranysegélyű egyenruhájában díszelgő Paul Trevor, a Los Angeles-i Rendőrség parancsnokhelyettese. Nem sokkal az érkezésük után bevezették Mickey Newcastle-t is. Ugyanolyan ruhát viselt, mint Johnny, kezei megbilincselve. Johnny mellé ültették. Látszólag nem teljesen értette, hol van, és mit keres ott.

Az előző egy órában Johnny írásos vallomást tett, amelyben elismerte Carlo Luc-chese és két társa meggyilkolását. Mostanra teljesen maga alatt volt. A bokáján lévő bilincsből csak csoszogni tudott, és szinte alig látszott ki hatalmas kék overalljából.

– Már csak egyetlen kérdést kell tisztáznunk – kezdte Columbo, miután mindannyian helyet foglaltak az asztal körül, és

362

a gépíró is munkához látott. – Ki volt ez az öregember valójában, Mr. Visconti? Az egyetlen dolog, amivel segíthet saját magán, ha elárulja nekünk, ki volt és hol van most.

– Halott – suttogta Johnny.

– Maga most bevall egy ötödik gyilkosságot? – kérdezte Scziegel hitetlenkedve.

– Carlo ölte meg.

– De ki volt valójában? – Columbo nem tántorított.

– Jimmy Hoffa.

2

Johnny összegörnyedve ült a székén, szája sarkát lebiggyesztette. A többiek értetlenkedését figyelte: mindenki sóhajtozott, a homlokát ráncolta vagy a fejét rázta.

– Ugyan miért mondanám, ha nem lenne igaz? – kérdezte.

– Jimmy Hoffa húsz éve halott – válaszolt a parancsnokhelyettes.

– Tényleg? – ellenkezett Johnny. – És hol a holttest?

– Mondja meg maga – szólt közbe Columbo.

– A San Pedro-öböl alján egy olajshordóban, tele betonnal.

363

– Ahol persze soha nem találhatjuk meg... Tehát nincs bizonyíték arra, hogy igazat mond – legyintett megvetően Trevor parancsnokhelyettes.

– Mit érdekel engem, hogy van-e bizonyíték, vagy nincs? – kérdezte Johnny. – Nekem úgysem számít.

– Miért akarta Regina halálát? – folytatta Columbo.

– Ezt az egyet én sem értem igazán – magyarázta Johnny. – Hülye ötlet volt. Az öreg ragaszkodott hozzá, hogy meghaljon. Hiába mondtam neki, hogy rossz ötlet. Ő mondta meg, mit csináljunk vele, és azt is, hogy mikor. És rengeteg pénzt ígért. Tudják, ha Mickey meg én

nem vállaltuk volna, talált volna valaki mást. Egyszerűen a fejébe vette, hogy így kell lennie. Hogyan állíthattam volna meg?

– Csak van valami ötlete, hogy miért -próbálkozott a parancsnokhelyettes.

– Persze. Regina az ő pénzének és hatalmának köszönhetően vált azzá, ami lett. Mindent neki köszönhetett. Nézzünk szembe a ténnyel, hogy teljesen tehetségtelen volt... Eltekintve a speciális meggyőzőképességétől... Jimmy rengeteg pénzt áldozott rá. És persze a kapcsolatait. Eleinte kizárólag szívességből adtak ki neki helyeket. Nél-

364 küle egy senki maradt volna, és az öreg úgy érezte, nem elég hálás neki.

– Pygmalion... – vetette közbe Martha.

– Esetleg féltékenység? – kérdezte Columbo. – Regina... hogy is mondjam... igen széles körben osztogatta bájait.

Johnny bólintott.

– Tényleg féltékeny volt. Azt egyáltalán nem bánta, ha Regina profitált egy-egy ilyen kapcsolatból – már ami a karrierjét illeti –, így legalább az öregnek nem került semmibe. De a többiek... -Johnny a fejét rázta. -Rólam és Regináról nem tudott semmit. El tudják ezt hinni? Szinte minden éjjel lefeküdt az öreggel... Általában azután, hogy velem együtt volt... Amikor megismertem őket, az öreg még teljesen aktív volt, szerintem. Bár Regina bárkit aktívvá tudott tenni... Mostanában viszont... nem is tudom.

– Apadt a férfiassága – fejezte be Sczcie-gel. – Nem is értem, mit várt az ő korában...

– Arról nem is beszélve, hogy Regina hogy bánt vele. Az csak egy dolog volt, hogy mások előtt úgy tettek, mintha a nagyapja lett volna. De Regina egyébként is előszeretettel hívta „papának”, amit az öreg ki nem állhatott.

– És mi a helyzet a pénzzel? – kérdezte Columbo.

365

Johnny bólintott.

– A megállapodás szerint egy bizonyos százalékot neki kellett adnia. Nem tudom, pontosan mennyit, de egyszer hallottam, hogy erről beszélnek. Az öreg a fejébe vette, hogy Regina átveri, meghamisítja a könyvelést. Teljesen belelovalta magát. Olyannyira, hogy a végén tényleg meggyűlölte Reginát. Sőt, mindenkit meggyűlölt. A vége felé megkeseredett, nagyon is megkeseredett.

– Azt hiszem – szölt Columbo –, az lenne a legjobb, ha elmesélne mindent a lelegejéről. Mindent, amit erről az emberről tud. Egy-két dolgot ellenőrizhetünk is. A végére hátha kiderül, tényleg Jimmy Hoffa volt-e. Az is lehet, hogy téved, nem?

– Lehet. Bár több mint hat éve ismertem. Nekem azt mondták, ő Jimmy Hoffa, én meg elhittem. Mindegy, gondolom, azzal már nem sokat árthatok magamnak, ha elmondom, amit tudok.

3

– Szóval – kezdte Johnny. – A hivatalos jegyzőkönyv szerint Jimmy Hoffát 1975. július 30-án lőtték agyon Detroitban, a Red Fox vendéglő parkolójában. Sokak szerint

366

viszont ez csak mese. Miért akarta volna bárki is megölni? Páran nem akarták, hogy megint az ő kezébe kerüljön a Teamsters szakszervezet. Jimmy remek főnök volt, az emberek imádták. Nőtt a fizetésük, jobbak lettek a munkakörülmények, több volt a plusz juttatás. Az meg nem zavarta őket különösképpen, hogy Jimmy hogyan lett milliomos eközben.

– Nem igazán úgy élt, mint egy milliomos – szölt közbe Brady.

– Persze, hogy nem. Megvolt a magához való esze – magyarázta Johnny. – Mialatt rács mögött volt, valaki más vette át a helyét a Teamstersben, és bezsebelt egy csomó lóvét.

Voltak páran, akik nem akarták, hogy Jimmy visszatérjen. Az egyikük Anthony Provenzano volt, becenevén Tony Pro. Tudják, ő is tag volt, egyébként pedig egy New Jersey-i szórakozóhely feje. Saját zsoldosai voltak. Detroitba küldte őket. De nem ölték meg Jimmyt.

Csak elkapták.

– És húsz éven át rejtegették? – kérdezte Trevor. – Ezt nem mondhatja komolyan...

– Nem muszáj elhinnie. Nekem aztán mindegy.

– Folytassa – sürgette Columbo. Johnny halványan rámosolygott a zilált külsejű hadnagyra.

367

– Az egyetlen értelmes ember ebben a szobában. Ő legalább hallani akarja a történetet. Nos tehát... Tony Pro Grosse Pointe-i házában várt rájuk. Elvitték hozzá Jimmyt, és leültek megbeszélni a dolgokat. Tony Pro egyértelműen elmagyarázta neki, hogy semmi esélye nincs arra, hogy újraválásszák. Tényleg semmi. Jobb, ha nem is próbálkozik, különben egy tó mélyén találja magát. Cserébe viszont tisztességes nyugdíjat ajánlott neki. Sokat beszélgettek. Azt mondják, egész éjjel.

– És maga hol volt, amikor mindez történt? – kérdezte Brady.

– Ember, amikor ez történt, kilenc éves voltam! Csak mesélték. Mindezt csak másoktól hallottam, többek között magától Jimmytől. Szóval alkut kötöttek. Jimmy odaadta neki az összes pénzt, amit a szakszervezetben összeszedett, cserébe Tony Pro megígérte neki, hogy élete végéig gondoskodik róla. Jimmy megadta neki az összes adatot, és amennyire én tudom, Tony Pro közel 12 millió dollárt szedett össze a számláiról. Egy héttel később Jimmy Acapulcoba repült, ahol megkapta egy luxushotel teljes felső szintjét. Jimmy nem erre számított. Azt hitte, Tony Vegasba fogja küldeni, ahol úgy élhet majd, mint Howard

368

Hughes... Amíg rá nem jön, hogyan lépheí le. Acapulcóval viszont más volt a helyzet. Jimmy egyáltalán nem beszélt spanyolul. Sem azok a fickók, akik vigyáztak rá.

– De hogy került Acapulcóból Marino di Bardinetóba? – kérdezte Sczciegel.

Johnnyt kezdték idegesíteni az állandó közbeszólások.

– Épp most akartam elmondani... Johnny odaadott Tony Prónak 12 milliót, de valójában ennél sokkal több pénze volt, amiről Tonynak fogalma sem volt. Egy része a tengeren túl. És megvoltak a maga barátai is. Olyan barátok, akik egy pillanat alatt kicsinálták volna Tony Prót, ha csak megsejtették volna, hogy fogva tartja Jimmy Hoffát. Tudják, Tony Pro a Genovai Család feje volt. A Gambino Család – vagy, ahogy azóta hívják, a Gotti Család – egyike volt azoknak, akik nem örültek volna, ha ezt meghallják. Sam Giancana volt a másik. És még sorolhatnám. Fogalmam sincs, hogy jutott végül Jimmy pénzhez, de valahogy sikerült neki. Lefizette Tony embereit. Lehunyták egy pillanatra a szemüket, Jimmy pedig lelépett. Beletelt egy kis időbe. Közben azonban történt még valami. 1979-ben Tony Pro börtönbe került Kaliforniában. 1988-ban ott is halt meg. 1979-től tehát Jimmy azt tehette, amit csak akart.

369

– Például visszajöhetett – találgatott Brady. Johnny a fejét rázta.

– Akkor már nem akart visszajönni. A felesége beteg lett, és nem volt sok ideje hátra. Azt mondta nekem, hogy őszintén szerette, de úgy gondolta, csak ártott volna vele, ha annyi év után visszatér halottaiból. Ráadásul igazán kényelmes helyzet volt hivatalosan „halottnak” lenni. Nixon utólag felmentette néhány vád alól, de ha visszatért volna, még így is sok mindent kellett volna megmagyaráznia. Például, hogy honnan szedte azt a több millió dollárt. Ráadásul megismert egy csomó új embert. Egész addigi életében... hogy is mondják?

– Önmegtartóztató volt? – kérdezte Brady.

– Igen, pontosan. De amikor Tony Pro Acapulcoba küldte, minden megváltozott. A legkiválóbb ételeket és borokat kapta, és a legszebb nőket. A hotelben viszont unatkozott. Inni kezdett. Rájött, hogy van más életforma is, mint egyetlen feleség mellett megöregedni és a szakszervezetben tevékenykedni. Úgy döntött, „halott” marad.

– És hamisított magának egy útlevelet -mondta Columbo.

– Igen. Rengeteg pénze volt és nagyon sok barátja. Mexikóból Palermóba repült, brazil

útlevelel. Egy villában élt Szicíliában: a

370

Tiszteletreméltó Társaság vendége volt. Behajtott a összes tartozását – akadt szép számmal. Rendőrségi kapcsolatait kihasználva segített egy pár fickónak. Rengetegen jártak hozzá, nagyon sok embert ismert. Mindig tudta, melyik zsinórt kell meghúznia. Szívességet tett néhány befolyásos fickónak, ők meg viszonzták. Imádta Szicíliát. De nagyon jól tudta, hogy egy magafajta embernek nem érdemes túl sokáig egy helyen maradnia. Veszélyes lehet. Ráadásul minden egyre többbe került. Éppen ezért 1986-ban Marino di Bardinetóba költözött. És ott ismerte meg Reginát.

– És maga hogy került a képbe? – kérdezte Columbo.

– Regina... Jimmy akkoriban már túl volt a hetvenen, Regina pedig valóságos adomány volt. Az öreg teljesen odavolt érte. Regina persze semmi mást nem akart, mint eljutni az Egyesült Államokba. Nem volt túl jó döntés Jimmy részéről visszatérni, de Regina rábeszélte.

Szerintem mindenre rá tudta volna beszélni. Felvette a kapcsolatot az itteni barátaival, és elmondta nekik, mit akar.

– Már akkor is felmerült, hogy sztárt csinál belőle, vagy csak az volt a terv, hogy az Egyesült Államokba költöznek? – kérdezte Columbo.

371

– Az öreg csak miatta jött vissza. Regina szentül hitte, hogy bármit Madonna után tud csinálni, Jimmy pedig hitt neki. Annyira sem értett a tehetséghez, mint Regina.

– Teljesen tehetségtelen volt – motyogta Mickey Newcastle. – Nekünk köszönhetett mindent...

– Térjünk vissza arra, hogy maga hogy került a képbe, Mr. Visconti – javasolta Columbo.

– Jimmy testőre voltam – mondta Johnny. -Illetve annál azért kicsit több. Figyelnem kellett minden lépését, és jelenteni a megfelelő embereknek. Akárhová ment, valaki mindig figyelte. Én voltam a beépített ember.

– Miért pont maga?

– Detroitból nem akartak senkit. Akkor nagyobb esély lett volna arra, hogy valaki felismeri. Én clevelandi vagyok, a Samenza Család tagja. Don Antonio Samenza küldött Jimmyhez. Jimmy pedig fizetett. Miután Reginával közel kerültünk egymáshoz, tőle is kaptam némi pénzt.

– Szóval Olaszországban találkozott vele először.

– Én vittem neki az útlevelet. Angelo Capelli néven érkezett az Egyesült Államokba. Aztán Capelli „eltűnt”, és Jimmy felvette a Vittorio Savona nevet.

372

– Aztán vele ment Brazíliába is – mondta Columbo. – De miért?

– Ha tudja, hogy ott voltunk, azt is tudja, miért. A találkozóra mentünk. Jimmy fontos ember volt.

– Azt mondta, Carlo Lucchese ölte meg -mondta Columbo. – Miért?

– Minden városban kapcsolatba kellett lépnem egy helyi taggal, aki közvetlen kapcsolatban állt a donnáival. Los Angelesben Carlo volt ez az ember. Hidegvérű gyilkos volt. Megfojtotta Jimmyt. Miután megölette Reginát, a don nem bízott többé benne. Gondolom, attól félt, hogy még több hülyeséget csinál. Ráadásul már nem vehette több hasznát. Már csak egy... hogy is mondják?

– Öskövyet volt? – kérdezte Martha. -Vajon milyen hülyeséget csinálhatott volna?

– Azonosíthatta volna magát – magyarázta Johnny. – Néhány család szemében még mindig nagykutya volt. Persze nem mindegyikében. Nem egy befolyásos alak került rács mögé miatta. A Jimmytől származó információk valahogy mindig eljutottak a kerületi államügyészhez. Az a pletyka járta, hogy Jimmy úgy akart bosszút állni Tony Prón, hogy segített kézre keríteni a Gambi-

373

nók nagy részét. Ha valakinek a fülébe jut, hogy Jimmy végig életben volt, az egyből megtörte volna a békét.

– Szóval... – mondta Columbo. – Négy életfogytiglan vár magára...

– Azaz életem végéig – Johnny lehajtotta a fejét, és kezébe temette az arcát. – Hiszen még harminc sem vagyok – suttogta. – De meg kell védeniük. Ezek el fognak kapni. Megölnek. Méghozzá nem csak úgy simán. Vigyázniuk kell rám!

– Hogyne. Megteszünk minden tőlünk telhetőt – vetette oda Trevor.

4

Adrienne Boswell akkor érte utol, amikor épp a Peugeot-t próbálta kinyitni – bonyolult egy folyamat: nem elég betenni a kulcsot a kulcslyukba, pontosan annyira kell csak betolni, hogy jó helyen legyen, aztán jobbra-balra tekergetni, míg végre kikattan a zár.

– Üdv, Columbo! Mit szólna egy biliárdhoz, mielőtt hazamegy? Udvariatlanság lenne, ha nem engedné, hogy egyenlítsek.

Szűk farmernadrág volt rajta, fehér pólója remekül kiemelte vörös haját.

374

Éppen a játék közepén tartottak, amikor elkezdődött a híradó. A falra függesztett tévé hangja ki volt kapcsolva, de a képernyőn épp Mickey Newcastle-t és Johnny Viscon-tit mutatták megbilincselve.

– Oké, Columbo – mondta Adrienne. –Ki volt az öreg?

A hadnagy megmondta. Épp akkor mutatták a tévében is a fényképét.

– Mióta tudja? – kérdezte a lány.

– Egy órája.

Adrienne egy percig bámulta, majd a homlokát ráncolva megrázta a fejét.

– Gondolom semmi esélye nem volt arra, hogy nekem mondja el először, ugye?

– Nem. Sajnálom. Adrienne felsóhajtott.

– Persze... mindegy. Fogadjunk öt dolcsiba, hogy egy lökéssel elteszem a kilencet.

– Fogadjunk.

Összefogta a haját, hogy ne zavarja a koncentrációban. A legközelebbi golyó a kettes volt, négy golyó választotta el a kilencestől. Adrienne határozott mozdulattal lökte a kettest az asztal jobb szélé felé, a jobb felső és a középső lyuk közé, ahonnan visszapattant az asztal alsó szélére, majd a bal oldalra, éppen a középső lyuk alá, onnan pedig egyenesen a jobb felső sarokban lévő kilences felé. Nyert.

375

– Zengjen, zengedezzen... – énekelgetett, miközben kivette Columbo kezéből az öt-dollárost.

– Adrienne, maga nem először csinálta ezt – mondta csalódottan.

A lány megölelte és hatalmas csókot nyomott a szájára.

– Nocsak... – csodálkozott Búrt. Columbo elmosolyodott.

– A munka az munka – mentegetőzött. –Nem is olyan rossz ez a rendőrellet...